

BIBLIA-TANULMÁNYOK • 2009/2.

Krisztus-követés a mindennapokban

—

|

BIBLIA-TANULMÁNYOK • 2009/2.

Krisztus-követés a mindennapokban

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2009

—

|

A tanulmányokat összeállította:

Frend László (I–II.)

Kovács Zoltán (III–IV., XI.)

Cserbik János (V–VI., X., XII.)

Bodolai Zoltán (VII., IX.)

Soós Attila (VIII., XIII.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1061 Budapest, Káldy Gy. u. 6. fszt. 2.

Telefon/fax: 06-1/267-3947, 06-20/379-6020

E-mail: bik@bibliakiado.hu

Honlap: www.e-konyv.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Címlapfotó: Szabó Attila

Nyomdai előkészítés: Bibliaiskolák Közössége

Nyomtatás: Reménység Alapítvány (Nágocs)

ISBN 978-963-7493-56-0

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
<i>I. tanulmány – 2009. április 4.</i>	
Új élet Krisztusban	8
<i>II. tanulmány – 2009. április 11.</i>	
Készen a szolgálatra	23
<i>III. tanulmány – 2009. április 18.</i>	
Istennel járás a mindennapokban	37
<i>IV. tanulmány – 2009. április 25.</i>	
A Krisztus iránti szeretet megújítása: az úrvacsora	51
<i>V. tanulmány – 2009. május 2.</i>	
Kereszténység a családban I.	65
<i>VI. tanulmány – 2009. május 9.</i>	
Kereszténység a családban II.	75
<i>VII. tanulmány – 2009. május 16.</i>	
A testvéri közösség építése	86
<i>VIII. tanulmány – 2009. május 23.</i>	
A keresztyén ember állampolgársága	99
<i>IX. tanulmány – 2009. május 30.</i>	
Az idő helye felhasználása	113

<i>X. tanulmány – 2009. június 6.</i>	
A szombat áldásai	125
<i>XI. tanulmány – 2009. június 13.</i>	
Munkás hétköznapjaink	137
<i>XII. tanulmány – 2009. június 20.</i>	
Sáfárkodás anyagi javainkkal	152
<i>XIII. tanulmány – 2009. június 27.</i>	
A beszéd mint Isten ajándéka	163
Áhítatok minden napra	
Április	173
Május	174
Június	175

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben gyakorlati kérdéseket gondolunk át a Szentírás fényében. Hogyan követhetjük Krisztust életünk minden területén? Szükségünk van arra, hogy időről időre visszatérjünk ezekre a témákra, hiszen a bennünket körülvevő világ befolyása óriási, ezért meg kell szilárdítanunk lépteinket. A tanulmány időszerűségét mutatja az is, hogy közösségünkben újra elindult egy megújulási törekvés, amelynek gyakorlati következménye az életünk minden területére kiterjedő reformáció.

Ismerjük Isten terveit arra nézve, hogy milyenné szeretné formálni népe jellemét a végidőben, hogy az igazság megszentelő ereje nyilvánuljon meg általa. Bárcsak kivezetne bennünket abból a fájdalmas állapotból, amikor az elméleti ismeretek messze túlszárnyalják a mindennapjainkban megnyilvánuló cselekedeteket. Ugyanakkor óvakodjunk a felszínes, csupán külsőségekben megnyilvánuló változtatásoktól, hiszen önmagunkat csapjuk be, ha nem „lélekben és igazságban” követjük Krisztust.

A tanulmányok otthoni és közös átvétele során is törekedünk arra, hogy őszinte önvizsgálattal gondoljunk át minden témát, és legyünk készek a gyakorlati változtatásokra. Kérjük Istent, hogy Ő munkálkodjon az életünkben, és segítsen bennünket győzelemre. *„Nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgái, cselekedvén az Isten akaratát lélekből.”* (Efész 6,6)

Új élet Krisztusban

„Hogyan állapíthatjuk meg tehát, kinek az oldalán állunk? Kié a szívünk? Kivel foglalkoznak a gondolataink? Kiről és miről beszélünk legszívesebben? Kire irányulnak legbensőségebb, legszentebb érzéseink, mire fordítjuk legjobb erőinket? Ha Krisztuséi vagyunk, gondolataink feléje irányulnak, legszentebb érzéseink is hozzá kapcsolódnak. Akkor mindenünket – amik vagyunk és amink van – neki szenteljük. Szeretnénk hozzá hasonlítani, óhajtjuk Lelkének leheletét, vágyunk akarátát teljesíteni és neki tetsző életet élni.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A tanítványság próbaköve c. fej.)

¶ Mit jelent az „új élet” bibliai fogalma?

2Kor 5,17 • „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiék elmúltak, ímé újjá lett minden.”

Eféz 4,24 • „És felöltöztétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben.”

Gal 2,20 • „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus...”

Vö. Gal 3,27 és 6,15; Rm 6,4–6.

Amikor Isten az ember megváltásáról beszél, akkor a bűnre hajló emberi természet fogságából való megszabadításáról szól.

„Aki a bűnt cselekszi, szolgája a bűnnek” (Jn 8,34), tehát rab-szolgalaként, fogságban él. A Szentírás szerint (Rm 3,10–12) az ember romlottsága olyan mély, hogy önmagától sem megérteni, de még keresni sem képes Istent. Rm 7,18-ban pedig azt olvashatjuk, hogy ha már ismerjük a törvény szentségét és a magunk bűnös állapotát, s vágyakozunk az igaz életre, még mindig szolgálai lehetünk a bűnnek. A bűn az emberi természetén keresztül hatalmas erővel uralkodik. A testet a megszokások, a gondolkodást és a lelkiismeretet a sorozatos megalkuvások tartják fogságban. Ezáltal az akarat kiszolgáltatottá válva, szinte ellenőrzés nélkül esik csapdába, amikor a „megtévesztő kívánságok” (Eféz 4,22) megkörnyékezik, hogy bűnbe sodorva megrontsák az embert. Az önző érdekek uralkodnak szinte minden indulat, vágy, érzelem, szavak és tettek felett, de még akár a jó cselekedetek felett is. Ezt annál tisztábban látjuk meg, minél világosabb képet alkotunk Krisztusról. Az Ő valóban önzetlen, szeretetteljes élete – amelyre a legnagyobb bizonyosság emberré válása és értünk vállalt kereszthalála – felnyitja szemünket. Pál apostol szavai szerint az emberben az újjászületés eredményeképpen új teremtésre van szükség. És ez az új élet Krisztusban fogan, Őreá nézve születik. Kereszt-sége alkalmával a Krisztussal való felöltözésről tesz bizony-ságot a megtért ember (Gal 3,27).

„Jézus élete az állandó önfeláldozás élete volt. Azért jött, hogy a legszegényebbek életét élje értünk, s a nincstelenek és szenvedők között munkálkodjék. Elismerés és megbecsülés nélkül járt-kelt azok közt, akikért olyan sokat tett. Mindig türelmes és derűs volt – a szenvedők az élet és a béke hírnökét üdvözölték benne.

Szolgálatára során Jézus több időt fordított gyógyításra, mint prédikálásra. Csodái tanúsították szavainak igaz voltát: nem azért jött, hogy romboljon, hanem hogy mentsen. Ahova csak ment, megelőzte könnyörületességének híre. Amerre elhaladt, egészségüknek örvendeztek és új képességeiket próbálgatták azok, akiket meggyógyított. Tömegek gyűltek köréjük, hogy tőlük hallják meg,

mit cselekedett velük Isten. Sokak számára Jézus hangja volt az a hang, amelyet életükben először hallottak, az Ő neve volt az első szó, amit kiejtettek, az Ő arca volt az első, amelyet megláthattak. Hogyne szeretnék Jézust, hogyne hirdetnék dicséretét! Amint áthaladt a városokon, Krisztus olyan volt, mint az élet folyója, amely életet és örömet áraszt. Tanításaiból megéreztek, hogy tökéletesen azonosul érdekeikkel és örömeikkel. Tanításai félreérthetetlenek, példái találóak voltak, szavaiból együttérzés és derű sugárzott: magával ragadta hallgatóit. Az egyszerűség és őszinteség, ahogy a nincsteleneket megszólította, minden szavát szentté tette... Lankadatlan türelemmel, megértéssel és segítőkészséggel fordult az emberek felé. Szelídsége és kedvessége kiűzte a lélekből a nyugtalanságot és a kételyt, a kételkedés szertefoszlott, a gyűlölködést felváltotta a szeretet, a hitetlenséget a bizalom.”

„Sokszor megkérdezik: miért vallja sok ember azt, hogy hisz Isten ígéjében, miközben sem beszéde, sem lelkülete vagy jelleme nem árulkodik reformációról? Miért nem tudják sokan elviselni, ha szándékaik, terveik ellenkezésbe ütköznek? Életükben a világ fiainak önszeretete, önzése mutatkozik meg... Éppoly sértődékenyek és büszkék, éppúgy engednek velük született hajlamaiknak, jellemük éppoly torz, mintha egyáltalán nem ismernék az igazságot. Ez azért van, mert nem tértek meg. Nem rejtették szívükbe az igazság kovászát... Velük született és melengedett hajlamaikat nem vetették alá Isten átformáló erejének.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnymán, 14–16. o.; Krisztus példázatai, 61. o.)

2 Ki által valósulhat meg az új teremtés?

Jn 3,6–7 • „Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondtam néked, szükség néktek (felülről) újonnan születnetek.”

Jn 1,12 • „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat ad azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek...”

2Kor 4,6 • „Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a szívünkben...”

.....

.....

Az új teremtés egyedül Isten jót kezdeményező és építő munkájának eredményeként jöhet létre. Szükségünk van arra, hogy felülről, vagyis Istentől jövő befolyás alakítsa át az életünket. Mivel isteni teremtésről van szó, ezért teljesen ki kell zárni az emberi teljesítményeket és érdemeiket. Ne a mi megfelelni akarásunk vagy méltóvá válásunk vágya, esetleg érzelmeink készítsenek vallásos életre. Lehet, hogy sokat próbálkozunk önmagunk megváltoztatásával, felvállalunk hitvallást, gyülekezetet, szabályokat, szolgálatokat, hogy jobb helyzetbe hozzuk magunkat. De idővel rájövünk, hogy ezek nem tudnak jobb emberré, „krisztusivá” tenni bennünket. Isten megvilágosító munkájára van szükség ahhoz, hogy helyet adjunk újjáteremtő hatalmának. Azon fáradozik, hogy megismerjük Őt, „aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal”, meglássuk rászorultságunkat, és mint egyedüli lehetőséget kívánjuk, igényeljük közbelépését.

„Krisztus tanításainak alapelvei nem egyesíthetők a farizeusi formásokkal... Amíg a farizeusok megelégedtek a cselekedetekben való bizakodáson alapuló, csupán jogszerű vallással, addig nem lehettek a menny élő igazságának letéteményesei. Azt gondolták, hogy saját igazságuk mindenre elegendő, és nem vágytak vallásuk megújítására. Isten jóakarátát az emberek iránt nem úgy fogadták, mint amely rajtuk kívül áll, hanem összekapcsolták a saját jó cselekedeteikkel szerzett érdemeikkel.

...Nikodémus szigorú farizeus volt, jó cselekedeteire büszke. Köztisztelőnek örvendett jótékonykodása és a templomi szolgál-

lat fenntartása iránti bőkezősége miatt, és úgy érezte, hogy ezzel megszerezte Isten jóakarátát. Megriasztotta egy olyan ország gondolata, amely túl tiszta ahhoz, hogy ő a jelenlegi állapotában megláthassa... Nincs biztonságban az, akinek vallása pusztán a törvény és a kegyesség külsőségeit ölti fel. A keresztény élet nem a régi módosítása vagy javítása, hanem a természet átalakulása. Az én és a bűn halála egy egészen új élet. Ezt a változást csak a Szentlélek hatékony munkálkodása képes létrehozni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 232., 135. o.)

„Manapság két dologra helyezük a hangsúlyt. Először is a szentség keresése helyett – amely által Istent megismerhetjük – a hangsúly azon van, hogy Istennek szolgálunk. Egyre inkább Isten lehető legteljesebb és leghatásosabb szolgálatában látjuk a keresztény élet értelmét... Hogy ezt elvégezhessük, erőre van szükségünk, így hát az erőt keressük Isten személye helyett... Ha figyelmünket a szolgálatra összpontosítjuk, gyakran elvétjük a valódi célt, magát Istent. Első pillantásra hősi tettnek tűnik, hogy megtagadjuk életünket Isten és embertársaink szolgálatáért... A szolgálat sokkal önzetlenebbnek tűnik, mint Istennel való közösségünk ápolása, melyet önző, énközpontú dolognak tartunk. A valóságban azonban épp fordítva van. Isten leginkább szívünk keménységével és büszke természetünkkel törődik. A keresztény szolgálat gyakran teljesen érintetlenül hagyja önző természetünket. Ezért van az, hogy alig létezik gyülekezet, amelynek egyébként nagyszerű szolgálatát ne mérgeznék meg vagy ne hátráltatnák az emberek közötti ellentétek.

A másik, ami túlságosan hangsúlyossá vált az életünkben, a lelki élmények keresése... Igyekezetükben azonban nem az Isten iránti sóvárgás vezérli őket, sokkal inkább belső boldogságra, öröme vagy erőre vágyakoznak. Érzéseket keresnek Isten személye helyett... ha ezeket tesszük életünk értelmévé, személyes tapasztalataink foglalnak majd el bennünket, vagy azok hiánya... Attól függően, hogy érzik-e Isten áldását az

életükben vagy sem, hol a büszkeség, hol az elkeseredés keríti őket hatalmába.” (Roy Hession: *Jézus erőterében*, 13–20. o.)

3 Milyen része van az embernek a felülről születésben?

Jn 3,8 • „A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jő és hová megy, így van mindenki, aki a Lélektől született.”

Jel 3,20 • „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.”

1Pt 1,23 • „Mint akik újonnan születettek, nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Isten ígéje által, amely él és megmarad örökké.”

Lk 15,17 • „Mikor aztán magába szállt, mondta: Az én atyámnak mily sok bérese bővelkedik kenyérben, én pedig éhen halok meg!”

Vö. Jn16,8; 14,6.

.....

.....

A szél, a Lélek „fújása” egy irányba hat: hogy az embert felismerésre és belátásra vezesse Isten személyét és önmaga állapotát illetően. A Szentlélek az Ige, Jézus élete és személyes tapasztalataink által tesz bizonyosságot az igazságról. Feltárul előttünk Isten szeretetteljes lénye, aki gondviselést, megbocsátást, örök életet ajándékoz az elveszésre ítélt embernek. Az ember része és feladata, hogy meghallja Őt és megnyissa előtte szíve ajtaját. A szeretet törvénye, amely az Igén, Jézus életén és saját lelkiismeretünkön keresztül tükröt állít elénk, leleplezi önző lényünket, megítélve gondolatainkat, szavainkat, tetteinket.

Meg kell hajolnunk akaratunkkal Isten igazsága előtt. Szóba kell állnunk mindazzal, ami nem lesz dicséret számunkra, de azt is megismerhetjük, ami a belátó, összetört szívnek a legnagyobb vigasztalás: Isten ajándékát, a megmentő kegyelmet Jézus által. A Lélek azért küzd, hogy mindannyian „inkább szeressük a világosságot, mint a sötétséget”, hogy aztán egyre többet engedjünk be a világosságból az életünkbe. Sokan vannak, akik ismerik a lelkiismeret-furdalást vétkeik miatt, és érzik a bűnbánatra készítetés erejét. Ugyanakkor emberi lényük minden igyekezetével azon vannak, hogy ezt megkerülve lehessenek Isten gyermekei és az üdvösség részesei. Hamis jogosultságon alapuló reménységet szívesen táplálunk magunkban.

„Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakok legyenek.» (Jn 9,39) ...Ha Isten lehetetlenné tette volna számotokra az igazság megértését, tudatlanságotokban nem volna bűn. »Ámde azt mondjátok, hogy látunk.« Azt hiszitek, képesek vagytok látni, és visszautasítjátok az egyedüli lehetőséget, amely megnyithatná a szemeteket. Krisztus felmérhetetlen segítséget nyújt mindazoknak, akik belátják ennek szükségességét. De a farizeusok nem vallották meg ínségüket, nem voltak hajlandók Krisztushoz jönni, és így sötétségben maradtak – vakságban, amelyért ők maguk voltak felelősek. Ezért Jézus ezt mondta nekik: »A ti bűnötök megmarad.«” (Ellen G. White: Jézus élete, 402. o.)

Komolyan meg kell fontolnunk mindezt, hiszen Jézus „megkövéredett szívű vakoknak” nevez bennünket, olyanoknak, akik gazdagnak vélik magukat. Életünk felülvizsgálatára, a gondolkodásunk és az abból következő magatartásunk megváltoztatásáért vállalt komoly erőfeszítésre szólít fel minket Jézus. Vegyük komolyan Őt mint Teremtőt azáltal, hogy elfogadjuk igazságát. Mi nem utasítjuk el nyíltan Jézus Krisztus személyét, de a Lélek bűnbánatra készítető és igazságot építő munkájának ugyanúgy ellenállhatunk, ha indíttatásait figyelmen kívül hagyjuk.

„A farizeusok... hallották szívükben a Lélek hangját, amint Izrael felkentjének nyilvánította Jézust, és arra készítette őket, hogy legyenek a tanítványai. Jelenlétének világosságában felismerték szentségtelen voltukat, és vágyódtak az igazságra, amelyre maguktól nem tudtak eljutni. De miután elvetették Jézust, megalázó lett volna számukra Messiásként elfogadni. Miután a hitetlenség ösvényére léptek, túl büszkék voltak ahhoz, hogy beismerjék tévedésüket... Isten Lelke mégis követte őket, és számos barikádot kellett felépíteniük, hogy ellenálljanak meggyőző erejének. Nem Isten vakítja meg az emberek szemét, nem Ő keményíti meg szívüket. Világosságot küld nekik, hogy beláthassák tévedéseiket, biztonságos ösvényen vezethesse őket. E világosság elvetése miatt vakul meg a szem és keményedik meg a szív... A Szentlélek elleni bűn legáltalánosabb megnyilvánulása, amikor valaki kitartóan könnyelműen veszi a menny bűnbánatra hívó szavát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 273., 275. o.)

4 Mit jelent az újjászületés tapasztalata?

Jn 3,16–18 (vö. 1Jn 4,16) • „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte Isten a Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hisz őbenne, el nem kárhozik...”

Jel 3,20 • „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.”

Zsid 8,20 (vö. Jn 1,12) • „Ez az a szövetség, melyet kötök az Izrael házával, ama napok múltán, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az elméjükbe, és szívükbe írom azokat, és leszek nekik Istenük, és ők lesznek nekem népem.”

János apostol arról ír, hogy Jézus megismerése nem csupán emberi gyengeségük leleplezésére szolgált, hanem az Ő dicsősége is nyilvánvaló lett számukra, mert „életét adta a barátaiért”. Hihetetlennek tűnt a tanítványoknak, hogy akitől Messiásként hiú reményeik beteljesülését várták, aki a legjobban tisztában volt elesett, veszendő állapotukkal, aki szent és tökéletes volt, az helyettük, értük és tőlük elhagyottan hal meg a gonosztevők szenvedésével. Annak halála, akinek a szeretete oly sokat adott mindegyiküknek, és akit annyira szerettek, ráébresztette őket igazi veszedelmükre. Önző, szeretetlen önmagukat látták megfeszítve a kereszten, mert megértették, hogy a büntetés nekik járt volna. Hittel és reménységgel ragadták meg az isteni kegyelmet szabadulásuk, gyógyulásuk érdekében. „Befogadták őt”, és Jézus a Lélek által „bement” hozzájuk, hogy teljessé tegye bűnbánatukat, s jelenléte által Isten fiaivá legyenek.

„Akkor hogyan üdvözülhetünk? A keresztről áradó fény nyilvánvalóvá teszi Isten szeretetét, és ez a szeretet Őhözvá vonz. Ha nem állunk ellen ennek a vonzásnak, akkor a keresztlábihoz vezet bennünket, az Üdvözítőt keresztre juttató bűneink miatt bánkódókat. Ekkor Isten Lelke hit által új életet teremt a lélekben. A gondolatok és a vágyak összhangba kerülnek Krisztus akaratával. A szívet, az értelmet újjáteremti önmaga képmására, azt munkálva bennünk, hogy mindent alárendeljünk neki. Isten törvénye ekkor a szívbe és az elmébe íródik, és Krisztussal együtt mondhatjuk: »Hogy teljesítsem a Te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem!« (Zsolt 40,9) ...A véges elme képtelen felfogni a megváltás művét. Titka meghaladja az emberi tudást. Aki azonban átmegegy a halálból az életre, mégis megérti, hogy ez isteni valóság. A megváltás kezdetét személyes tapasztalat folytán ismerhetjük meg. Eredményei pedig az örökkévalóságon át láthatóak lesznek.» (Ellen G. White: Jézus élete, 138., 135. o.)

Ellen White saját megtérésének tapasztalatát írja le a következő bizonyágtételben: „1840 márciusában William Miller

Portlandbe jött, és megtartotta első előadás-sorozatát Krisztus második eljövételéről... Amit hallottam, megrázta lelkemet, oly mélységes volt szívemben a meggyőződés, hogy attól tartottam, az Úr nem enged hazaérni. Ezek a szavak csengtek fülemben: »Közel van az Úr nagy napja!« Szívem ezt dobogta: »Őrizz meg, ó Uram, ez éjszakában! Ne haljak meg bűnösen, szánj meg, ments meg!« Megmondtam fivéremnek, hogy nem merek pihenni, sem aludni, amíg meg nem bizonyosodom arról, hogy Isten megbocsátotta bűneimet. Réműlettel töltött el a gondolat, hogy jelen bűnös állapotomban meghalhatok, és örökre elveszhetek. Hazaértünk, és az éjjel nagy részét imával, sírva töltöttem. Szívem nagyon vágyott a krisztusi reményre és békére, amely a hitből fakad.

Felbátorodtam, amikor a következő igehirdetést hallottam: »Bemegyek a királyhoz, és ha el kell pusztulnom, hát elpusztulok.« A szónok arról beszélt, hogy a bűnösnek nem kell mást tennie, amikor reszketve áll az Úr jelenlétében, mint kinyújtania a hit kezét és megérintenie a kegyelem jogaát. Ez az érintés megadja nekünk a bűnbocsánatot és a békét. Végzetes hibát követünk el, ha arra várunk, hogy érdemesekké legyünk Isten kegyelmére, mielőtt rászánnánk magunkat, hogy igényt tartunk ígéreteire. Csakis Jézus tisztíthat meg a bűneinktől, egyedül Ő bocsáthatja meg bűneinket, vétkeinket. Ezek a szavak megnyugtattak, és megmutatták, mit kell tennem, hogy megmeneküljek. Őszintén kerestem bűneim bocsánatát, és minden erőmmel igyekeztem teljesen átadni magam az Úrnak. De gyakran kétségbeestem, mert nem tapasztaltam a lelki elragadtatást, amelyet Isten tetszése bizonyítékának véltem. E nélkül nem mertem megtértnék tartani magamat... Egy összefoglaló alkalmával szívem ezt kiáltotta: »Jézus, segíts, ments meg, mert elveszek! Nem hagyom abba a könyörgést, míg meg nem hallod imámat, és meg nem bocsátod a bűneimet!« Erősebben éreztem segítségre szoruló állapotomat, mint valaha. Ahogy ott térdeltem és imádkoztam, a teher hirtelen lehullott rólam, és a szívem megkönnyebbült. Először megriadtam, és próbáltam visszavenni magamra a gyötrelmet terhét. Azt gondoltam, nincs jogom

örülni és boldognak lenni. De nagyon közel kerültem Jézushoz. Az a drága bizonyosság költözött a szívembe, hogy ismeri megpróbáltatásaimat és együtt érez velem. Soha nem felejttem el Jézus szá-
nakozó gyengédségét irántam, aki olyan érdemtelen voltam a fi-
gyelmére. Míg ott térdeltem az imádkozó emberek között, többet
tanultam Krisztus isteni jelleméről, mint bármikor azelőtt.”

„Nem vagyunk egyformák, és a megtérések sem egyformák. Jé-
zus érinti a szívet, s ennek hatására a bűnös újjászületik. Gyakran
előfordul, hogy olyanok térnek Krisztushoz, akik esetében nem
volt szükség erőteljes meggyőzésre, összetöretésre, akik nem voltak
telve lelkiismeret-furdalással. A felemelt Megváltóra tekintettek és
éltek. Felismerték, hogy szükségük van Megváltóra, felismerték Jé-
zus elvárásait, meghallották hívását – „Kövess engem!” –, és fel-
keltek, követni kezdték Őt. Megtérésük őszinte volt, és épp olyan
tudatosan választották a vallásos életet, mint azok, akik gyötrel-
mes folyamaton mentek keresztül... Krisztus végezheti el legjob-
ban azt az alakító és formáló munkát, amelyre a léleknek szüksé-
ge van... Nemcsak a bűnöst, de a tékozlót is kész tárt karokkal
visszafogadni magához. A Golgotán elszenvedett halála az elfoga-
dás, béke és szeretet biztosítóka a bűnös számára.” (Ellen G. White:
Bizonyágtételek, I., 13–17. o.; Szemelvények, I., 169–170. o.)

5 Milyen változást eredményez az újjászületés?

**Rm 8,2. 4. (6. 11.) • „A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvé-
nyétől. Hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.”**

**2Tim 1,7 • „Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Is-
ten, hanem erőnek, szeretetnek és értelemnek lelkét.”**

**Rm 5,1–2. 5 • „Megigazulván azért hit által, békességünk
van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által van**

a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében. A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kitöltetett a szívünkbe a Szent Lélek által, aki adatott nekünk.”

(Vö. 1Pt 1,3; 2Pt 1,3–4)

„Amikor Isten Lelke birtokba veszi a szívet, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, és feladja a gonosz cselekedeteket. Szeretetet, alázat, békesség veszi át a harag, irigység, viszály helyét. A szomorúságot öröm váltja fel, és az arc a menny világosságát tükrözi.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 134. o.)

„Isten ígéjének fényében így van »mindenki, aki Lélektől született«. Isten Lelkének megítélése szerint ebben áll az, hogy Isten fiai, gyermekei vagyunk. Abban áll, hogy úgy hisztek Istenben a Krisztus által, hogy nem vétkeztek (1Jn 3,9), és mindig és mindenhol az Isten békességének örvendtek, amely minden értelmet meghalad (Fil 4,7). Abban áll, hogy úgy reménykedtek Istenben szeretett Fia által, hogy ne csak a jó lelkiismeretetek (2Kor 1,12), hanem Isten Lelke is bizonyosságot tegyen a ti lelkeitekkel arról, hogy valóban Isten gyermekei vagytok (Rm 8,16), és örvendeztek abban, aki által részesültetek a megbékélés ajándékában (1Thess 5,16). Abban áll, hogy úgy szerettétek Istent, aki így szeretett benneteket, mint ahogyan még soha egyetlen teremtményt sem szerettetek. Úgy, hogy ez arra készítessen, hogy minden embert úgy szeressetek, mint magatokat (Mt 19,19). Olyan szeretettel, amely nemcsak örökké ég a szívetekben, hanem ott lángol minden cselekedetetekben és egész magatartásotokban, és életeteket mindenestől a szeretet fáradozásává (1Thess 1,3), a parancsolatoknak való szüntelen engedelmességgé teszi...” (John Wesley: *Prédikációk*, I., XVIII. prédikáció, 239. o.)

A Biblia úgy beszél erről a tapasztalatról, mint az első szeretet idejéről, amikor az emberben először lobban fel az Isten iránti szeretet lángja. Boldog odaszentalódás és készséges engedelmesség jellemzi, vágyik arra, hogy mindenben megváltó Urának kedveskedjen. Az Isten által teremtetett új ember tapasztalni fogja, hogy „*Isten parancsolatai nem nehezek*” (1Jn 5,3). A megfeszített óember teste is megerőtlenül, mert az isteni Lélek erejével képessé válik az ember arra (Gal 5,24), hogy a feltörő indulatokat és kívánságokat legyőzze. Már nem tudatlan és óvatlan a bűn természetét illetően, hogy ne bírjon ellenállni az arra való késztetéseknek, csak az elesése után felismerve helyzetét. Mivel Isten törvénye a szívébe lett írva, Jézushoz hasonló módon viszonyul Istenhez és a bűnhöz. A kísértés a belső ember heves tiltakozásaival találkozik, az elkövetett bűnök pedig önmaga és Isten ítélete alá esnek, hogy „igazság és valódi szentség” legyen az élete. Megkérdezhetjük magunktól: tudok-e úgy küzdeni a bűn ellen, mint Jézus? (Vö. Zsid 5,7 és 12,3–4.)

6 Mivel pecsételi meg Isten és ember az újjászületés tapasztalatát? Mi következik ezután?

Jn 3,5 • „Felelt Jézus: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.”

Tit 3,5 • „Nem az igazság cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületés fürdője és a Szent Lélek megújítása által.”

1Pt 3,21 • „Ami minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, ami nem a test szennyének lemosása, hanem jó lelkiismeret kérése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által.”

Kol. 2,6–7 • „Amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Őbenne, meggyökerezvén és tovább

épülvén Őbenne, és megerősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok, bővelkedvén abban hálaadással.”

*„Az ige lelkiismeretes hirdetése mindig olyan eredménnyel járt, amely a Szentírás isteni eredetéről tanúskodik... Az emberek értelmében és szívében mélységes meggyőződés ébredt. Meglátták, mi a bűn, és mi az igazság... Hittel és alázattal meghajoltak Isten Báránya előtt, aki elveszi a világ bűneit, és Jézus vére által bocsánatot kaptak »az előbb elkövetett bűnökre«. Ezek az emberek megtéréshez illő gyümölcsöt teremtek. Hittek és megkeresztelkedtek, majd Krisztus Jézusban új teremtményekként indultak el az új életben. Nem azért, hogy a korábbi kívánságaikhoz szabják magukat, hanem hogy az Isten Fiába vetett hittel Krisztus nyomába lépjenek...” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 411. o.)*

Krisztus igaz életével szeretetközösségbe vonja az elbukott embert és Teremtőjét. Így Isten egy életen át mint az ember szövetségese segíti őt az üdvösségre. Jézus azt mondta, „szükséges víztől születni”, alámeríttetni, mert ez megpecsételése az újjászületésnek, tanúságtétel a döntésünkről, és kifejezése annak, hogy Isten segítségét kérjük a megszentelődésünkhöz. Isten rendelkezett ennek gyakorlatáról. Az ember átérzi az érte fáradozó isteni szeretetet, amely hosszútűrő, jóságos és kegyelemmel teljes, és amely új életre támasztotta fel. Ettől kezdve egy szövetségest tudhat maga mellett, akihez mindig fordulhat, és kell is fordulnia. Meg kell tanulnia naponta az Ő útján járni. Jézus szavai ezek voltak a tanítványaihoz: „Maradjatok énbennem” (Jn 15), amire csak egyetlen módon leszünk képesek, ha „vigyázunk és imádkozunk”. Az Atyához kell folyamodnunk, hogy Lelkét elnyerve támogasson bennünket. Így az ember a benne lakozó Szentlélek által képessé válik arra, hogy az igaz élet gyümölcseit teremje.

„Amikor valaki megtér Istenhez, erkölcsi felfogása megújul, ízlése és indítékai megváltoznak, és azokat a dolgokat szereti, me-

lyeket Isten... Azonban csalódní fognak azok, akik elhatározás és igyekezet nélkül valamiféle varázslatos jellemváltásra várnak. Amíg Jézusra tekintünk, nincs okunk a félelemre és kételkedésre, hiszen Ő képes megváltani mindazokat, akik Hozzá jönnek. Szüntelenül félhetünk viszont attól, hogy régi természetünk újra visszanyeri hatalmát, és az ellenség olyan csapdát állít, amellyel ismét foglyul ejteth bennünket... Lelki szépségünknek naponta növekednie kell. Az isteni minta követésének során gyakran el fogunk bukni. Hibáink miatt sokszor kell még Jézus lábainál sírnunk. De nem kell elbátortalanodnunk! Imádkozzunk, higgyünk még teljesebben, és próbáljunk meg újra, immár nagyobb állhatatossággal, felnövekedni az Úr hasonlatosságára. Ne saját erőnkben, hanem Megváltónk erejében bízunk! Dicsérjük Istent, aki a mi Teremtőnk és Megváltónk!”

„A krisztusivá váláshoz fegyelmezni, nevelni és edzeni kell az elmét, mert Istent úgy és azzal kell szolgálni, ami nem áll összhangban a hajlamainkkal... Arra kell nevelnünk szívünket, hogy rendíthetetlené váljék Istenben. Olyan gondolkodásbeli szokásokat kell kialakítanunk, amelyek képessé tesznek bennünket, hogy ellenálljunk a kísértésnek. Isten ígéjének elveit a mindennapi életünkre való kihatásukban kell megértenünk. A Szentlélek értékes ajándékai nem egy pillanat alatt fejlődnek ki. Bátorságra, állhatatosságra, szelídségre, hitre, a megmentő isteni hatalomba vetett megíngathatatlan bizalomra az évek alatt szerzett tapasztalatok nyomán lehet szert tenni. Isten gyermekei a szent igyekezet és a jóhoz való szilárd ragaszkodás által pecsételik meg sorsukat.” (Ellen G. White: Szemelvények, I., 309. o.; Bizonyosságtételek, VIII., 242. o.)

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi
vagy természetbeni támogatásban részesíti a szükségleteknek
megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

Készen a szolgálatra

„Krisztus egyháza Isten elrendelt eszköze az elveszett emberiség üdvösségének munkálására. Az a megbízatása, hogy az egész világhoz eljuttassa az evangéliumot. Ez egyúttal minden egyes keresztény kötelessége is. Ki-ki igyekezzék alkalmi és képességei szerint teljesíteni a Megváltótól kapott megbízatást. Krisztus szeretetének megismerése mindnyájunkat adósokká tesz azokkal szemben, akik még nem ismerik Őt. Isten azért adta nekünk világosságát, hogy sugarait szétárasszuk.” (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, 70. o.)

I Mire akar Jézus felkészíteni mindnyájunkat, amikor a szolgálatába állunk? Hogyan kaphatjuk meg Tőle erre a képességet?

2Kor 5,14–15 • „A Krisztus szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak, és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott.”

Lk 5,8. 10/b • „Látván pedig ezt Simon Péter, Jézus lábai elé esett, mondván: »Eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!« És mondta Simonnak Jézus: »Ne félj, mostantól fogva embereket fogsz.«”

1Pt 3,15 • „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek,

aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.”

2Tim 3,16–17 • „A teljes írás Istentől ihletett, hasznos a tanításra, feddésre, megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (Vö. 1Pt 2,9; Efész 2,10.)

Miután Jézus levette rólunk saját életünk terheit, azonnal örömmel vehetjük magunkra Krisztus igáját, a szolgálat terheit. A személyes tapasztalat nyomán hatalmas megerősítést nyerünk arra, hogy szeretettel, önzetlenül és szolgálatkészen odafigyeljünk embertársainkra.

„Péter felkiáltott: »Eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok!« – mégis átkulcsolta Jézus lábát, mert nem akart elválni tőle. »Ne félj – válaszolta Krisztus –, mostantól fogva embereket fogsz.« (Lk 5,10) Ésaías azután kapott megbízást a mennyei üzenet közvetítésére, amikor meglátta Isten szentségét és a saját méltatlanságát. Péter is csak azt követően kapott elhívást, hogy Jézus Krisztusért munkálkodjon, miután eljutott az önmegtagadásra, és arra a felismerésre, hogy Isten erejétől függ.”

„Jákób kútjánál a samáriai asszony Jézussal beszélgetett, és mihelyt megtalálta Krisztust, azonnal másokat is Őhozá vezetett... Ennek az asszonynak a példája mutatja, milyen a Krisztusba vetett gyakorlati hit. Minden hű tanítvány Isten országa misszionáriusának született. Mihelyt megismeri a Megváltót, azonnal meg akarja ismertetni másokkal is. A megmentő és megszentelő igazság nem maradhat elrejtve a szívében. Aki iszik az élő vízből, maga is az élet forrásává válik. A megajándékozott ajándékozóvá lesz. Krisztus kegyelme az emberi lélekben olyan, mint a forrás a pusztaban: amikor felfakad, felüdít mindenkit. Ebből a munkából több áldást merítünk, mintha csak önmagunknak akarnánk

használni. A megváltás jó hírének terjesztése közben jutunk a Megváltó közelébe.”

„A Krisztus szerelme szorongat minket – mondta Pál. Ez volt életének vezérlő elve, ösztönző ereje. Ha a kötelesség útján igyekezete egy pillanatra ellankadt, egy pillantás a keresztre azt eredményezte, hogy ismét felövezte magát, így haladva előre az önmegtartás útján. Testvéreiért végzett munkájában jórészt a Krisztus áldozatában megmutakozó végtelen szeretetre és e szeretet mindent legyőző, kényszerítő erejére támaszkodott. Milyen komoly, milyen megindító a felhívása: »Ismeritek a mi Urunk, Jézus Krisztus jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.« (2Kor 8,9)” (Ellen G. White: Jézus élete, 202. o.; A nagy Orvos lábnyomán, 61., 362. o.)

2 Milyen szavakkal erősíti meg Jézus, hogy általa minden ember elhívást kap a szolgálatra? Milyen példát látunk erre az Ő életében?

Jn 15,16 • „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvek titeket, hogy elmenjetekek és gyümölcsöt teremjetekek...”

Mt 11,29–30 • „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.”

Mt 28,19/a • „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket...”

Jézus példája: Mt 9,35–36

.....

.....

.....

Jézus szavai arra biztatnak, hogy bátran tűzzük ki célul saját magunk számára a Róla való bizonyágtéves hivatását. Ennek módja és alkalmai nagyon különbözőek lehetnek. Ez függ tőlünk és a környezettől, ahol élünk, vagy ahová Krisztus elküld, de a szívek szándéka ugyanaz: megismertetni az emberekkel az őket is szerető Jézus Krisztust.

„A megbízás, amelyet Krisztus adott a tanítványainak, kiterjed minden hívőre, az idők végéig. Végzetes tévedés azt feltételezni, hogy az emberek megmentése csupán a felszentelt lelkészek feladata. Krisztus az evangélium hirdetésével bízta meg mindazokat, akikhez eljutott a mennyei üzenet. Mindazokat, akik befogadják Krisztus életét, Ő felszenteli, hogy embertársai üdvösségéért munkálkodjanak. Ennek a munkának a végzésére jött létre az egyház, s mindenki, aki ünnepélyes és szent fogadalmat tesz az egyháznak, arra kötelezi el magát, hogy együtt munkálkodik Krisztussal. »A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! És aki hallja, mondja ezt: Jöjj!« (Jel 22,17) Mindenkinél, aki hallja, meg kell ismétlenie a hívást. Bármilyen legyen is valakinek a hivatása, az legyen a legfontosabb számára, hogy embereket nyerjen meg Krisztusnak. Lehet, hogy nem tud nagy összejöveteleken szónokolni, de munkálkodhat egyes emberekért. Továbbadhatja nekik a tanítást, amelyet Urától kapott.»

„»...amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek.« (1Jn 1,3) Krisztus tanúiként el kell mondanunk, amit tudunk, amit mi magunk látunk, hallottunk és átéltünk. Ha lépésről lépésre követjük Jézust, jogunk van elmondani a lényegét annak, ahogyan vezetett bennünket. Elmondhatjuk, hogyan tettük próbára az ígérését, és hogyan találtuk igaznak. Bizonyosságot tehetünk arról, hogy megismertük Krisztus kegyelmét. Urunk erre a tanúságtételre hív el, mert ennek hiányában a világ elpusztul.»

„Mindenki, aki elfogadja Krisztust személyes Megváltójának, vágyik arra a kiváltságra, hogy Istent szolgálhassa. Amikor elgondolkozik azon, mit tett érte a menny, szívével határtalan szeretetet, imádat és hála hatja át. Ég a vágytól, hogy képességeit Isten szol-

gálatára odaszentelve kifejezze hálóját. Vágyik megmutatni szeretetét Krisztus iránt, és a Megváltó vérén megvásárolt emberek iránt. Fáradozni kíván, nehézséget hordozni, áldozatot hozni.”

(Ellen G. White: *Jézus élete*, 726., 290. o.; *A nagy Orvos lábnymán*, 363. o.)

7 Milyen forrásból táplálkozott Jézus szolgálata, és hogyan nyerhetjük el mi is a folyamatos alkalmasságot a szolgálatra? Mit jelent „gyümölcsöt teremni” Jézus követőiként?

Ésa 50,4–5 • „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott nekem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel. Fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam.”

Lk 11,1. 9. 13 (vö. Mk 1,35; Lk 5,15–16) • „És amikor Ő imádkozott egy helyen, minekutána elvégezte, mondta néki egy a tanítványai közül: »Uram, taníts minket imádkozni, amiképpen János is tanította a tanítványait.«
»...Én is mondom néktek: Kérjétek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitvatik néktek... Ha azért ti gonosz létekre tudtok a fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik.«”

Mt 9,38 • „Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.”

Jn 15,5. 10. 12. 16 • „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt... Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben... Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket... Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvek titeket, hogy elmenjétek és gyümölcsöt teremjétek...”

Jézus példája szerint a természetünk miatt állandó segítségre, isteni vezetésre van szükségünk. Ezt imádság által nyerhetjük el. Ő, akinek kész terve volt az ember megváltására, aki előre ismerte a rá váró eseményeket, mindig szükségét érezte, hogy mennyei Atyjához forduljon.

„...fáradt szolgáit hívta, hogy pihenjenek meg egy nyugalmas helyen. Amikor azt mondta, hogy az aratnivaló sok, de a munkás kevés, nem a szüntelen munkálkodásra biztatta a tanítványait, hanem így szólt: »Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.« (Mt 9,38) Isten minden embernek a képességei szerint jelölte ki a munkáját (Eféz 4,11–13), és nem akar egyeseket kötelezettségekkel megterhelni, miközben másoknak semmilyen feladatuk nincsen...

Nem bölcs dolog állandóan lázas munkában, feszültségek között élni, még az emberek lelki szükségleteinek szolgálatában sem, mert ezáltal elhanyagoljuk a személyes áhitatot, túlterheljük magunkat, hamar elfogy szellemi, lelki és testi erőnk. **Krisztus önmegtágadást kíván a tanítványaitól és áldozatokat, azonban vigyázniuk is kell, nehogy túlbuzgóságuk miatt Sátán kibasz nálhassa az emberi gyengeséget, és Isten műve kárt szenvedjen.**

...Krisztus egy volt velünk, szükségleteink és gyengeségeink részese, teljesen Istentől függött, és imádságban, csendességben kereste az isteni erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba... Emberként folyamodott Isten trónjához, míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenséggel. **Azáltal, hogy állandó kapcsolatban volt Istennel, életet kapott tőle, és így életet adhatott a világnak. Az Ő tapasztalatában nekünk is részesedniünk kell... Mindenkinek személyes tapasztalatra kell szert tennie, Isten akaratának ismeretére eljutnia. Egyénileg kell meghallanunk Őt, amint a szí-**

vünkhöz szól. Amikor minden más hang elcsitul, és nyugodtan várakozunk Isten előtt, a lélek csendjében még érthetőbb lesz az Úr hangja. Ő így int minket: »Csendesedjete és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!« (Zsolt 46,11) Egyedül Istennél találhatunk igazi nyugalmat, és így készülhet fel mindenki, aki Istenért munkálkodik. A rohanó tömegben, a munka feszültségében is a világosság és a béke légköre veszi körül az így felfrissült embert. Élete jó illatot áraszt, és isteni erő nyilatkozik meg általa, amely eléri az emberi szíveket.»

„Amikor emberek nem támaszkodnak többé emberekre és a saját ítéletükre, hanem valóban Istenbe vetik bizodalmaikat, akkor ez a következők által lesz nyilvánvalóvá minden esetben: szelídlelkűség, kevesebb beszéd, több ima, körültekintő gondosság a tervezésben és a döntésekben. Egyértelmű lesz, hogy ezek az emberek ténylegesen Istenre támaszkodnak, és krisztusi gondolkodásúak.»

„A keresztény élet célja a gyümölcstermés: Krisztus jellemének kiábrázolódása a hívőkben, hogy azután e gyümölcstermés másokban is megismétlődjék, és tovább folytatódjék. A növény nem önmagáért csírázik, növekszik és gyümölcsözik, hanem hogy magot adjon »a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek« (Ésa 55,10). Az ember se éljen önmagának! A keresztény ember Krisztus képviselője a világban, hogy embereket mentsen. Az énközpontú életben nem lehet növekedés, sem gyümölcstermés. Ha elfogadta Krisztust személyes Megváltódnak, akkor igyekezz önmagadat elfelejtve másokon segíteni! Beszélj Krisztus szeretetéről és jószágáról! Végezz el minden kínáló feladatot! Érezz felelősséget másokért, és minden hatalmadban álló eszközzel igyekezz megmenteni az elveszetteket! Ha befogadod Krisztus Lelkét – az önzetlen szeretet és a másokért végzett szolgálat lelkét –, magad is növekszel és gyümölcsöt teremsz. A Lélek ajándékai beérnek jellemedben. Hited növekszik, meggyőződésed elmélyül, szereteted tökéletes lesz. Egyre jobban tükröződ Krisztust mindenben, ami tiszta, nemes és szép... Nemcsak az a kiváltsága minden kereszt-

ténynek, hogy várja, hanem hogy siettesse is a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételét (2Pt 3,12). Ha mindazok, akik Krisztus nevét vallják, gyümölcsöt teremnének az Ő dicsőségére, gyorsan befejeződne az evangélium magvetése az egész világon, az utolsó termés is hamar beérne, és Krisztus eljönne, hogy begyűjtse a drága gabonát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 309–311. o.; *Kiben bízhatunk*, III., 953. o., *Krisztus példázatai*, 40. o.)

4 Hogyan segít Jézus, hogy betölthessük küldetésünket?

Mt 25,14–15 • „Mert éppen úgy van ez, mint az az ember, aki útra akarván kelni, előhívatta a szolgálait, és amije volt, átadta nékik. És adott az egyiknek öt talentumot, a másikat kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az erejéhez képest; és azonnal útra kelt.”

Eféz 4,7 • „Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándék mértéke szerint.”

Mt 28,20/b (vö. 1Kor 12,7–11) • „Íme én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig. Ámen!”

.....
.....

Isten minden újjászületett embert képesít és megbíz feladatokkal. Nem az a kérdés, mennyire vagyok hajlandó alkalmanként tenni valamit Isten művéért. A példázat szerint az a döntő, hogy kész vagyok-e minden képességgemmel az Ő szolgálatába állni? Ez először is azt jelenti, hogy minden pillanatban Isten dicsőségére élek. „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekszetek, mindent az Isten dicsőségére műveljétek.” (1Kor 10,31) „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek.” (Kol 3,23) „Hanem amiképpen szent

az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben.” (1Pt 1,15) Másodszor, hogy mindazt, amit a gyülekezetben és a világban Isten országának építéséért tehetek, készséggel vállalom: „...ebben a jó ügyben, amelyet mi szolgálunk magának az Úrnak dicsőségére és a ti készségekre.” (2Kor 8,19/b) Ezekből az következik, hogy folyamatosan, hittel kérem Isten áldásos vezetését, és Lelke által a felkészítést mindezekre. Kezdjük úgy, mint Pál, kérdezzük meg Istent: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Ap csel 9,6) Hogyan használhatnám jól a képességeimet a Te dicsőségedre? Milyen talentumaim vannak, milyen lelki ajándékokat kaptam?

„Nem az a legfontosabb kérdés, hogy mennyit kaptunk, hanem hogy mit teszünk azzal, amit kaptunk. A képességeink fejlesztése elsődleges kötelességünk. Ezzel tartozunk Istennek és embertársainknak. Az ember nem tölti be az élet célját, ha nem szerez egyre több talentumot, és nem lesz napról napra hasznosabb. Krisztusba vetett hitünk megvallásával elkötelezzük magunkat, hogy megtanuljuk mindazt, amire nekünk mint a Mester munkásainak lehetőségünk van. Minden képességünket tökéletesítenünk kell, hogy a lehető legtöbb jót tebessük...

»Az én eledelem az – mondta Jézus –, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az Ő dolgát elvégezzem.« (Jn 4,34) Nekünk is így kell szolgáljunk Istent. Csak az szolgál, aki az engedelmesség legszentebb mércéje szerint cselekszik. Mindazoknak, akik Isten gyermekei akarnak lenni, tanúsítaniuk kell, hogy munkatársai Istennek, Krisztusnak és a mennyei angyaloknak. Ez minden lélek próbája.»

„A másokért végzett önzetlen munka lelkülete állhatatosságot, elmélyülést, szilárdságot és Krisztushoz hasonlító szeretetteljes jellemet ad, békét és boldogságot nyújt. A szív mindig nemesebbre törekszik. Többé nincs helye a hanyagságnak és önzésnek. Azok, akik ily módon gyakorolják a keresztyén erényeket, növekedni és erősödni fognak, hogy Istenért dolgozhassanak. Világosan megértik a lelki dolgokat, állandóan gyarapszanak hit-

ben, és növekszik imáik ereje. Isten Lelke munkálkodik a szívükben, és a mennyei kapcsolat megteremti a szív összhangját. Akik ilyen önzetlen fáradozással áldozzák oda magukat embertársaik javáért, azok munkálják legbiztosabban saját üdvösségüket.”

„Krisztus azt akarja, hogy az egyház tanítói az Ő szolgálói legyenek. Meg kell tanítaniuk az embereket az evangéliumi munkára, hogyan keressék és mentsek meg az elveszetteket. Vajon valóban ezt a munkát végzik? Milyen sokan fáradoznak, hogy felszítsák az élet tüzét egy-egy haldokló gyülekezetben! Mint a beteg bányókat, úgy ápolgatják a gyülekezetet azok, akiknek éppen az elveszett juhokat kellene megkeresniük! S ez idő alatt milliók és milliók vesznek el Krisztus nélkül.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 3. kiadás, 226., 191. o.; *Krisztushoz vezető lépések*, 195–196. o.; *Jézus élete*, 730. o.)

5 Milyen veszélyt jelent, ha a hívők nem vállalnak személyes és közös erőfeszítéseket az evangélium hirdetésében? Mi lehet ennek az oka?

Jel 2,3–4 • „Terhet viseltél, és béketűrő vagy, s az én nevéért fáradoztál, és nem fáradtál el. De az a mondásom elened, hogy az első szeretetedet elhagytad.”

2Pt 1,8–9 • „Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká [pontosított fordítás szerint: tétlenné], sem gyümölcstelenékké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. Mert akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bűneiből való megtisztulásáról.”

Amikor a hívő emberek lemondanak az evangélium hirdetéséről, akkor nem vállalják azt sem, hogy Isten alkalmassá tegye

őket erre. Így végül az evangéliumról fognak lemondani. Akit nem foglalkoztat az, hogy miként közvetíthetné az evangéliumot, ezzel az első szeretete kihüléséről tesz bizonyosságot. Jézus iránti személyes szeretete, amely korábban lelkesítette és megszentelte, megfogyatkozott.

„Az egyházban csak akkor valósulhat meg Krisztus jelenlétének ígérete, ha hívei az Ő munkáját végzik. »Elmenvén azért, te gyetek tanítványokká minden népeket – mondta Krisztus –, és ímé, én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.« (Mt 28,19–20) Krisztus igájának felvétele az egyik legfontosabb feltétele hatalma elnyerésének. Az egyház élete attól függ, hogy hűségesen teljesíti-e az Úrtól kapott megbízatását. Ennek a munkának az elhanyagolása bizonyosan lelki gyengeséget és hanyatlást okoz. Ahol nem munkálkodnak erőteljesen másokért, a szeretet megfogyatkozik, és a hit elhalványul.»

„A Szentlélek kiárasztása után a tanítványok széjjeljártak, hirdetni az élő Megváltót. Egyetlen vágyuk az emberek üdvössége volt. Emellett megtapasztalhatták a szentek közösségének szépségét is. Egymás iránt tapintatosak, figyelmesek, önmegtartódtak voltak, minden áldozatra készek az igazságért. A mindennapi érintkezésben azt a szeretet tanúsították egymás iránt, amelyet Krisztus parancsolt nekik. Ezt a szeretetet igyekeztek kedves szavak és önzetlen cselekedetek által mások szívében felébreszteni... Idővel azonban változás állt be. A hívők kezdték felismerni egymás hibáit. Miközben mások hibáira néztek és egymást bírálgták, szem elől tévesztették a Megváltót és szeretetét. Kezdték nagyobb jelentőséget tulajdonítani a külsőségeknek, és nagyobb súlyt helyezni a hitvallásra, mint a hit gyakorlására. Buzgók voltak mások hibáinak megítélésében, eközben nem vették észre saját hibáikat. Így hanyagolták el a Krisztus parancsolt testvéri szeretetet, de a legszomorúbb az volt, hogy észre sem vették. Nem tudatosult bennük, hogy eltűnt életükből a boldogság és az öröm, s elzárva szívüket Isten szeretete elől, menthetetlenül a sötétségbe zuhannak.»

„Aki csupán imádkozik, de nem cselekszik, az csakhamar felhagy az imával is, vagy könyörgése puszta formasággá válik. Mihelyt kivonjuk magunkat a társadalmi és a keresztényi kötelezettségek alól, mihelyt nem akarjuk hordozni a keresztet, mihelyt megszűnünk a legkomolyabban fáradozni Urunkért és Mesterünkért, aki értünk dolgozott, bármily hűséges munkások voltunk is azelőtt, többé nincs miért imádkoznunk, és semmi sem készítet igazi könyörgésre. Imánk önző lesz. Nem tudunk többé az emberiség szükségleteiért, Isten országának épüléséért és a munkához szükséges erőért imádkozni.”

„Figyeljük meg magunkat közelről és kritikusan. Amikor megszegyük keresztési fogadalmunkat, nem az eskünket szegtük-e meg? Meghaltunk-e a világnak, és élünk-e Krisztusnak? Keressük-e az odafelvalókat, ahol Jézus az Isten jobbján ül?... A mi feladatunk, hogy felismerjük bukásainkat és bűneinket, amelyek sötétséget és lelki erőtlenséget okoznak, és kioltják első szeretetünket. Nem a világiasság ez? Nem az önzés, az önhittség szeretete? Az elsőségért vívott küzdelem? A túlzott érzékiség?... Bármilyen is legyen az, amit addig dédelgettél és ápoltál, amíg megerősödött és uralma alá hajtott, határozott erőfeszítést kell tenned a legyőzésére, másként elveszel.”

(Ellen G. White: Jézus élete, 730. o.; Az apostolok története, 375–376. o.; Krisztushoz vezető lépések, 87. o.; Review and Herald, 1887. június 7.)

6 Hogyan kell helytállnunk ma, Jézus eljövételét várva?

Eféz 5,14. 17. 18/b • „Annakokáért mondja: Serkenj föl, aki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus... Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úr akarata... teljessedjétek be Szent Lélekkel.”

Ésa 60,1–3 • „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert ímé, sötétség bo-

rítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. És népek jönnek világossághoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez.”

Jak 5,7–8 • „Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úr eljöveteleig. Ímé a szántóvető várja a föld drága gyümölcsét, béketűrőssel várja, míg reggeli és esteli esőt kap. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van.”

Vö. Zsid 10,35–38/a

.....

.....

Alapos megújulásra és reformra van szükség egyéni és közösségi életünkben. Isten terve szerint a késői eső, a nagy evangéliumhirdetés ideje itt van, de felkészültünk-e erre? Mit válaszolhatunk, látva hétköznapijainkat? A magvetés nehéz időszakában vagyunk, amikor feladatunk, hogy sokakat felkészítsünk a bekövetkező eseményekre. Mivel foglaljuk el magunkat e munka helyett?

„Isten műve a Földön mindaddig nem fejeződbet be, amíg az egyház tagjai nem látnak munkához, s nem egyesítik erejüket a prédikátorok és az egyház tisztviselőinek törekvéseivel.”

„Kérjétek esőt az Úrtól a késői eső idején!» (Zak 10,1) Ne ülj ölbe tett kézzel, hogy az eső majd úgysis hullik a maga idejében! Kérned kell!... Isten megköveteli tőlünk az értelmes munkát és hitünk gyakorlását... Meg kell ragadnunk minden alkalmat, hogy azok között lehessünk, akik áldást árasztanak másokra. Krisztus ezt mondta: »Ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.« (Mt 18,20) Az egyházi és tábori összejövetelek, az otthoni gyülekezet alkalmai és minden olyan alkalom, ahol személyes munka folyik az emberekért, az Úr alkalmai arra, hogy nekünk adja a korai és késői eső áldásait.”

„Annak az állandó veszélye fenyeget minket, hogy az evangélium egyszerűségét kevésnek tartjuk... Minden kétség nélkül szükség van arra, hogy változtassunk a dolgok megszokott rendjén, mert a jelenvaló igazság szentségét nem érzékeljük kellő mértékben. De arra van a legnagyobb szükségünk, hogy a szívünk változzék meg. Ezt úgy érhetjük el, ha Isten áldásait egyénileg, hűségesen keressük, erejéért esedezünk, kérjük, hogy kegyelme szálljon ránk, és ezáltal változzék meg a jellemünk. Erre a változásra van szükségünk, és ennek a tapasztalatnak az eléréséért kitartóan kell imádkoznunk, s szívünk őszinteségével kell megkérdeznünk: »Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?« Pontosan ismerünk kellene a lépéseinket, melyeket a menny felé teszünk.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 351. o.; *Review and Herald*, 1897. március 2.; 1892. március 22.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja. – Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

Istennel járás a mindennapokban

I Milyen meghitt, bensőséges kapcsolat lehetőségét ajánlja fel Isten minden ember számára? Mi a szándéka ezzel, és miért van erre nekünk szükségünk?

2Móz 20,2 • „Én, az Úr, vagyok a te Istened...”

Zsolt 16,8 • „Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, azért meg nem rendülök.”

Zsolt 32,8 • „Bölcsé teszek és megtanítalak téged az útra, amelyen jársz; szememmel tanácsollak téged.”

Ésa 30,21 • „Füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok.”

.....

A Biblia tanúsága szerint Isten kívánczik kezének alkotásai után (vö. Jób 14,15). Örökkévaló szeretettel szeret és hív minden embert az Ő országába (Jer 31,3; 1Tim 2,4). Ezt a hívását azonban egy olyan világban kell megszólaltatnia, ahol Isten és ember nagy ellensége már minden eszközt munkába állított, amely csak rombolhatja az emberi lelket (Ellen G. White: *Jézus élete*, 27. o.). Emellett nem csak a körülöttünk lévő világ, de még a saját természetünk is ellenségeskedik Istennel és „szent, igaz és jó” kívánalmaival (Rm 8,7; 7,12). Ilyen félelmetes túlerőt

érezkelve sokszor mi is Dávid és Jósafát szavaival kiáltanánk fel: „*Uram! Mennyire megsokasodtak ellenségeim! Sokan vannak a reám támadók!*”, „*lelkem mindig veszedelemben van*”, „*bizony közel vagyok az eleséshez*” (Zsolt 3,2; 119,109; 38,18). „*Nincsen bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak tereád néznek szemünk.*” (2Krón 20,12) Isten mindezt pontosan látja, és megindul erőtlenségünkön (Zsid 4,15). Féltő, óvó szeretetéből fakadóan szeretne a segítségünkre jönni, szorosán mellénk állni – „a jobb kezünk felől” –, hogy esélyünk legyen a győzelemre. Azt szeretné, ha Vele, „az erős fegyveresnél erősebb” (Lk 11,21–22), hű szövetségesünkkel járnánk itt a földi hadszíntéren, „ezen az embernek ellenséges földgolyón” (Kosztolányi Dezső). Bizalmas én-te viszonyt ajánl fel számunkra Önmagával, hogy megtaníthasson bennünket a biztonságos, helyes útra. Egyedül rajtunk múlik, hogy ez megvalósul-e...

A Biblia szerint minden korban voltak emberek, akik éltek ezzel a hatalmas kiváltsággal, és személyesen jártak Istennel. Megismerték Őt, igényelték és elnyerték jelenlétét, vezetését és segítségét az életükben. Dávid kétségtelenül közéjük tartozott (lásd például 1Sám 30,6; 1Krón 28,9). „*Olyan szoros és teljes a kapcsolat Isten és az egyes emberi lélek között, mintha rajta kívül nem léteznék más teremtmény a Földön, akit Isten a figyelmében és a gondoskodásában részesítene, mintha senki más nem volna, akiért az Ő szeretett Fiát odaadta.*” (Ellen G. White: *Krisztus-hoz vezető lépések*, 87. o.)

2 Milyen szerepet kell betöltenie a Bibliának a hitéletünkben, az Istennel járásunkban?

Péld 6,20–23 • „**Őrizd meg, fiam, atyád parancsolatát, és anyád tanítását el ne hagyj. Kösd azokat szívedre mindenkor, fűzd a nyakadba. Valahová mégy, vezérel téged,**

mikor alszol, őriz téged, mikor felserkensz, beszélget teveled. Mert szövétnek [= lámpás] a parancsolat, és a tudomány világosság, és életnek útja a tanító feddések.”

Jn 15,7 • „Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek.”

Kol 3,16 • „Krisztus beszéde lakozzék tibennetek gazdagon, minden bölcsességben...”

2Kor 10,13 • „De mi nem dicsekszünk mértéktelenül, hanem ama mérőzsinór mértéke szerint, amelyet Isten adott nekünk mértékül, hogy hozzátok is elérjünk.”

.....
.....

A „Jézusban maradás”, illetve az Istennel járás nyilvánvalóan váltófogalmak. Jézussal közösségben maradva járhatunk Ővele. Ez pedig a kijelentése szerint úgy lehetséges, ha az Ő beszédei bennünk maradnak – Pál apostol tanácsa szerint: ha gazdagon lakoznak bennünk.

„Isten... célja az volt, hogy a Bibliában foglalt isteni beszéd által pótolja az Isten és ember közötti személyes érintkezést. A személyes kapcsolat ugyanis megszűnt Isten és ember között a bűneset után. Amikor azonban a Bibliát olvassuk vagy igéit hallgatjuk – az igazság megismerésének őszinte vágyával szívünkben –, Isten Lelke hat belső világunkra, és szinte „beszélgetésbe”, személyes érintkezésbe kerülünk Istennel. A Biblia igéi által Isten feltárja előttünk saját szívünk rejtett gondolatait is, megismerteti velünk titkos bűneinket, válaszol senki-nek el nem mondott töprengéseinkre, eloszlatja félelmeinket, bátorít, vigasztal, útmutatást és örömet ad.” (Vankó Zsuzsa: *Az alapvető bibliai tanítások kátéja*, 13. o.)

„Vajon járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással?” – veti fel a kérdést Ámós próféta (3,3). Valóban járhatunk

Istennel – igényelhetjük jelenlétét, vezetését és áldásait –, ha közben nem törekszünk megismerni akarátát, és azzal teljes összhangba hozni az életünket?

„A Szentírást Isten akaratának hiteles, tévedhetetlen kinyilatkoztatásaként kell elfogadnunk. A Szentírás a jellem mércéje, tanításaink zsinórmértéke és tapasztalataink próbaköve.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 10. o.)

Egyedül a Biblia hitelesítheti keresztény tapasztalatainkat. Alapos ismerete nélkül bizonytalan talajon állunk az Istennel szerzett tapasztalatainkat illetően. Éppen a Bibliából tudhatjuk, hogy világunkban és a saját lelkünkben is keveredhetnek a hangok. Messze nem csak Isten hangja, a Szentlélek készletei hallhatók és érzékelhetők. A másik forrásból, a „mélységből” is származhatnak tanácsok és késztetések, vagy éppen a saját érzéseink és hangulataink után is mehetünk abban a hitben, hogy isteni vezetés alatt állunk. Ahogyan Példabeszédek könyvében olvashatjuk: „*Sok gondolat van az ember elméjében, de csak az Úr tanácsa áll meg.*” (19,21)

Jézus pusztai megkísértésének egyik nagy tanulsága, hogy Sátán jól ismeri a Bibliát, és fel is használja csaló szándékai érdekében. A Jézus által bemutatott „*viszont meg van írva*” elvnek (Mt 4,7) óvatosságra kell intenie bennünket a tekintetben, hogy a kiragadott igéket egyértelműen Istentől jövő vezetésként értelmezzük. „*Ő pedig felelve, mondta: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.*” (Mt 4,4) „*Akkor nem szégyenülnék meg, ha figyelnék minden parancsolatra.*” (Zsolt 119,6)

3 Milyen helye van az elcsendesedésnek és az imádságnak Istennel való kapcsolatunk fenntartásában, a Vele járásban?

Zsolt 46,11 • „Csendesedjete el, és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten!”

Ésa 30,15 • „Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csendességben és reménységben erősségetek lett volna.”

Lk 18,1 • „Mondott pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni.”

1Thess 5,17 • „Szüntelen imádkozzatok!”

Emberi viszonylatainkban is időre van szükség ahhoz, hogy minőségi kapcsolatot ápoljunk családtagjainkkal, barátainkkal és ismerőseinkkel. Nincs ez másként Istennel való kapcsolatunkban sem.

„Olyan feszültség és sietség keríti hatalmába a világot, amely sohasem létezett azelőtt... Az őrijítő rohanás közepette Isten szól hozzánk. Magához, a közelségébe hív: »Csendesedjete el, és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten!« (Zsolt 46,11) Nagyon sokan vannak, akik még az áhítat idején sem nyerik el az Istennel való tényleges közösség áldásait. Túlságosan sietnek. Gyors lépetekkel haladnak át a szerető Krisztus jelenlétének körén. Időznek ugyan egy rövid ideig a szent határokon belül, de nem várják meg az Úr tanácsát. Nincs idejük arra, hogy isteni Mesterükkel legyenek. Életük terheivel térnek vissza munkájukhoz...

Akik így cselekszenek, azok sohasem fogják elérni a legnagyobb eredményeket, illetve mindaddig nem érik el, míg meg nem tanulják az erő titkát. Időt kell adniuk maguknak, hogy gondolkozzanak, és bevárják testi, szellemi és lelki erejük Istentől származó megújulását. Az ő Lelkének felemelő befolyására van szükségük. Ha ezt elnyerik, friss élet eleveníti meg őket. A megviselt szervezet, az elfáradt agy felüdülni, és a megterhelt szív könnyebbé válik. Nemcsak egy pillanatnyi megállás erejéig időzni Krisztus jelenlétében, hanem személyes kapcsolatot ápolni vele, leülni az Ő társaságában – ez az, amire szükségünk van.”

„Nekünk is időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra és lelki felüdülésre. Nem értékeljük az ima erejét és hatékonyságát úgy, ahogy kellene. Az ima és a hit megvalósítja azt, amire a földön semmilyen hatalom nem képes. Ritkán kerülünk minden vonatkozásban kétszer azonos helyzetbe. Folytonosan új dolgok történnek velünk, és új próbákkal küzdünk, amelyekben a régi tapasztalatok nem adhatnak elegendő eligazítást. Folyamatos világosságra van szükségünk, amely Istentől jön...

Ha engedjük, hogy Istennel való kapcsolatunk megszakadjon, védtelenül maradunk. Minden jó szándék és elhatározás kevés a bűn leküzdéséhez. Imádkozó embereknek kell lennetek. Ne erőltlenül, csupán alkalmyszerűen, rendszertelenül imádkozzatok, hanem buzgón, kitartóan, szüntelenül! Nem kell mindig leborulni az imádsághoz. Legyen szokásotok a Megváltóval beszélgetni, amikor egyedül vagytok, amikor az utcán jártok, és amikor mindennapi munkátokban szorgoskodtok! A szív szóltan fohásza szálljon fel folytonosan segítségért, világosságért, erőért, ismeretért! Legyen minden lélegzetvétel egy-egy imádság!...

Kettős életet kell élnünk – az elmélkedés és a cselekvés, a csendes imádkozás és a szorgalmas munka életét. Az Istennel töltött együttlétből merített erő az éberség és a figyelem komoly, megfeszített gyakorlásával társítva felkészíti az embert a mindennapi feladatokra, és a legnehezebb körülmények között is lelki békességet ad.”

„A szüntelen ima nem más, mint a lélek szakadatlan, háborítatlan közössége Istennel, amely által Tőle származó élet árad, melynek nyomán belőlünk is a szentség és a tisztaság folyama árad ki és tér vissza Istenhez.

Szükséges, hogy komolyan, elszántan akarjunk imádkozni. Ne engedjük meg, hogy bármi is visszatartsa bennünket az imától. Tegyük meg minden tőlünk telhető erőfeszítést, hogy állandóan nyitva tartsuk az élő kapcsolat útját tulajdon lelkünk és Jézus között. Ragadjunk meg minden alkalmat, amikor visszavonulhatunk az imádkozás szokott helyére. Akik valóban keresik az Istennel való közösséget, azokat mindig ott látjuk az ima-össze-

jöveteleken is, mert hűségesen végzik kötelességüket, és komolyan vágyakoznak arra, hogy mindabban az áldásban részesüljenek, amelyet csak elnyerhetnek. Ezért felhasználnak minden kínálkozó alkalmat, jelen vannak mindenütt, ahol befogadhatják a mennyből származó világosság sugarait.”

„Ha időt és szavakat találsz az imára, akkor Isten is talál időt és szavakat a válaszra.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, 258–259. o.; *A nagy Orvos lányomán*, 368–370. o.; *Krisztushoz vezető lépések*, 84–85. o.; *Review and Herald*, 1890. április 1.)

4 Hogyan járhatunk Istennel az evangélium ügyében, embertársaink szolgálatában?

2Móz 33,15 • „Mondta neki Mózes: Ha a te orcád nem jár velünk, ne vigyél ki minket innen!”

5Móz 31,8 • „Az Úr, ő az, aki előtted megy, ő lesz veled; el nem marad tőled, sem el nem hagy téged: ne félj és ne rettegj!”

Jn 21,22 • „Mondta neki Jézus: ...Te kövess engem!”

Ap csel 16,6–10 • „Eljárva pedig Frigiát és Galácia tartományát, mivelhogy eltiltattak a Szentlélektől, hogy az igét Ázsiában hirdessék, Misia felé menvén, igyekeztek Bithiniába jutni; de nem eresztette őket a Lélek. Áthaladva azért Misián, lementek Tróásba. Azon az éjszakán látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfiú állt előtte, kérve őt és így szólva: »Jöjj át Macedóniába, és légy segítségül nekünk!« Mihelyt pedig a látomást látta, azonnal igyekeztünk elmenni Macedóniába, megértve, hogy oda hívtott minket az Úr, hogy azoknak prédikáljuk az evangéliumot.”

.....

.....

Aki valaha is tett már lépéseket azért, hogy másokkal is megosszon valamit abból, amit megértett a Biblia örömeiből, az már tapasztalta Jézus szavainak igazságát: *„Nélkülem semmit sem cselekedhettek.”* (Jn 15,5) A keresztény életnek ez olyan területe, ahol minden őszinte hívő mélyen átérzi Istentől való függését. Ha itt Isten nem jár velünk és előttünk, akkor súlyos hibákat követhetünk el, amelyeket nagyon nehezen lehet jóvátenni. Ha Isten Lelke nem készíti elő az utat az emberek szívében, akkor erőfeszítéseink eleve kudarca vannak ítéelve.

Számunkra is tanulságokkal szolgál, ahogyan az apostolok munkálkodtak embertársaik érdekében. Milyen „szorosán” jártak Istennel, milyen érzékenyen figyeltek a Szentlélek vezetésére és jelzéseire! Kétségtelenül ez volt az eredményességük egyik titka. Nekünk is kíválságunk keresni és megérteni, hova hívott minket az Úr. Ma is szükségünk van Isten vezetésére a tekintetben, hogy kiket látogassunk meg, mit és hogyan szóljunk, mit adjunk át, mire hívjuk fel a figyelmet.

Jézus nagy missziós parancsában egy csodálatos ígérettel bátorítja azokat, akik hitben elindulnak mások tanítványává tétele érdekében: *„Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön... és íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végezetéig.”* (Mt 28,18–20)

„Kövess engem! – Péter számára ezek a szavak tele voltak tanítással (Jn 21,19). Krisztus nemcsak halálára vonatkozólag, hanem élete minden lépésére nézve is leckét adott neki ezzel a két szóval. Eddig Péter hajlott arra, hogy függetlenül cselekedjék. Megpróbálta megtervezni Isten munkáját, ahelyett, hogy megvárta volna Isten tervének a kinyilatkoztatását és követte volna azt. Semmit nem nyerhetett azonban azzal, hogy előresietve nem várta meg, míg Isten közli vele tervét. Jézus ezt parancsolta neki: „Kövess engem!” (Jn 21,19) Ne rohanj elé! Így nem kell majd magányosan, egyedül összetalálkoznod Sátán seregével. Engedd, hogy én menjek előtted! Engedd, mert akkor majd nem győz le téged az ellenség!”

„Ha elindulsz, hogy végezd azt a munkát, amelyet Krisztus jeltölt ki tanítványai számára, ha lelkeket nyersz meg Neki, akkor érzed majd, hogy mélyebb tapasztalatra és nagyobb ismeretre van szükséged Isten dolgaiban. Ennek következtében éhezned és szomjaznod az igaz életet. Küzdeni fogsz imában Istennel, hited megerősödik, lelked iszik az üdvösség forrásából, és felüdülsz. Ha ellenállással találkozol és próbákba kerülsz, akkor még inkább a Bibliához menekülsz és az imádsághoz folyamodsz. Növekedsz a kegyelemben és Krisztus megismerésében, gazdag tapasztalatokat szerzel majd.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 720. o.; *Krisztushoz vezető lépések*, 69. o.)

5 Hogyan járhatunk Istennel a megpróbáló élethelyzetekben?

Ésa 50,10 • „Ki féli közületek az Urat? Ki hallgat az ő szolgája szavára? Ő, aki sötétségben jár és nincs fényesség neki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenhez!”

Zsolt 112,4 • „Az igazakra világosság fénylik a sötétben: attól, aki irgalmas, kegyelmes és igaz.”

Jn 13,7 • „Felelt Jézus és mondta neki: Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.”

1Kor 13,12 • „Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem.”

.....
.....
Előfordulhat, hogy nem értjük Isten gondviselését az életünkben. Nehézségeink támadhatnak, és „nehéz kérdések” (1Kir 10,1) fogalmazódhatnak meg bennünk, amelyekre nem

találjuk a választ. Ez azonban nem ok arra, hogy „elengedjük Isten kezét”, és feladjuk a hitünket – noha sokan ezt teszik. A megpróbáltatásokat nyilvánvalóan azért engedi meg Isten, hogy ilyenkor elengedése helyett inkább szorosabban fogjuk a kezét. A Biblia nem hagyja jóvá a „napfénykereszténységet”. *„Mindig vannak olyanok, akiket a kötelesség helyén találunk, akár süt a nap, akár vihar van. Vannak azonban »napfénykeresztények« is. Ha minden jól megy és kellemes érzések töltik el őket, akkor komolyak és buzgók, ha azonban felhőkkel és kellemetlen helyzetekkel találják szembe magukat, akkor nincs mondani- és cselekednivalójuk.»* (Ellen G. White: *Életünk és munkánk*, 133. o.)

„Kifogynánk az időből” (Zsid 11,32), ha felidéznénk mindazokat a bibliai történeteket, amikor Istennel járó emberek nehéz körülmények közé kerültek, és nem értették Isten velük kapcsolatos szándékát, gondviselése intézkedéseit. József, Mózes, Dávid... mit érthettek először az ő útjukból? (Péld 20,24) József a rabszolgasorból és börtönből, Mózes a negyvenéves pusztai tartózkodásából, Dávid az évtizedes üldöztetéséből? Azonban az is bizonyos, hogy amikor évekkkel, évtizedekkel később megértették az ő útjukat (Péld 14,8), Isten bölcs – a javukat és Isten művét szolgáló – intézkedéseit az életükben, az csodálatos, összehasonlíthatatlan tapasztalat lehetett számukra (lásd például 1Móz 45,5–8). Ugyanakkor a Biblia annak a lehetőségét sem zárja ki, hogy a megváltottak majd csak az ezersztendős „nagy kiértékelés” során (Jel 20,4; 1Kor 6,2–3; Jel 15,3–4), illetve az újjáteremtett Földön kapnak majd választ valamennyi kérdésükre. *„Azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről.”* (Jn 16,23) *„Már most örvendezhetünk annak, hogy ott világos lesz mindaz, ami itt talányos volt számunkra Isten gondviselésében, hogy világos magyarázatot kapunk a nehezen érthető dolgokra, tökéletes és szépséges összhangot látunk ott, ahol véges elménkkel csak zűrzavart, megghiúsult terveket láthattunk.”* (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 98. o.)

„A nehézségektől és próbáktól senki sem mentes, aki elfogadja Isten Igéjét. Az igaz keresztény azonban nem nyugtalankodik, amikor megpróbáltatás éri; nem veszi el bizalmát, és nem csügged el. Jóllehet nem tudjuk, hogyan alakulnak ügyeink, és nem értjük Isten intézkedéseinek célját, de ne dobjuk el bizodal munkat! Gondoljunk az Úr jótéteményeire, gondunkat vessük Őrá, és várjuk türelemmel szabadítását!

Lelki életünk erősödik a küzdelemben. A helyesen viselt próbák szilárd jellemet és lelki értékeket alakítanak ki bennünk. A hit, szelídség és szeretet tökéletes gyümölcse sokszor viharfelhők és sötétség közepette érik a legjobban.

...Amikor könyörgünk a Lélek ajándékaiért, Isten sokszor úgy válaszol imánkra, hogy e gyümölcsök megéréséhez alkalmas körülmények közé helyez. Mi pedig, nem értve szándékát, csodálkozunk és kétségbeesünk...” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 36. o.)

Ellen Gould White saját tapasztalataiból merítve írta mind ezt. Még gyermekkorában, kilencévesen szenvedte el azt a bal esetet, amely tartósan megfosztotta egészségétől. Egy iskola-társa dobott felé egy követ, amely úgy eltalálta az arcát, hogy ezt követően három héten át eszméletlenül feküdt. Betegség támadta meg tüdejét és szívét is, köhögési rohamok, tüdővérzés gyengítették le egyre jobban. Iskolai tanulmányait nem tudta folytatni, bár nagyon szerette volna. Életét később is végigkísérte a betegség és a gyengeség. Háromszor volt agyvérzése, szenvedett rákos daganattól, szívrohamtól, ideggyulladásától. Egyik fiát 3 hónapos, másikat 16 éves korában, férjét 60 évesen – teljesen váratlanul – veszítette el. Ezenkívül súlyos próbát és sok-sok lelki gyötrelmet jelentett számára az is, hogy életben maradt fiai közül az idősebb 43 éves koráig a tékozló fiú életét élte. Életének egyik szemtanúja – George B. Starr – így emlékezett meg róla a temetésén: „A legnagyobb jellemnek tartottam őt, akivel valaha találkoztam. Életét csak erős tölgyhöz tudom hasonlítani, amely a szélnek kitéve a leg-erősebb vihart is kiállja, vagy a hegyhez, amely dacol az ele-

mekkel. Istenbe vetett hite legyőzhetetlen volt. Olyan próbákban, amelyek sokak hitét elpusztították volna, megtartotta szilárd bizalmát, és győzött.” (Ellen G. White: *Életünk és munkánk*, 256. o.)

6 Mi ösztönözzön bennünket Istennel járásunk komolyan vételére?

1Tim 4,8 • „Mert a test gyakorlásának kevés haszna van; de a kegyesség [= istenfélelem] mindenre hasznos, meglévőben benne a jelenvaló és a jövő életnek ígérete.”

Zsolt 16,11 • „Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.”

Zsolt 73,23–24 • „De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és aztán dicsőségbe fogadsz be engem.”

1Móz 5,24 • „Mivel Énok Istennel járt, eltűnt, mert Isten magához vette.”

.....
.....
A saját tapasztalatainkkal támaszthatjuk alá az idézett kijelentések igazságát a tekintetben, hogy az istenfélelem és az Istennel járás már e jelenvaló életben is „hasznos”. Énok életében azonban – az Istennel járók előképeként – már megvalósult az eljövendő élet ígérete is.

„Az istentelensége miatt pusztulásra ítélt világban Énok olyan bensőséges közösségben élt Istennel, hogy nem válhatott a halál martalékává. E próféta istenfélő jelleme annak az életszentségnek az előképe, amelyre mindazoknak el kell jutniuk, akik »áron véttetnek meg a földről« (Jel 14,3) Krisztus második eljövetelekor.

Akkor majd – csakúgy, mint az özönvíz előtti világban – a gonoszság megsokasodik. Romlott szívűek készítéseit és megtévesztő eszmék tanításait követve az emberek fellázadnak majd a menny tekintélye ellen. Azonban Isten népe Énokhoz hasonlóan a szív tisztaságára és az Isten akaratóval való összhangra fog törekedni, míg végül átalakul Krisztus képmására. Énok példáját követve az Úr második eljövételére figyelmeztetik a világot, és az ítéletre, mely a törvényszegőkre vár. Istenfélő beszédük és szent életmódjuk kárbozthatja majd az istentelenek bűneit. Ahogy Isten Énokot a mennybe ragadta a világot elpusztító özönvíz elől, úgy ragadja el Isten az élő igazakat a földről, mielőtt tűzzel megsemmisítené.”

„Az Úr megadta nekem, hogy más világok életébe is bepillantást nyerhessek... Innen egy olyan világhoz vitettem, amelynek hét holdja volt. Ott láttam az idős Énokot, aki elragadtatott. Jobbjában nagyon szép pálmaágat tartott, melynek minden egyes levelére e szó volt írva: »győzelem«. Fejét vakítóan fehér koszorú ékesítette. A koszorú mindegyik levelére ez a szó volt írva: »tisztaság«. A levelek különféle színű kövekkel voltak kirakva, és fényesebben ragyogtak, mint a csillagok, pompás fényt vetettek a betűkre s nagyszerűen világították meg őket. A fején hátul egy szalag volt, amely összefűzte a koszorút, s amelyre e szó volt írva: »szentség«. A koszorú felett gyönyörű korona volt, amely fényesebben ragyogott a napnál. Kérdeztem őt, hogy ez az a hely, ahová a földről vitetett? Azt felelte: »Nem, az én otthonom a város, ide csak ellátogattam.« Otthonosan mozgott azon a helyen. Arra kértem kísérő angyalomat, engedje meg, hogy ott maradjak. Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy újra visszatérjek ebbe a sötét világba. De ő így felelt: »Most vissza kell térned, de ha hűséges leszel, akkor a száznegyvennégyezerrel együtt abban a kiváltságban lesz részed, hogy valamennyi világot felkeresheted, és szemlélheted Isten kezének alkotásait.«” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 63. o.; *Korai írások*, 30–31. o.)

A Biblia olvasása során véges lényünk újra és újra szembesül a végtelennel. Gábrriel angyalt körülbelül 500 (Dn 9. és Lk 1. fej.),

Illést mintegy 900 (2Kir 2. és Mt 17. fej.), Mózeszt 1400 év után (5Móz 34. és Mt 17. fej.) látjuk viszont a Biblia lapjain. Énok-ról pedig Ellen G. White prófétai szolgálata által hozzávetőleg 4800 év eltelte után kapunk hírt. Évszázadok és évezredek teltek el, amióta Énok a mennyei világ lakója lett, boldog közösségben a tiszta, büntelen lényekkel, és nem unja az örökkévalóságot... „Életet kért tőled: adtál néki hosszú időt, örökkévalót és végtelent.” (Zsolt 21,5)

„Ó, sokat emlegetett, régóta remélt, türelmetlenül várt, de igazán soha meg nem értett, csodálatos üdvösség!” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 573. o.)

*Az e heti adomány a irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.*

A Krisztus iránti szeretet megújítása: az úrvacsora

¶ Hogyan tanítja az úrvacsora Isten irántunk tanúsított hűséges szeretetét és ragaszkodását?

Tít 3,5 • „Nem az igazság cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületés fürdője és a Szentlélek megújítása által.”

Jn 13,10 • „Mondta neki Jézus: Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.”

Hós 11,7–10/a • „Az én népem megátalkodottan hajlamos elfordulni tőlem. Ha hívogatják is őt a magasságos Istenhez, senki nem indul meg rajta. Miképpen adnálak oda, Efraim, szolgáltatnálak ki, Izráel!?!... Megegett bennem az én szívem; fellángolt minden szánalmam! Nem végzem el haragom hevét, nem fordulok vissza Efraim vesztére, mert Isten vagyok én és nem ember, a Szent teközötted, és nem haraggal jövök én. Az Urat fogják követni.”

2Tím 2,11–13 • „Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is: ha megtagadjuk, Ő is megtagad minket. Ha hitetlenkedünk, Ő hű marad: Ő magát meg nem tagadhatja.”

(Hogyan kapcsolódik az úrvacsora a keresztséghez? Milyen lelki esemény törvényszerűségeit ábrázolja és tanítja a keresztség, illetve az úrvacsora? Kiknek rendelte el Jézus az úrvacsorát, mit jelent az, hogy a „megfürdötteknek” van rá szükségük?)

Jézus mindössze két jelképes szertartást rendelt el, amelyeket a saját példaadásával is megerősített – a keresztséget és az úrvacsorát. Ennek a ténynek arra kellene készítenie bennünket, hogy a legmélyebb érdeklődéssel tanulmányozzuk és gyakoroljuk ezeket.

Éppen az utolsó vacsora leírása során olvashatjuk Jézusról az egyik legcsodálatosabb kijelentést: „*Szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket.*” (Jn 13,1) Jézus maga volt a testet öltött szeretet, és minden tette, szava ebből a „mindvégig tartó” szeretetből fakadt. A szeretet legfőbb megnyilatkozási formája pedig az, hogy szüntelenül adni akar valamit. Ez kétségtelenül igaz az úrvacsorára is: Jézus e szertartás által is adni akar nekünk, gazdag lelki áldásokban szeretne részesíteni bennünket újra és újra.

Az úrvacsora szemléletesen tanítja azt, hogy Isten irántunk érzett szeretetét nem lehet egykönnyen megzavarni vagy kioltani (Ellen G. White: *Jézus élete*, 551. o.). Amíg véglegesen nem tagadjuk meg Őt, addig Ő hű marad, nem adja fel az értünk folytatott küzdelmet. Nem ad oda az Ellenségnek, nem szolgáltat ki a hatalmának, noha bűneink alapján Sátán a magáénak követel bennünket. Isten a „megátalkodott elfordulások” ellenére is töretlen bizalmat tanúsít irántunk: „*Az Urat fogják követni.*” (Hós 11,7–10)

„Az úrvacsora szimbolikája (jelképrendszere) a keresztség szimbolikájának kiegészítése. A keresztség az új ember születését jelképezi, az úrvacsora pedig az új élet fenntartását és fejlődését... Az úrvacsorai közösség folytatja felkészítésünket az örök életre.

A lábmosás kiegészítésként járul a keresztséghez, az újjászületés fürdőjéhez. Az első és alapvető megigazítást a keresztség szimbolizálja..., amely normális körülmények között nem ismétlődik meg. A megszentelődést – a mindennapok munkáját – az úrvacsora jelképezi, amely annyiszor ismétlődik, ahányszor csak szükséges.” (Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*, Spalding Alapítvány, 2006, 284–285., 281. o.)

„Mindkét nagy fontosságú eseménynek [Jézus halálának és feltámadásának] megvan az emlékezete. Az úrvacsora, a megtört kenyér és a szőlőtő gyümölcse, ha magunkhoz vesszük, hirdeti az Úr halálát, amíg ismét eljövend. Ily módon idézzük emlékeztünkbe szenvedéseinek és halálának jeleneit. Krisztus feltámadását az alámerítkezés alkalmával ünnepeljük, amikor eltemetkezünk a hullámsírba és feltámadásához hasonlóan feltámadunk, hogy új életet éljünk.”

„Az alámerítkezés és az úrvacsora két hatalmas emlékoszlop. E két rendelkezésre Krisztus az igaz Isten nevét írta fel.”

„Jézus szeretetének kényszerítő erejét mindig frissen kell tartanunk az emlékeztünkben. Krisztus azért szerezte az úrvacsorai istentiszteletet, hogy ezáltal Isten szeretetéről beszélhessen nekünk.” (Ellen G. White: *Korai írások*, 187. o.; 27. kézirat, 1900; *Jézus élete*, 566. o.)

2 Milyen lelki előkészületre van szükség ahhoz, hogy áldással vehessünk részt az úrvacsorán?

1Kor 11,27–32 • „Azért aki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Vizsgálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyon abból a pohárból, Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úr testét. Ezért van köztetek sok erőtlen és beteg, és alusznak sokan. Mert ha mi ítél-

nénk magunkat, nem ítéltetnénk el. De amikor ítéltünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk.”

Zsolt 19,13 • „Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engem!”

Jer 17,9–10 • „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az, kicsoda ismerhetné azt? Én, az Úr vagyok az, aki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom.”

Zsolt 139,23–24 • „Vizsgálj meg engem, ó Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! Lásd meg, van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja, és vezérelj engem az örökkévalóság útján!”

Alkalmassá kell válnunk arra, hogy egyáltalán felismerjük és azután befogadhassuk Isten gazdag ajándékait (vö. Jn 4,10). A „vevő” oldaláról nézve is meg kell lennie a készségnek a befogadásra, nem elegendő csupán az „adó” oldalán kétségtelenül meglévő szándék. Az úrvacsorát megelőző lelki előkészületnek ezt a célt kell szolgálnia.

Sokan hosszú évek, évtizedek óta élnek az úrvacsorával. Az ismétlődő cselekvéseknél mindig fennáll a veszély, hogy idővel formálissá válnak, megfakulnak, elveszítik az erejüket. Kísértést jelenthet a gondolat, hogy „én ezt már tudom, számtalanszor hallottam, jól ismerem”. Az előkészület fontos része az, hogy felvegyük a küzdelmet az ehhez hasonló gondolatokkal. A Jézus szavai szerint „értelemmel” (Jn 13,12. 17) gyakorolt úrvacsora soha nem válhat formálissá.

A Bibliában mindenütt kettéválnak az utak. Vagy a széles, vagy a keskeny úton haladunk (Mt 7,13–14). Vagy Krisztussal vagyunk, vagy ellene; vagy Vele gyűjtünk, vagy tékozlunk (Mt 12,30). Tékozló fiakként vagy közeledünk az atyai házhoz,

vagy éppen eltávolodunk attól. Befolyásunk az élet illata az életre, vagy a halál illata a halálra (2Kor 2,15–16)... Nincs ez másként az úrvacsora kapcsán sem. Közömbös úrvacsora nem létezik. Vagy „méltatlanul” élünk vele, aminek a következménye erőtlenség, betegség, alvás és végül elmarasztaló ítélet – vagy élő hittel, „Lélekkel és értelemmel” (1Kor 14,15), ami lelkierőt, egészséget és éber, tevékeny, munkálkodó hitéletet eredményez. S mindez az előkészület részét jelentő önvizsgálat során dől el...

„Isten Igéje felszólít bennünket, hogy az úrvacsora előtt »vizsgáljuk meg magunkat« (1Kor 11,28–30). Nem a napi imádságainkkal – bűnbánattal, Krisztus áldozata és közbenjárása által – elrendezett bűneinket kell ismét az emlékezetünkbe idéznünk. Azokra bocsánatot nyertünk, nem kell ezért ismét folyamodni, vagy megerősíteni az úrvacsora alkalmával. Szükséges viszont, hogy esetleges könnyelműen vett, nem rendezett, elfelejtett vétkeink, vagy észre nem vett titkos bűneink megláttatását kérjük Istentől. Meg kell vizsgálnunk továbbá Krisztus iránti szeretetünk, odaadásunk mértékét, testvéreinkhez és felebarátainkhoz való viszonyunkat, azaz szívünk állapotát... Szívünk megtisztítását, Isten és egymás iránti szeretetünk megelevenítését kell kérnünk Istentől az úrvacsora előtti lelki előkészület során. Azért imádkozzunk, hogy tegyen bennünket is »tisztává« az úrvacsorán, mint egykor tanítványait az utolsó vacsorán. Mindig törekedjünk arra, hogy az úrvacsorát megelőző héten több időnk legyen az egyéni elcsendesedésre, az imádkozásra és az Igével való lelki táplálkozásra!” (Vankó Zsuzsa: *Az alapvető bibliai tanítások kátéja*, 137. o.)

Az egyik úrvacsorától a másikig eltelt időszak átgondolása során tudatosítanunk kell magunkban azt a lelki törvényszerűséget, hogy a keresztény életben nem lehetséges a stagnálás, az egy helyben maradás. Itt is érvényes a „vagy-vagy”: *„Amint a Föld történelmének vége felé közeledünk, vagy egyre gyorsuló ütemben halad előre a keresztény jellemfejlődésünk, vagy pedig*

ugyanilyen rohamosan hanyatlik vissza.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk*, II., 729. o.)

Az erőtlenség, betegség és alvás egyetlen igazán hatásos el-lenszere: „*Elmélkedjünk Krisztus megalázkodásáról – ha sokat gondolkozunk erről, akkor olyan önmegtágadást és önfeláldozást látunk majd a gyülekezetben, amelyet csodálnak az angyalok.*” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, I., 28. o.)

Z Milyen fontos igazságokra tanít bennünket a lábmosás jelképes cselekedete? Mit jelent az, hogy Krisztus példája nyomán nekünk is meg kell mosnunk egymás lábát?

Jn 13,8. 10. 14–15 • „Mondta neki Péter: »Az én lábaimat nem mosod meg soha!« Felelt neki Jézus: »Ha nem moslak meg téged, semmi közöd sincs énhozzám...« Mondta neki Jézus: »Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan... Azért ha én, az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek.«”

Mt 6,14–15 • „Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig nem bocsátjátok meg az embereknek a vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.”

.....

.....

- A lábmosás soha el nem felejthető képpel rögzíti lelki szemünk előtt a bűnrendezés fontosságát. Ha Jézus nem mos meg bennünket, akkor nem lehetünk közösségben Vele. „*Amíg*

büszkeség, uralomvágy és viszály dúl bennünk, addig szívünk nem juthat közösségbe Krisztussal... Egyedül Krisztus tud tisztává mosni minket. Addig nem vagyunk alkalmasak és felkészültek a Vele való közösségre, amíg nem tisztultunk meg az Ő segítő ereje által.” (Ellen G. White: Jézus élete, 554–555. o.)

- Az alázatosság és a szolgálat leckéje: „Krisztus egész élete az önzetlen szolgálat élete volt. »Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon« (Mt 20,28) – minden cselekedetével erre akarta megtanítani a tanítványokat. Ők azonban még nem tanulták meg ezt a leckét. Ezen az utolsó húsvéti vacsorán Jézus megismételte tanítását, és egy szemléltetéssel örökre bevészte azt tanítványai elméjébe és szívébe.”

„A lábmosás a szolgálat szertartása. Az Úr azt akarja, hogy mindenki megtanulja és gyakorolja ezt a leckét... Azt a mély igazságot tanítja, hogy Krisztus a példakép, amilyenné kegyelme által nekünk is válnunk kell egymás iránt, olyannyira, hogy egész életünk egyetlen szerény, hűséges szolgálat legyen. A lábmosás szemlélteti az igazi alázatosság szükségességét.”

„Krisztus szolgálatra váltotta meg követőit. Urunk azt tanítja, hogy az élet igazi célja a szolgálat. Krisztus maga is szolgált, és minden követőjét a szolgálat törvénye alá rendelte – Isten és a felebarát szolgálatának törvénye alá. Krisztus ezzel minden addiginál magasztosabb fogalmat adott a világnak az életről. A mások szolgálatára szentelt étellel az ember közösségbe jut Krisztussal. A szolgálat törvénye kapocsá lesz, amely összeköti az embert Istennel és embertársaival.” (Ellen G. White: Jézus élete, 548. o.; „A Te Igéd igazság”, 149. o.; Krisztus példázata, 224. o.)

- Tanít a szívből fakadó megbocsátás kötelességére, és elénk tárja annak forrását:

„A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló és engesztelhetetlen lelkület.”

„Amikor Istenhez jövünk, hogy kegyelmet és áldást kérjünk tőle, szükséges, hogy a szeretet és a megbocsátás lelkülete töltse be szívünket egymás iránt. Hogyan is kérhetnénk, hogy »bocsásd

meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek», ha közben megengedjük magunknak a kérlelhetetlen, engesztelhetetlen lelkiületet? Ha azt akarjuk, hogy Isten meghallgassa imánkat, akkor nekünk is meg kell bocsátanunk egymásnak, mégpedig ugyanúgy és ugyanolyan mértékben, mint ahogy mi igényeljük Tőle, hogy megbocsássa bűneinket... Ha állandóan a felszínen tartjuk gondolatainkban a mások által elkövetett barátságtalan és igazságtalan tetteket, akkor lehetetlennek tűnik számunkra, hogy úgy szeressük őket, ahogy Krisztus szeretett minket. De ha ehelyett Krisztus irántunk tanúsított, csodálatra méltó szeretete és könyörülete foglalkoztatja a gondolatainkat, akkor ugyanez a lelkiület árad belőlünk is másokra. Szeretni és tisztelni fogjuk egymást, a hibák és a tökéletlenségek ellenére, amelyeken nem tudunk segíteni azzal, ha folyton ezekre tekintünk. Mellőzzük a magabizást, ápoljuk magunkban az alázatosságot és a türelmes, tapintatos viszonyulást mások hibáihoz. Ez kiöln majd belőlünk minden szűkkeblű önzést, megértővé és nagylelkűvé tesz mások iránt.» (Ellen G. White: Gondolatok a Hegyi beszéd-ről, 129. o.; Krisztushoz vezető lépések, 84., 104–105. o.)

4 Hogyan tanít az úrvacsora szent jegyeinek magunkhoz vétele a megszentelődés törvényszerűségeire, a „szabályszerű küzdelemre” (2Tim 2,5), és ezáltal a győzelmes keresztény életre?

Mt 26,26–28 • „Amikor pedig ettek, vette Jézus a kenyeret, hálálkat adva megtörte, és adta a tanítványoknak, és mondta: »Vegyétek, egyétek, ez az én testem.« Vette a poharat, és hálálkat adva adta azoknak, ezt mondván: »Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az új szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.«”

Jn 6,53–57. 63 • „Mondta nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem

isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én felátasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel, és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem lakozik, és én is abban. Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él énáltalam... A Lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, Lélek és élet.”

Jn 17,17 • „Szenteld meg őket a te igazságoddal: a Te Igéd igazság.”

.....
.....

(Milyen két vonatkozásban szemléltetik velünk Krisztus személyét az úrvacsora szent jegyei? Hogyan tanúskodik az Írás arról, hogy itt jelképekről van szó? Mi az a két dolog, amit cselekednünk kell Jézus példamutatása szerint az Ő bűntelen életét és áldozatát ábrázoló szent jegyekkel? Milyen legyen a Krisztust jelképező kenyér és szőlőlé az úrvacsorán? Mi a jelentősége annak, hogy hálát adunk a kenyérért és a pohárért? Vö. 2Kor 9,15.)

A kovásztalan kenyér és az erjedetlen szőlőlé Jézus bűntől mentes lényét jelképezi, arra emlékeztet minket, hogy Ő földi életében is tökéletesen igaz volt. A megtört kenyér és a kitöltött pohár pedig az Ő megtört testét és kiontott vérét jelképezi, azaz golgotai áldozatára emlékeztet.

Jézus csak kovásztalan kenyéret adhatott tanítványainak az utolsó vacsorán, figyelembe véve azt a tényt, hogy a páska (a húsvét) ünnepe előtt, a páskavacsorán semmiképpen nem lehetett kovászos kenyér az asztalon (2Móz 12,8. 15). Az eredeti szövegben található, *bornak* fordított szó mustot is je-

lenthet. Az ószövetségi rendelkezés szerint a szolgálatban lévő papok és az Istennek szentelt emberek (a nazireusok) nem fogyaszthattak szeszes italt. A kovászhoz hasonlóan az erjedés is a bűn jelképe.

A kettős jelkép arra utal, hogy Jézus két vonatkozásban is – mint áldozat és mint tökéletes Emberfia – a mi megigazulásunk forrása. Szükségünk van mind az Ő megtört testére és kiontott vérére, mind büntelen földi életének példájára, amely a bűn feletti győzelem titkát mutatja meg számunkra is. Szemlélnünk kell Őt az úrvacsorán úgy is mint „megölt Bárányt” (Jel 5,6), és úgy is mint „hibátlan, szeplőtlen Bárányt” (2Pt 1,19).

„Krisztus élete, amely életet ad a világnak, Igéjében rejlik... Amiképpen testi létünket a táplálék tartja fenn, úgy lelki életünket Isten Igéje. Minden embernek önmaga számára kell életet merítenie Isten Igéjéből. Amiképpen magunknak kell ennünk, hogy táplálékhoz jussunk, úgy kell az Igét is magunkhoz vennünk. Ne csupán mások közvetítésével szerezzük meg... Az Ige megszabadít a megtéretlen, földies természettől, és Jézus Krisztusban új életet ad... Isten Igéi átformálják a gondolatainkat, fejlesztik, építik a jellemünket.”

„Isten dicsőségének egyetlen felvillanása, Krisztus tisztaságának egyetlen sugara, amely bevilágít a lélekbe, fájdalmas módon felfedi az összes szennyfoltot, meglátatja jellemünk minden torzulását és fogyatékoságát. Nyilvánvalóvá lesznek a megszentetlen vágyak, a szív hűtlensége, az ajkak tisztátalansága. A bűnös meglátja engedetlensége cselekedeteit, mindazokat az eseteket, amikor semmibe vette Isten törvényét. Isten Lelke kutató pillantása nyomán megalázódva törik össze az emberi lélek. Krisztus tiszta, szeplőtlen jelleme láttán megveti és gyűlöli önmagát... Az ekként megérintett lélek gyűlölni fogja az önzést, elborzad tulajdon önszeretetétől, és arra törekszik, hogy eljusson a szív tisztaságára, az Isten törvényével és Krisztus jellemével való összhangra, Krisztus igazságának elnyerése által.” (Ellen G. White: Jézus élete, 325–326. o.; Krisztushoz vezető lépések, 26–27. o.)

„A szent jegyek magunkhoz vétele a győzelmes élet titkára tanít meg bennünket. Biztatást kapunk arra, hogy keresztény életünk következő szakaszában éljünk ezzel az útmutatással, és ezáltal életünk megszentelt, igaz legyen. De ennél is többről van szó. Amikor magunkhoz vesszük a Krisztus büntelen életét és áldozatát jelképező megtört, kovásztalan kenyeret, és iszunk az Ő kiontott vérét jelképező erjedetlen szőlőléből, szövetségi elkötelezettséget veszünk magunkra. Mintegy ünnepevényesen megerősítjük azt a tanítványi fogadalmunkat, hogy naponként táplálkozunk a Krisztus büntelen életéről és áldozatáról szóló igékkel, éppúgy, mint a fizikai életünket fenntartó étellel és itallal. A Jézus Krisztust jelképező szent jegyek evésével és ivásával is kifejezzük, hogy szoros, személyes közösséget akarunk ápolni az élő Krisztussal, mert megértettük és befogadtuk az üdvösség titkát: bennünk kell élnie ahhoz, hogy Őhozzá méltó, győzelmes életet élhessünk. A részvétel a jelképes cselekedetben mintegy annak a megvallása, hogy odaszánjuk, elkötelezzük magunkat erre.” (Vankó Zsuzsa: *Krisztus egyházának istentiszteleti alkalmi és közösségi élete*, 109. o.)

5 A Krisztussal kötött szövetség megerősítése mellett mit kíván még megerősíteni bennünk az úrvacsora?

1Kor 10,3–4. 16–17 • „Mindnyájan egy lelki eledelt ettek, és mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követte őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt... A hálaadás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e? Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan, mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk.”

Mt 23,8–9 • „Ti pedig ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan

testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.”

1Kor 12,13 • „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg..., és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.”

Gal 6,10 • „Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” (Pontosított fordításban.)

.....
.....
Isten számos bibliai kijelentés által kívánja erősíteni bennünk a testvéri közösséghez való tartozásunkat. Ez ugyanis minden emberi gyengeség ellenére nagy kincs és kiváltság, amelyet meg kell becsülnünk.

Ugyanarra a „szent hívásra” (2Tim 1,9) mondtunk igent – noha az a legkülönfélébb módon ért el bennünket. Így csatlakoztunk a világból „kihívottak” közösségéhez, az egyházhoz (a görög *ekklészia* szó jelentése „kihívottak”). Vállaltuk, hogy „*idegenek és vándorok*” (Zsid 11,13) leszünk ezen a földön, akik valami „*jobb után vágyódnak*” (Zsid 11,16) annál, mint amit e világ nyújthat.

Egy gondviselő, szerető mennyei Atyánk van, és egy Mesterünk, akit mindenben követni szeretnénk. Mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg, és egy test tagjai vagyunk. Jézus szavai szerint mindnyájan testvérek vagyunk, és Ő maga sem szégyell testvéreinek nevezni bennünket (Zsid 2,11).

Mindezek komolyan vétele mellett lehetetlen megtagadni a szeretetközösség vállalását egymással. S az úrvacsora során ez különösen igaz, miközben „egy kenyérből és egy pohárból részesedünk”, miközben az önmagát mindannyiunkért áldozatul adó Megváltó halálának emlékjegyeit magunkhoz vesszük.

„Bármily gyöngének és gyarlónak látszik is a gyülekezet, bizonyos értelemben Isten mégis a legnagyobb figyelmében részesíti: kegyelmének színhelye, ahol készségesen nyilvánítja ki emberi szíveket átalakító hatalmát.” (Ellen G. White: Az apostolok története, 9. o.)

6 Milyen eljövendő eseményre irányította még rá Jézus a tanítványai figyelmét az utolsó vacsora alkalmával, és mivel zárta ünnepélyes együttlétüket? Mire van okunk nekünk is az úrvacsorai istentisztelet végén?

Mt 26,29–30 • „Mondom pedig néktek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének ebből a terméséből mind-ama napig, amikor újan iszom azt veletek az én Atyám országában.» Dicséretet énekelve kimentek az Olajfák hegyére.”

Zsolt 32,1–2 • „Boldog az, akinek hamissága megbocsáttott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen.”

1Kor 11,26 • „Valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e poharat, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön.”

.....

A körülöttünk pusztuló világ állapota kevés okot ad az öröme-
re. A Biblia szerint azonban boldogságunk nem attól függ, ami
körülöttünk van, hanem attól, ami bennünk van. Az úrvacso-
ra nagy ajándéka, hogy az istentisztelet végén megtapasztal-
hatjuk a bűnbocsánat édes bizonyosságát, hogy nem maradt a
lelkünkben semmi csalárdság (Zsolt 32,2). Tiszta lappal indul-
hatunk egy következő életszakaszunk.

„Mindazoknak, akik a feltételeket teljesítik, kiváltságuk bizo-
nyossággal tudni, hogy Isten bocsánata minden egyes bűnre kiter-

jed. Ne adj helyt a gyanakvásnak, hogy Isten ígéretei rád nem vonatkoznak. Egyformán vonatkoznak minden bűnbánó törvényszegőre. Minden egyes hívő léleknek erő és kegyelem adatott Krisztus által, amelyet a szolgáló angyalok közvetítenek. Senki sem olyan bűnös, hogy ne találhatna erőt, tisztaságot és igazságot Jézusban, aki meghalt a bűnösökért. Krisztus arra vár, hogy levehesse rólunk a bűnfoltos, szennyes ruhát, és igazságának fehér ruhájába öltöztethessen bennünket. Biztat minket, hogy éljünk és meg ne haljunk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 47. o.)

„A múltra vonatkozóan az úrvacsora tanúsítja számunkra az egyház megváltását Jézus Krisztus áldozata által. A jelenben rámutat az egyház táplálékára és egységére. A jövőre vonatkozóan pedig az egyház örök boldogságára.

Az úrvacsora jelentősége nem merül ki abban, hogy tekintetünket a múlt felé irányítja, és ott rámutat azokra a nagy eseményekre, amelyek üdvösségünk alapját képezik. Rámutat az egyén kapcsolatára Jézussal és a keresztyény közösséggel is a jelenben. A jövőt illetően pedig jelenné teszi számunkra reményességünk beteljesedését: **1Kor 11,26.**” (Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*, 285. o.)

*Az e heti adomány az ingatlanalapot támogatja.
– Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására
szánt pénzüsszeg.*

Kereszténység a családban I.

„*Boldogságunk a szeretet, az együttérzés és az egymás iránti előzékenységünk ápolásától függ... Aki otthon keresztény, az mindenütt keresztény.*”*

¶ Miért nélkülözhetetlen Isten segítsége családi kapcsolataink ápolásához?

1Krón 28,9 (vö. Zsolt 139,2–3. 15–16) • „...mert az Úr minden szívbe belát, és minden emberi gondolatot jól ért.”

Zsid 5,2 • „...képes együtt érezni a tudatlanokkal és tévelygőkkel...”

Zsid 4,15 • „...megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan, kivéve, hogy nem vétkezett.” (Helyesbített fordítás.)

.....
.....

Egyedül Isten ismeri a teremtményeit. Gondolataikat, indítékaikat csak Ő látja. Az emberi személyiség – lelki és fizikai adottságaival, múltjával és jövőjével, indítékaival és természetével – átláthatatlan titok marad az emberi szem számára. Egyedül Atyánk ismeri genetikai örökségünket, formáltatásunk történetét, sőt a zsoltáros szerint még helyes önismeretre is csak

* Ellen G. White: *Boldog otthon*, 81. o.

Óáltala jutunk el (Zsolt 139,23–24). Milyen sokfélék is vagyunk! Vajon gondolhatta-e Dániel, hogy mi foglalkoztatja pogány uralkodója gondolatait (Dn 2,29)? Isten azonban látta, és válaszolt Nabukodonozornak úgy, ahogyan ő is megérthette. Ennek során használta fel Dánielt is üzenete tolmácsolására. Isten segítsége nélkül, anélkül, hogy átéreznénk kicsinységünket, lehetetlen vállalkozás egymásra jó hatással lennünk, akár csak legszűkebb környezetünkben is. De nem csak tudásban, emberismeretben vannak hiányosságaink. Krisztus eljött, és alázattal, önzetlenül azonosult teremtményei sorsával. Küzdelmeiket, kísértéseiket maga is elszenvedte, megízlelte. Ennek az isteni szeretetnek a szemlélése és egyre mélyebb megértése tehet alkalmassá minket az embertársainkkal való értelmes együttélésre. Ezt a lelkületet tanulhatjuk meg az Emberfia Krisztustól, aki soha „nem szemeknek látása szerint ítél” (Ésa 11,3).

2 Mi a célja Istennek már a teremtés óta társas kapcsolatainkkal, így a családdal is?

1Móz 2,18 • „...szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt.”
Eféz 5,28–29 • „Úgy kell a férfiaknak szeretni a feleségüket, mint a tulajdon testüket. Aki szereti a feleségét, önmagát szereti. Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte, hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképpen az Úr is az egyházat.”

.....

.....

Egymás kölcsönös segítése, táplálása, ápolása Istentől kapott szolgálatunk. Ez a legjobb iskola a szeretet megtanulására, erre adott és ad követendő példát Krisztus választottaiért, „menyasszonyáért” való fáradozásával. Isten tervei szerint részünk

van egymás jellemfejlődésének kimunkálásában. Túl a már e földön megtapasztalható örömökön, amelyekben családi kapcsolataink során részesülhetünk – a szülői, testvéri, házasársi, gyermeki szeretet megtapasztalása –, a legmaradandóbb jó kimunkálására is fel akar használni bennünket Atyánk, egymás javára. *„A Krisztus képmására átalakult jellem az egyetlen kincs, amit ebből a világból magunkkal vihetünk... Életünk a fejlődés minden szakaszában tökéletes lehet, mégis, ha Isten szándéka teljesül az életünkben, állandó növekedést tapasztalunk majd.”* (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 108–109. o.) Mindannyiunknak vannak erősségeink és hiányosságaink is. Isten arra adta a közvetlen emberi kapcsolatokat, hogy a jellemfejlődésünket szolgálhassák. Miközben az általunk méltatlannak ítélt embereket és kellemetlen helyzeteket is megtanuljuk elhordozni, mennyei Atyánk formálja, tisztítja jellemünket. Így hat ránk vissza hit által és szolgálja javunkat minden emberi kapcsolatunk.

„Első fia születése után Énók mélyebb tapasztalatokat szerzett, szorosabb közösségbe jutott Istennel. Még jobban felismerte, hogy Isten gyermekének mi a kötelessége és a felelőssége. Amint látta a gyermek atyja iránti szeretetét, az atyai védelembe vetett egyszerű bizalmát, érezte fia iránti mélységes, sóvárgó szeretetét, drága leckét tanult meg Isten ember iránti, Fia odaáldozásában megmutató szeretetéről, és arról a bizalomról, amelyet Isten gyermekei mennyei Atyjukba vethetnek... Jusson eszedbe, hogy fiaid és leányaid Isten családjának ifjabb tagjai, akiket gondjaidra bízott, hogy a menny számára oktasd és neveld őket.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 136. o.)

3 Mit tanít a Biblia a férfi és a nő egymást segítő, kiegészítő szerepéről?

Préd 4,12 • „Ha az egyiket megtámadja is valaki, ketten el-lene állhatnak, és a hármas kötél nem hamar szakad el.”

Eféz 5,21–22. 25 • „Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében... Ti asszonyok... (vö. Kol 3,18; 1Pt 3,1) Ti férfiak... (vö. Kol 3,19; 1Pt 3,7).”

Két egyenrangú, ám testi és lelki adottságaiban alapvetően eltérő lényt rendelt Isten egymás társául a házasságban. Férfi és nő – különösen a bűneset után – csak akkor maradhat együtt, ha biztos alapot találnak közös életükhöz. Ez mindkét fél részéről önmegtagadást és alkalmazkodást igényel. *„A férj és a feleség tanúsítson egymás iránt tiszteletet és szeretetet. Törődjön mindenki a másikkal... Mindketten tanulmányozzátok, hogyan tudtok alkalmazkodni egymáshoz, és nem különbözni... A gyengéd, szelíd módszerek alkalmazása meglepő változást hoz majd életetekben... A szeretet nem létezhet sokáig, kifejezésre juttatás nélkül. Ne engedd, hogy a veled összekapcsolt szív éhezzen a kedvesség és rokonszenv hiánya miatt! Csodálatos ösztönzést és örömet jelent, ha értékelnék bennünket. A megértés és a megbecsülés arra serkent, hogy igyekezzünk tökéletesek lenni. És a szeretet is fokozódik, miközben nemesebb célokra sarkall... A sok kis figyelmességből, az élet számos apró eseményéből és az egyszerű előzékenységből fakad a boldogság. És az ellenkezője is igaz: a barátságos, bátorító, szeretetteljes szavak és az apró figyelmességek elhanyagolása idézi elő az élet nyomorúságát. E földi létünk végén meglátjuk, hogy éniük megtagadása a körülöttünk élők javáért és boldogságáért adja a rólunk szóló feljegyzések legjavát a mennyei könyvekben.”* (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 292–294. o.)

Az apostolok tanítása szerinti engedelmisség követelménye tehát mindkét félre, férfira és nőre egyaránt érvényes. Ugyanaz a lelki indíték, az istenfélelem készíti őket erre. Eközben sajátos szolgálatuk, a házasságon belüli szerepükben meglévő különbözőség érvényesül egymás javára és megmentésére. Jól

érzékeltek ezt az apostoli írásokban található megszólítások is: „ti asszonyok”, „ti férfiak” – ezt és ezt tegyétek meg egymásért, így járuljatok hozzá a közös győzelemhez, a fizikai vagy sokkal gyakrabban a lelki támadásokkal szemben. És „ketten ellene állhattok annak”.

4 Hogyan lehet harmonikus a házasság?

1Pt 3,1. 3–4. 7 • „Hasonlóképpen az asszonyok engedelmeskedjenek a férjüknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az igének, feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyeressenek: akinek ékessége ne legyen külső, hajuk fonogatásából és arany felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való, hanem a szív elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt. A férfiak hasonlóképpen, együtt lakjanak értelmes módon feleségükkel, az asszonyi nemnek mint gyöngébb edénynek tisztességet tévén, mint akik örökös társaik az élet kegyelmében, hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak.”

.....

.....

A bűn átkos következményeként uralkodás és epekedés feszül majd egymásnak a maga változatos fegyvertárával férfi és nő részéről – szolt az isteni kijelentés (1Móz 3,16). Ezzel szembeni küzdelemre szólít fel az apostol tanácsa. A cél: összhangra jutni, és azt megőrizni lelkileg és testileg egyaránt.

Az Ige mindkét fél számára bemutatja az ehhez szükséges viselkedést. Egy férfi helyzetét, akit egyébként is az uralni vágyás kísért, nem szabad fölösleges csatározásokkal nehezíteni

(„engedelmisség” – lázadás helyett). Nagyon jó példák erre Abigail, illetve Eszter történetének mozzanatai (1Sám 25. fej.; Eszt 4–5., 7. fej.). A nő számára az egyetlen járható út férje megnyeréséhez a szelíd, értelmi alapon álló szeretet. A belső értékekbe („*ékessége ne legyen külső*”) vetett biztos hittel a „gyengébbnek” erősebb befolyása lehet a jóra.

A férfi küzdelme más természetű. Megtanulni „*tisztességet tenni*”, vigyázni a fizikailag gyengébbre. Mindezt nem uralkodva – indulatai, vágyai szerint –, hanem „*értelmes módon*”. Mindkét félnek Isten ad erőt egymás szolgálatához.

A házasság önuralmat és feltétel nélküli szeretetet igényel. Amikor mindkét fél le tud mondani a másik javára arról, ami neki jó, akkor a kapcsolatukon Isten áldása és jelenléte nyugszik meg. Így a lobogó szerelem a sokkal tartósabb ragaszkodó szeretetté szelídül.

A kapcsolat fejlődik, és egyre inkább kiteljesedik. A közösen eltöltött hónapok, évek – a közös tapasztalatok, küzdelmek, próbák elmélyítik az összetartozás érzését és bizonyosságát. Kísértések eközben is folyamatosan jelen vannak mindkét ember életében, de a beszélgetések, a közös imádságok, igei élmények megtartó és gyógyító ereje érvényesül. Mindennek az alapja az Isten és egymás előtti őszinteség. Mert igaz a mondás: „egy házasság sok hányattatást és küzdelmet kibír, de egy dolgot nem: ez pedig az őszinteség hiánya”.

Csakis ilyen lelki közösség biztosíthatja az uralkodás és az epekedés nélküli házaseletet, beleértve a testi kapcsolatot is. Ennek fenntartásáért meg kell tanulni a gyengédség és a figyelmesség változatos és állandó kifejezését, amelynek következménye a kényszeredettség nélküli testi kapcsolat, amit nem az önzés diktál, hanem az összetartozás intimitása.

Sajnos a bennünket körülvevő világ nincs tekintettel a házasság szentségére (Zsid 13,4). Az érzelgős szerelmi sorozatoktól, szappanoperáktól kezdve a legdurvább pornográfiáig mindent felvonultat a gonosz, hogy pótlékaival gyengítse a tiszta

szerelmet. De Istennek van orvossága minden olyan kisebb-nagyobb érzelmi válságunkra, sérülésünkre, amely a paráznaságra kísértene (lásd Mt 5,28). Minden bajunkkal, lehetőleg házastársunkkal együtt keressük Istent, hogy győzelmet adhasson!

„Ha nehézségek, gondok és csüggesztő körülmények támadnának is, se a férj, se a feleség ne élje bele magát abba a gondolatba, hogy házasságuk tévedés vagy csalódás! Határozzátok el, hogy egymás számára azzá váltok, amivé csak lehet! Legyetek továbbra is oly figyelmesek, mint kezdetben. Minden módon támogassátok egymást az élet küzdelmeiben! Gondolkodjatok azon, hogyan tudnátok elősegíteni egymás boldogságát! Kölcsönösen szeressétek egymást, és legyetek türelmesek egymáshoz! Akkor a házasság nem fogja a szeretet végét jelenteni – hanem a szeretet a házassággal kezdődik el igazán. Az őszinte barátság melege, a szívvel egymáshoz kapcsoló szeretet a mennyei boldogság előíze lesz.”
(Ellen G. White: *Boldog otthon*, 92. o.)

5 Milyen közös felelősséget hordoznak a szülők egy gyarapodó családban?

Bír 13,7–9 • „Íme terhes leszel, és fiat fogsz szülni. Azért most se bort, se más részegítő italt ne igyál, és semmi tisztátalant ne egyél, mert Istennek szentelt lesz az a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig. Manoah pedig az Úrhoz könyörgött, és mondta: Kérlek, Uram! Az Istennek amaz embere, akit küldtél, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk a születendő gyermekkel. És meghallgatta az Isten Manoah kérését, mert az Istennek anygala megint eljött az asszonyhoz...”

.....

.....

„*Manoah pedig az Úrhoz könyörgött...*” – olvassuk a történetben, és bátorító a folytatás: „*az Istennek angyala megint eljött*”. Ez a lehetőség – Isten tanácsa, bölcsessége – minden imádkozó szülő, házaspár rendelkezésére áll. Manoah nem csak tudomásul vette az isteni megbízatást, de minél többet akart megtudni az Isten akarata szerinti nevelésről. Ma sem kisebb a feladat, és ma sem gyengébb a hitből elmondott imádság.

A megszülető gyermek két örökséget feltétlenül a magáénak mondhat. Az egyiket génjeiben hordozza, szüleitől kapta. Ezek a tulajdonságok igyekeznek majd belülről befolyásolni élete döntéseit és egész jellemfejlődését. Másik öröksége a hús-vér szülei, akik kívülről, nevelés útján is megragadják a befolyásolás lehetőségét – miközben ők maguk is Isten kezében formálódnak. Tökéletlen próbál a tőle született tökéletlenből valami jót nevelni!

„*A szülők méltán kérdezhetik: Kicsoda alkalmas ezekre a dolgokra? Egyedül Isten teheti őket alkalmassá erre, s ha kihagyják Őt, ha nem keresik segítségét és tanácsát, akkor vállalkozásuk valóban reménytelen. Azonban az ima, a Biblia kutatása és a buzgó lelkesedés e fontos kötelesség sikerét hozhatja, s idejük és törődésük százszorosán megtérül majd...*”

Ha létezik kötelesség, amely a többi felett áll, és amely megköveteli az értelem művelését, a szellemi és fizikai erők állandó igénybevételét, amely egészséget és jó kedélyt igényel, akkor a gyermekek nevelése az.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 41., 43. o.)

Gondoljuk át közösen az alábbi tanácsokat a szülők szerepéről!

Az apa: „*A gyermekek támogatást és irányítást várnak apjuktól, ezért szükséges, hogy az apának helyes fogalmai legyenek az életről, valamint azokról a hatásokról és kapcsolatokról, amelyek a család javát szolgálják... Az apának a családja élén kell állnia, de nem úgy, mint egy nagyra nőtt fegyelmezetlen fiú, hanem mint erős jellemű, szenvedélyein uralkodó férfi... Apák, annyi időt töltsenek gyermekeitekkel, amennyit csak lehet!*”

Az anya: „Isten után az anyának a jóra való befolyása a legerősebb a földön... Egy feleség és anya szívéhez kötheti férjét és gyermekeit szelíd szavakban és udvarias viselkedésben kifejezett szeretetével, amit törvényszerűen gyermekei is követnek majd... A csecsemő olyan az anya számára, mint a tükör, amelyben megláthatja saját szokásainak és viselkedésének visszatükröződését.”
(Ellen G. White: *Boldog otthon*, Az apa méltósága és felelőssége, Az édesanya befolyása c. fejelet)

Istennél nincsen lehetetlen. Bárkit kész és képes felkészíteni szülői feladatára. A felnőtt részéről egyetlen döntés teszi mindent lehetővé: a belátás. Annak elismerése, hogy formálódnom kell mennyei Atyám kezében. Mindenki jó és alkalmas szülő lehet, akinek napi tapasztalata a harc és a győzelem – önmaga felett. *„A szülők térjenek meg és ismerjék fel, mit jelent az Isten akarata előtti meghajlás – ha kisgyermekként foglyul ejtik gondolatataikat Jézus Krisztus akarata szerint –, mielőtt helyesen képviselhetnék azt az irányítást, amelynek Isten szándéka szerint léteznie kellene a családban.”* (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 260. o.)

6 Mit kell feltétlenül tudnunk a gyerekekről?

Mt 18,1–4 • „Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.”

Lk 18,15–17 • „Bizony mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen nem megy be abba.”

Már néhány évtized elteltével könnyen elfelejtjük, milyen is volt kisgyermeknek lenni. Sokszor zavarnak minket a gyerekek (ahogyan a tanítványokat is, akik el akarták küldeni őket Jézustól), vagy éretlen kis lényeknek tartjuk őket, akik nem ismerik a felnőttek világát. Jézus nemcsak tanításaival, de tetteivel is cá-

folta ez előbbi, „felnöttes” gondolkodást. Példaként állította a tanítványok elé a gyermeki alázatot és a hitet. Nem azt mondta, hogy hibátlanok, de e két vonásukat egyenesen az üdvösség feltételeként említette. Milyenek is tehát a gyerekek?

„A gyermekszív érzékeny és meleg. Könnyen boldoggá tehető, de könnyen elszomorítható... Ne riaszd el őket magadtól együtt-érzésed hiányával – legyél mellettük gyermekes játékaikban, örömeikben és bánatukban. Sohase ráncold össze a homlokodat, ne használj éles szavakat!... Az apák és anyák saját jellemüket tanulmányozhatják gyermekeikben. Gyakran megalázó tanításokat olvashatnak, amikor saját tökéletlenségeiket látják megismétlődve fiaikban és lányaikban. Miközben igyekeznek elnyomni és helyesbíteni gyermekeik örökölt gonosz hajlamait, a szülők kérjenek Istentől kétszeres türelmet, kitartást és szeretetet.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 146., 262. o.)

Ahány gyermek, annyi különböző természet. A szülő feladata, hogy a legkülönbözőbb vérmérsékletű és adottságú gyermekekhez is ugyanúgy utat találjon. Biztos nevelési alapelvek létezhetnek, de az alkalmazás minden gyermeknél más „nyelvet”, más megközelítést igényelhet. *„A szülőknek imádkozó szívvel kell megfigyelni őket... Szánjatok időt arra, hogy megismerjétek a gyermekeiteket! Vannak gyerekek, akiknek a nevelése és fegyelmezése több türelmet és kedvességet igényel... Lehetnek kiaknázatlan erőik, melyeket felébresztve alkalmassá válnak olyan feladatok elvégzésére, amelyekkel messze túlszárnyalják sokat ígérő társaikat.”* (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 141. o.)

*Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja.
– A bózsvai és a törökkoppányi Biblia-táborok fenntartására
és fejlesztésére szánt adomány.*

Kereszténység a családban II.

„Minden olyan családban, ahol Krisztus lakik, gyengéd érdeklődést és szeretetet tanúsítanak egymás iránt. Így ott nemcsak időnkénti hízelgő becézgetés, hanem mély és maradandó szeretet nyilvánul meg.”*

I Milyen légkör jellemezze otthonunkat, családi életünket?

Péld 10,28/a • „Az igazak reménysége öröm...”

1Pt 5,2 • „Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet, sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindulattal...”

Gal 5,22 (vö. Rm 15,13) • „De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”

.....
.....

Igaz a mondás: „Több derűs szülőre és több vidám keresztényre van szükség.” A nevelésnek nem módszerei, hanem minde nélkülött egy légköre van. Így a családban folyó nevelés se a „fe-

* Ellen G. White: *Boldog otthon*, 81. o.

nyítsem, ne fenyítsem?” vagy a „hogyan tegyem hívővé?” kérdésekkel foglalkozzon először. Bizalom, szeretet, jószág – ez Isten tevékenykedésének a légköre. A sorrendet – légkör és módszer – nem lehet felcserélni, minden a maga helyén fontos! *„Sok családban nagyon hiányzik az egymás iránti szeretet kifejezése. Nem érzelmeskedésre van szükség... Ápoljátok azt a fajta gyengédséget, vonzalmat és szeretetet, amely apró udvariasságokban, a beszédben, valamint gondoskodó figyelmességben nyilvánul meg... A szülők tanulmányozzák gyermekeik szeretete és bizalma megnyerésének legjobb és legsikeresebb módját... Ne sebezük gyermekeink érzékeny lelkét azzal, hogy könnyel veszünk tudomást azokról a dolgokról, amelyek – bár nekünk jelentéktelenek – gyermekeinknek nagyon fontosak!... Egy helyeslő pillantás, bátorító vagy dicsérő szó napfényként hat szívükre, és gyakran boldoggá teszi egész napjukat. A szülők legyenek gyermekeik bizalmasai. Bátorítsák gyermekeiket, hogy bízzanak bennük, és tárják fel előttük szívük bánatát, aznapi kicsiny bosszúságaikat és próbáikat.”* (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 162., 169. o.) Ha figyelmet fordítunk családtagjainkra, meghallgatjuk őket, kimutatjuk szeretetünket és megbecsülésünket irántuk, ezzel a kölcsönös bizalom légkörét erősítjük meg otthonunkban. *„Szülők és tanítók, mosolyogjatok! Engedjétek fel acélos méltóságotokból, alkalmazkodjatok a gyermekekhez, és szerettessétek meg magatokat velük. Meg kell nyernetek érzelmeiket, ha lelki tanításokat szeretnétek átadni nekik.”* (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 99. o.)

2 Milyen befolyást gyakorol különösen a gyermekek – de nem csak a gyerekek – fejlődésére az őket körülvevő környezet? Milyen előnyei vannak a minél természetesebb, családiasabb otthonnak?

1Móz 13,9–13 • „Ábrám lakott a Kanaán földén, Lót pedig lakott a Jordán-melléki városokban, és sátorozott Sodo-

máig. Sodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösök voltak az Úr előtt.

2Pt 2,7–8 (a végidőre vonatkozóan lásd még: Lk 17,28–33) •

„Mert amaz igaz, azok között lakván, a gonosz cselekedete-
ket látva és hallva, napról napra gyötörte az ő igaz lelkét.”

Péld 15,16–17 • „Jobb a kevés az Úrnak félelmével, mint a
temérdek kincs, ahol háborúság van.”

(A természet közelségének áldásait lásd pl. Zsolt 8,3–4; 19,1–5,
vö. Mt 14,23)

.....
.....
„Ha az ember kevesebb figyelmet szentelne a mesterséges dolgok-
nak, és egyszerűbben élne, sokkal jobban megfelelné teremtése
mennyei céljának... Olvassuk el Ábrahám, Jákób és József, vala-
mint Mózes, Dávid és Elizeus történetét!... Hányan nevelkedtek
közülük vidéki otthonokban. Keveset tudtak a fényűzésről. Fiatal
éveiket nem szórakozással töltötték. Sokan arra kényszerültek,
hogy szegénységgel és viszontagsággal küzdjenek. **Korán megta-
nultak dolgozni**, és a szabad levegőn való tevékeny életük minden
képességüknek életerőt és rugalmasságot adott... Rákényszerülve
saját erőforrásaikra, **megtanulták a nehézségek leküzdését**, az
akadályok legyőzését, és így bátorságot és kitartást szereztek. Meg-
tanulták az **önbecsülés és az önuralom** leckéit. A gonosz társasá-
goktól nagy mértékben elrejtve elégedettek voltak a természetes
örömeikkel és az egészséges társas kapcsolatokkal. Ízlésük egyszerű,
szokásuk mértékletes volt.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 112–113. o.)

Úgy kell alakítani családi életünket, hogy minden családtag
számára a legkedvesebb alkalom lehessen az övével töltött
idő. Életre szóló hatása van a családban folyó közösségi élet-
nek. Védelmet és helyes mintát adhat később is, a társkeresés-
kor vagy a barátok megválasztásában. A családi programok,
kötetlen együttlétek maradandó élményt adnak az egyébként

elfoglalt szülőknek, nagyszülőknek, még inkább pedig a gyermekeknek, fiataloknak. Szeretetünket családtagjaink felé inkább együtt töltött időben fejezzük ki, mint anyagiakban. A figyelem, amit osztatlanul egymásra szánunk, a hangulatos családi együttlétek, közös esték, beszélgetések adják a családi élet ízét. Ha mindez nem öncélú, hanem mások szolgálatára is kész és nyitott, akkor ugyanolyan fontos eszköze a jellemfejlődés munkájának, mint a legtisztább tanítás.

Jézus egész életében fenntartotta magának a természet adta magányt és Atyja közelségét. Szolgálatá miatt nem vonulhatott el az emberek közül, de azt a csendességet és csodát, amit a természet adhat, emberfiaként igénybe vette lelke építésére. Nagyon jól tudta, hogy milyen környezetben könnyebb, és hol nehezebb Istennel találkozni. Példája minket is tanítson.

Amikor a gyermekeinkről való anyagi gondoskodás érdekében költözünk, vagy keresünk megfelelő munkahelyet, mindig legyen alapvető szempont leendő környezetünk is. A magasabb iskolázottság lehetősége, vagy az anyagi előnyök önmagukban nem lehetnek döntőek – erre utal Lót története is. Nem nevelhetjük bura alatt sem gyermekeinket, de az egzisztenciális szempontok előnyben részesítése – a lelki hatások figyelmen kívül hagyásával – maradandó rosszat eredményezhet.

„Avagy nem több-e az élet, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet?” (Mt 6,25) Isten vezetése óvjon és tanácsoljon minket döntéseinkben!

3 Miért van döntő befolyása a szülői példának? Milyen reménységünk van, ha szembesülünk rossz döntéseink, hibáink következményeivel?

1Móz 18,19 • „Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő háza népének őutána, hogy megőrizték az Úrnak útját...”

Jak 3,17–18 • „A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, akik békességesen munkálkodnak.”

Siral 3,22 • „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága!”

Zsolt 30,6–7. 2–3 • „Mert csak pillanatig tart haragja, de élethossziglan jóakarata; este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm.”

.....

.....

A legegyszerűbb és leghatásosabb nevelés a példaadás. Ezen keresztül nemcsak hallgatja a gyermek, hogy mit kellene tennie, hanem látja és követi az előtte lévő mintát.

„Mert tudom róla...” – állapította meg az isteni vizsgálat Ábrahámról, akinek élete és szava „parancs” volt a vele lévőöknek. Lehet, hogy voltak gyengeségei, de élete a könyörgés és az Istennel szerzett tapasztalat „oltáraival” szegélyezett élet volt. Ez tette őt győztesé, ugyanakkor követendő példává háza népe előtt.

A házastársak, szülők is így hathatnak egymásra a legtermészetesebben, és így nevelhetik együtt a jóra gyermekeiket, akik átveszik szokásaikat, hanghordozásukat, lelkületüket.

„A gyermekek apjuk és anyjuk tiszteletére való nevelésének az a legjobb útja, ha láthatják, ahogyan az apa kedves figyelemmel adózik az anyának, az anya pedig figyelmes és tiszteletet tanúsító az apa iránt.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 169. o.)

Soha ne vitatkozzanak a szülők gyermekeik előtt! Hangos szavak, indulatos megnyilatkozások, esetleg sértődött vádak egymás fejéhez vagdosása beláthatatlan rombolást végeznek a gyermekek – és természetesen egymás – lelkében. Mielőbbi

őszinte, türelmes megbeszélés és rendezés szükséges – „*a nap le ne menjen a ti haragotokon*” (Eféz 4,26). Legyen ez törvény a családban. „*A tekintély és a szeretet egyesített befolyása lehetővé teszi, hogy szilárdan és mégis gyengéden tartsátok a család irányításának gyeplőjét. Vezetni lehet őket, de nem húzni. Krisztus kijelenti: »Az én juhaim hallják az én szómat, és követnek engem.« (Jn 10,27) Nem azt mondja, hogy az én juhaim hallják az én szómat, és az engedelmesség ösvényére kényszerülnek...»* (Ellen G. White: i. m., 261. o.) A „felülről való bölcsesség” önmagában hordozza a hatásosságát, tekintélyét. Erejét nem az életkor, a rang vagy a tudás adja, hanem a megváltozott jellem.

A szülői viselkedésnek két véglete létezik: a túlzott engedékenység és a kemény, értelmetlen szigor. A gyermekek rossz szokásait ráhagyni, mentegetni ugyanolyan végzetes hiba, mint nyers indulattal, megtorlással kezelni a hibáikat. Ha mindkét szélsőséget el szeretnénk kerülni – természetünk óhatatlanul vagy az egyik, vagy a másik irányba hajt –, újra és újra tegyük fel a kérdést: az én Atyám hogyan bánik velem? Mennyi szigor vagy keménységet alkalmaz jellemfejlődésem egyengetésére? Rám hagyja-e hibáimat? Ha *érezkeljük és megértjük, ahogyan Ő formál minket*, tudni fogjuk, hogy mi a feladatunk azokkal szemben, akiket Ő bízott ránk.

Életünk során számos kisebb-nagyobb hibát követünk el, vagy rossz döntést hozunk. Akár házasságunkban felmerülő problémákról, akár gyereknevelésről van szó, egyaránt tanulókk vagyunk. Mégis biztató, ahogyan Atyánk még a súlyos vereségekből kimentve is győzelemre akar segíteni bennünket.

Egy felemás házasságban élő asszonynak írt levélből idézzük, amely azonban mások számára is tanulságos: „*Tudom, próbáid vannak, és inkább a vezetés, mint az alárendeltség nyilvánul meg az életedben. Férfjednek szüksége van arra, hogy naponta lássa a türelem és az önuralom élő példáját. Tégy meg mindent, hogy megnyerd tetszését, és ne add fel az igazság egyetlen alapelvét sem... Légy óvatos, megfontolt, türelmes és elnéző! Ne*

kényszerítsd rá az igazságot! Teljesítsd feleségi kötelességedet, és azután figyeld meg, érinti-e a szívé! Ne vond meg a szeretetedet férjedtől! Minden elérhető módon igyekezz elnyerni tetszését. Ne szakítson el tőle a hited sem! Engedelmeskedj lelkiismeretesen Istennek, és amikor csak tudod, keresd férjed tetszését!” (Ellen G. White: i. m., 295. o.)

Ha a gyermeknevelés során követtünk el hibákat, bátorítsanak a következő sorok: *„Azoknak a szülőknek, akik rosszul kezdték el a nevelést, azt szeretném mondani: ne essetek kétségbe! Szükséges, hogy teljesen megtérjete Istenhez... Határozott reformokat kell megvalósítanotok szokásaitokban és cselekedeteitekben... Ima által olyan tapasztalatot nyerhetsz, amely tökéletesen sikeressé teszi gyermekeidért végzett szolgálatodat.”* (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 45. o.)

4 Miért olyan fontos a tiszteletadás gyakorlása az idősebbek iránt? Milyen hitbeli tapasztalatokkal gazdagodhat az ember az idő múlásával, és milyen értékeket adhat át a fiatalabb nemzedéknek?

2Móz 20,12 • „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad tenéked.”

3Móz 19,32 • „Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orcáját becsüld meg, és félj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr.”

Péld 16,31 (vö. Zsolt 92,13–15) • „Igen szép ékes korona a vénység, az igazság útjában találtaik.”

Zsolt 71,17–18 • „Ó, Isten, gyermekségemtől tanítottál engem, és mind mostanig hirdetem a te csudolgodaidat. Vénségemig és megöszülésemig se hagyj el engem, oh Isten, hogy hirdessem a te karodat e nemzetségnek, és minden következőnek a te nagy tetteidet.”

„Azt tartjuk, hogy az ötödik parancsolat akkor is kötelező a gyermekekre, miután felnöttek. Bármilyen nagy is a tisztségük, sohasem szabad kibújniuk a szüleik tiszteletét előíró parancs iránti engedelmesség alól. Salamon, a legbölcsebb és leghatalmasabb uralkodó, aki valaha is földi trónon ült, példát mutatott a fiúi szeretetre és tiszteletre. Noha a legbölcsebb tanácsadókból álló királyi udvar vette körül, amikor anyja meglátogatta, félretette az udvarnál előírt szertartásokat. A hatalmas király anyja jelenlétében csupán édesanyja fia volt. Fölkelt és meghajtott magát anyja előtt. Majd jobbjára ültette trónján.”

„A gyermekeket arra kell nevelni, hogy szeressék és gyengéden gondozzák apjukat és anyjukat. Fiatalok! Gondoskodjatok róluk ti magatok, mert egyetlen más kéz sem tudja oly elfogadhatóan, kedvesen megtenni azokat az apró figyelmességeket, melyeket ti meg tudtok tenni.”

„Az Úr nem személyválogató. Aki egy idős testvért megbántott, annak Isten megtérítő hatalmára van szüksége... A szerény, egyszerű emberek, akik a vihart is kiállják, a legbecsesebbek az Úr szemében. Isten nem azt nézi, amit az ember.”

„Hallottam azoktól, akik már évek óta a hitben járnak, hogy régebben képesek voltak kiállni próbákat és nehézségeket, de amióta a korrall járó gyengeségek felléptek életükben, nagyon ellankadnak... Mit jelent ez? Talán azt, hogy Jézus megszűnt a megváltójuk lenni? Vagy azt, hogy az időseknek és ősz hajúaknak abban a kiváltságban van részük, hogy szabadjára engedjék megszenvedetlen szenvedélyüket?... Tagadjátok meg magatokat, és tegyétek Istennek való szolgálatotokat az első helyre! Ne engedjétek, hogy bármi is kibillentse nyugalmatokból.”

„Az ifjú az idősekre tekint fel tanácsért és bölcsességért, az időse pedig az ifjútól várja a segítséget és a megértést. Így van ez rendjén. Isten azt akarja, hogy az ifjaknak olyan jellemvonásaik legyenek, hogy örömet találjanak az idősekkel való barátságban...”

(Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 45., 47. o.; Boldog otthon, 304. o.; Spalding–Magan-gyűjtemény, 180. o.; Szemelvények, II., 206. o.)

5 Hogyan hangsúlyozza a Biblia a helyes nevelés értékét és fontosságát? Elég-e, ha arra számítunk, hogy a gyermek „majd kinövi”, vagy „majd az élet megneveli”?

Péld 22,6 • „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.”

Péld 29,15 • „A vessző és dorgálás bölcsességet ad, de a szabadjára hagyott gyermek megszegyeníti az ő anyját.”

.....

.....

.....

.....

Gondoljuk végig a következő tanácsokat a szülő, illetve a gyermek szemszögéből!

„Nem szabad elutasítani a gyermekeket, amikor segíteni próbálnak. Ha ilyenkor hibáznak, és valami baj történik, ne tegyetek szemrehányást...”

Az édesanya ne fárassza ki magát olyan munkával, amit gyermekei is megtehetnek... Sok gyermek csügged el bátorító szavak és egy kis segítség híján, s egyik dolgot a másik után hagyja abba. Ezt a szomorú fogyatékoságukat aztán továbbviszik későbbi életükbe, mivel nem tanulták meg, hogy kitartóak legyenek a csüggesztő körülmények között is...

Manapság sok gyermek törtető és szemtelen, s ennek egyik fő oka, hogy túl sokat dicséretet kapnak, okos mondásaikat gyakran emlegetik fülik hallatára... Ne állítsátok őket a figyelem középpontjába... Hagyjátok meg őket gyermeki egyszerűségükben... Egy gyermek életében minél több a nyugalom és az egyszerűség – minél mentesebb a mesterséges izgalmaktól, minél nagyobb összhangban van a természettel –, annál kedvezőbben fejlődnek testi, szellemi és lelki képességei.” (Ellen G. White: Gyermeknevelés)

6 Hogyan alapozhatjuk meg a közös, családi lelki együttlé-
tekkel gyermekeink későbbi hitre jutását?

5Móz 4,9 • „Csak vigyázz magadra, és őrizd jól a te lelkedet,
hogy el ne felejtkezzél azokról, amelyeket láttak a te sze-
meid, és hogy el ne távozzanak a te szívedtől teljes életed-
ben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak
fiaival.”

5Móz 6,7 (vö. 2Kir 5,2–4) • „Gyakorold ezekben a te fiaidat,
és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor
úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz.”

.....
.....
„Lebetetlen felmérni egyetlen óra vagy akár csak fél óra áldásos befolyását, ha derűsen, Isten szavának közös tanulmányozásával töltik el... Egyszer megkérdeztek egy lelkészt: a gyermek hány éves korától reménykedhetünk abban, hogy kereszténnyé válik? A kornak ehhez semmi köze – szolt a válasz –, Jézus szeretete, a hit, a bizalom, a megnyugvás mind olyan dolgok, amelyekkel egyezik a gyermeki természet. Ahogy egy gyermek bízni tud az édesanyjában, úgy tud bízni Jézusban is, és úgy tudja szeretni Őt. Krisztus a barátja is lesz, akit szeret és tisztel majd... Beszéljünk az Ő szeretetéről, kegyelméről és tökéletes jelleméről. Micsoda tanítást adhatnak így nap mint nap az istenfélő szülők gyermekeiknek, szidás és veszekedés helyett...

Az első lecke, amit a gyermeknek meg kell tanulnia, hogy Isten az ő Atyja... Foglaljuk bele minden egyes tanításba Isten szeretetét... Már egész kicsi korban meg lehet tanítani a gyermekeket arra, hogy hibáikat és tévedéseiket Jézus elé vigyék. Tanítsátok őket, hogy kérjenek naponta bocsánatot minden rosszért, amit elkövettek. Mondjátok meg nekik, hogy Jézus hallja a megtört szívű egyszerű esdeklését, és kész megbocsátani nekik. Ugyanúgy magához engedi őket, mint ittjártakor azokat a gyermekeket, akiket anyjuk

Óhózzá vitt, hogy megáldja őket.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 340–358. o.)

Rövid, egyszerű beszélgetésekben tárjuk fel a hit alapjait gyermekeink számára. Kerüljük a vallásos kifejezéseket, mondanivalónkat szabjuk inkább az ő szókincsükhöz.

Ha hétköznapi életünk – a küzdelmeinkkel, hitharcainkkal együtt – hiteles Krisztus-követést mutat, lehetetlen, hogy ne hagyjon nyomot családtagjaink, gyermekeink lelkében, és a példa követésére ne bátorítaná őket is.

A hitre nevelés azonban lelki megújulást és következetes gyakorlati változásokat követel meg a szülő részéről. *„A Biblia elveinek megfelelő gyermeknevelés sok türelmet, időt, kitaratást és imát igényel, s még akkor is folytatni kell, ha emiatt a házimunkák közül kell valamit elhanyagolni... A gyermekek már egészen kicsi korukban (!) nagyon jól megfigyelnek és észrevesznek mindent. Ha azt látják, hogy szüleik nem tekintik legfőbb törvénynek Isten szavát, s nem törődnek a nekik szóló szent felhívásokkal, akkor a gyermekekben is ugyanaz a »nemtörődöm« lelkület nyilvánul majd meg.»*

Komolytalan vagy erőtlen megújulási törekvéseink, fáradt imaéletünk, bólogató, ám következmények nélküli Ige-hallgatásunk megnehezíti számukra a hívő élet jelentőségének megértését. *„Az apáknak és anyáknak mindent el kell követniük, hogy leszokjanak a szellemi restségről, amely miatt Isten szolgálatát tehernek érzik. Az igazság erejének megszentelő befolyásként kell hatnia az egész családra.»* (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 358. o.)

*Az e heti adomány a Tárt Kapu Alapítványt támogatja.
– Mozgássérültek és más fogyatékkal élők nyári táboroztatására szánt adományok. A szervezők szívesen fogadnak önkéntes segítőköt is a táborokban.*

A testvéri közösség építése

¶ Mi tesz bennünket egymás testvéreivé, és mit jelent ez számunkra?

Mt 23,8–9 • „Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus. Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.”

Mt 12,48–50 (vö. Lk 8,21) • „Ő pedig felelvén, mondta a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám, és kik az én testvéreim? És kinyújtván kezét az ő tanítványaira, mondta: Ímé az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.”

Jn 1,12–13 (vö. 1Pt 1,22–23) • „Valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek, akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.”

.....
.....
A Szentírás bizonyosságot tesz arról, hogy mivel Isten teremtményei vagyunk, minden ember testvére egymásnak – ám igazi lelki rokonság csak a „felülről történő” újjászületés által jön létre. Ez az isteni befolyás – amely az Igén, a Szentlélek munkáján és

a személyes tapasztalatokon keresztül érvényesül – hozza összhangba, közös nevezőre terveinket, céljainkat, alakítja kapcsolatunkat mennyei Atyánkkal és egymással. *„Ugyanazon hitet valljuk, egy családhoz tartozunk, mindnyájan ugyanazon mennyei Atya gyermekei vagyunk és a halhatatlanság ugyanazon reménységével bírunk.”* (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., 242. o.)

Az egy családban élő testvérekre legfőképpen az jellemző, hogy jól ismerik egymást, mivel sokat vannak együtt, egymás életének részei, osztoznak a családot érintő örömeiben, bánatban, és jó esetben egész életükben számíthatnak egymásra. Így van ez Krisztus gyülekezetében is. *„Azonban ezt az egységet csak Isten Lelke hozhatja létre. Ő, aki megszentelte önmagát, megszentelheti tanítványait is. Mikor Krisztussal egyesülnek, akkor egymással is egyesülnek a legszentebb hitben... A különböző természetű emberek között uralkodó összhang és egység a legerősebb bizonyossága annak, hogy Isten elküldte Fiát e világra, megmenteni a bűnösöket. Kiváltságunk, hogy bizonyosságot tehetünk erről. Azonban hogy ezt megtehessük, alá kell rendelnünk magunkat az Ő akaratának.”* (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII., 242–243. o.)

2 Hogyan segíthet a testvériség helyes gyakorlásában a Jézus Krisztusba vetett hit? Mi a testvériség legfőbb jellemzője?

Zsid 2,11–17 • *„Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, amely oknál fogva nem szégyelli őket atyjafiainak hívni, mondván: ...Ímhol vagyok én és a gyermekek, akiket az Isten nékem adott. Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak... Mert nyilván nem angyalok természetét vette fel, hanem az Ábrahám magvának természetét. [Helyesbített fordítás.] Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy kö-*

nyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.”

1Jn 3,16–18 • „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáiért. Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete? Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvel, hanem cselekedettel és valósággal.”

Nincs más erő, hatalom, amely képes lenne minket igaz testvéri szeretetre indítani, mint a Krisztussal való közösség. A jó szándéknak, szimpátiának, erőfeszítésnek, önuralomnak lehet szerepe az egymáshoz fűződő baráti viszony kialakulásában, de valódi összhangot egymással, a másikért akár nehézségeket, fájdalmat, szégyent elviselni képes szeretetet csak Isten Lelkének folyamatos bennünk lakozása tud adni. Több tényező is próbára teszi testvéri kapcsolatainkat: például amikor egy-egy elméleti vagy gyakorlati kérdésben különböző a véleményünk, vagy olyanokkal vagyunk együtt a gyülekezetben, akiknek a jellemvonásai nagyon távol állnak a miénktől, sőt zavaróak számunkra, vagy amikor olyan megkísértett emberekkel találkozunk, akik életvitelükkel, szóhasználatukkal, viselkedésükkel botránkozást, visszatetszést idéznek elő. Hogyan viszonyulok ilyenkor az adott vitában, nézeteltérésben hozzájuk? Milyen cél van a szemem előtt ezekben az esetekben? Ezekre a kérdésekre adott őszinte válaszuk megmutatja, mennyire váltunk testvérekké egy adott közösségben, de azt is, hogy milyen kapcsolatban vagyunk Krisztussal.

„Isten mai gyülekezetéből nagy mértékben hiányzik a szeretet. Sokan azok közül, akik azt állítják, hogy szeretik Megváltójukat,

nem szeretik azokat, akik egyesültek velük a keresztyény közösségben... Milyen szorosnak és gyengédnek kell lennie e köteléknek, amely összeköt bennünket! A világ gyermekei figyelik, hogy hitünk megszentelő befolyást gyakorol-e a szívünkre. Gyorsan meglátnak életünkben minden hibát, és cselekedeteinkben felfedeznek minden következetlenséget. Ne adjunk rá okot, hogy gyalázzák hitünket... Azért, hogy tagjaivá lehessünk a mennyei családnak, Krisztus tagjává lett a földi családnak. Krisztus az ember Fia, és így testvére Ádám minden egyes fiának és leányának. Részei ők az emberiség nagy és népes családjának. A menny és föld Ura úgy tekint le rájuk, mint akik éppen úgy testvérei a bűnösöknek, mint a szenteknek. Krisztus szeretete egyaránt körülveszi az elesetteket, az eltévedteket és bűnösöket. Minden kedvességet, amellyel egy elesett embert felemelünk, minden irgalmas cselekedetünket Krisztus úgy fogadja el, mint ha Őérte tettük volna... Mindazokban, akik az én nevemért szenvednek – mondta Jézus –, engem kell felismernetek. Amiképpen engem szolgáljátok, úgy kell szolgálnotok azoknak. Ez a legfőbb bizonyítéka annak, hogy az én tanítványaim vagytok. Mindazok, akik beleszületnek a mennyei családba, bizonyos értelemben a mi Urunk Jézus Krisztus testvérei. Krisztus szeretete köti össze egymással az Ő családjának tagjait. Ahol ez a szeretet nyilvánvalóvá lesz, ott feltárul, megmutatkozik ez az isteni kapcsolat. »Mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent.« (1Jn 4,7)» (Ellen G. White: Bizonyásgátételek, VII., 240–242. o.)

Emlékezzünk Jézusnak a juhokról és a kecskékről elmondott példázatára (Mt 25,31–46)!

3 Hogyan építhetik, erősíthetik a testvériséget a szombati együttlétek?

3Móz 23,1–3 • „Szólt ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik az Úrnak ünne-

peit, amelyeken szent gyülekezésekre kell összegyülekeznetek. Ezek azok az én ünnepeim: Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne végezzetek: az Úrnak szombatja legyen az minden lakhelyeteken.”

Mk 1,21–29 • „Mindjárt szombatnapon bemenne a zsinagógába, tanított. És elálméklodtak az ő tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. Volt pedig azok zsinagógájában egy ember, akiben tisztátalan lélek volt... És megdorgálta őt Jézus, mondván: »Némulj meg, és menj ki belőle!« És a tisztátalan lélek megszaggatta őt, és fennszóval kiáltva kiment belőle... És a zsinagógából azonnal kimenvén, a Simon és András házához mentek Jakabbal és Jánossal együtt.”

Ap csel 1,14 • „Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglaltosak voltak az imádkozásban és a könyörgésben, az aszszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az ő atyjafiaival együtt.”

.....

.....

Az Isten házában való találkozás „szent gyülekezés”, sokkal több annál, mint amikor a közös érdeklődés hozza össze a tagokat (például egy klub vagy hobbiszakkör esetében). Az Úrral való közösség miatt vannak együtt, Vele és Igéjével szeretnének találkozni, az egymással való örömteli találkozás mellett. Jézus Krisztus tanítása és élete példát és választ ad ebben a kérdésben is. A jó Isten közelségében tanulható és gyakorolható az egymás iránti megbocsátás, az alázat, amit a másik mellett ülve tudok megtanulni. Jézus a Hegyi beszédben részletesen szólt erről (Mt 5,22–24; 7,3–5). Sőt a helyes önismeret is fejlődik ilyenkor, hiszen a testvéreink tükör gyanánt is adtak számunkra. Látván társaink jellemének alakulását, bennünket is

kitartásra, Krisztushoz közeledésre sarkallhat. Ezenfelül egymás lelki-fizikai gyógyításában és tanításában is részt vehetünk, ha engedjük a Szentlélek munkálkodását kibontakozni, ahogyan Pál apostol írja (Rm 1,11–16). És ne feledkezzünk meg az testvéri gondoskodásról, valamint a közösség elmélyítéséről, az imádságok és a problémák közös megoldása által. Mindezeknek gyermekeink, fiataljaink állandó tanúi: egymással való viselkedésünket, szombatünneplésünket szinte lemásolják, ezért nagy a felelősségünk ezen a téren is.

„Mindenkinek ki kell vennie részét a szombati összegyövetel érdekessé tételében. Nemcsak formaságból kell összegyűlnünk, hanem hogy kicseréljük gondolatainkat, elbeszéljük mindennapi tapasztalatainkat, kifejezzük hálánkat és az isteni megvilágosítás utáni vágyunkat, hogy megismerjük Istent, és akit elküldött, Jézus Krisztust. A Krisztusról való közös beszélgetés megerősíti a lelket az élet próbáira és küzdelmeire. Sohase gondold, hogy keresztény lehetsz, ha visszavonultan élsz! Mindenki része az emberiség nagy szövetének, ezért minden ember tapasztalatát nagymértékben befolyásolja társainak tapasztalata... Isten arra tanít bennünket, hogy jöjjünk el házába, azért, hogy ápoljuk a tökéletes szeretetet. Ez alkalmassá teszi a föld lakóit azokra a hajlékokra, amelyeket Megváltójuk készített azok számára, akik Őt szeretik. Ott majd összegyűlnek a szentélyben szombatról szombatra, hónapról hónapra, hogy egyesüljenek a legmagasztosabb énekben, dicsőretet és hálát mondjanak annak, aki a trónon ül, és a Báránynak örökön-örökké.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI., 362., 368. o.)

4 Hogyan nyilvánul meg a testvéri szeretet és együttérzés a hétköznapiakban is? Mi lehet a legerősebb kötelék a mindennapokban?

Jak 1,27 • „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket

az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.”

Zsid 13,1–3 • „Az atyafiúi szeretet maradjon meg. A vendégszeretetről el ne felejtkeztek, mert ezáltal némelyek, tudtukon kívül, angyalokat vendégeltek meg. Emlékeztek meg a foglyokról mint fogolytársak, a gyötrődőkről mint akik magatok is testben vagytok.”

Gal 6,9–10 • „A jótéteményben meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. Annak-
okáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, ki-
váltképpen pedig a mi hitünk cselédeivel.”

.....
.....

A testvéri kapcsolatok ápolása a hétköznapiakban is elengedhetetlen kötelességünk, mert ha csak szombatunként találkozunk, nem ismerjük igazán egymás gondját, baját, nincs lehetőségünk a szeretetvendégség gyakorlására és egymás gyakorlati megsegítésére.

De az egymás megismerésében és megszeretésében a leghatásosabb eszköz az apostoli időktől fogva: legfőképpen a másokért végzett közös munka és imádság. Az Isten művéért együttesen tevékenykedők olyan tapasztalatokat szereznek – közös küzdelmeket és örömöket egyaránt –, amelyek pótolhatatlanok a testvériség kialakulásában, akárcsak az apostolok idejében (lásd pl. Ap csel 4,32–35). *„A gyülekezet Isten kijelölt eszköze az emberek üdvössége érdekében, szolgálatra szervezve. Ezért küldetése az, hogy elvigye az evangéliumot az egész világra. Isten terve kezdettől fogva az volt, hogy gyülekezete által sugározza a világra az Ő teljességét és tökéletességét. A gyülekezet tagjai – akiket a sötétségből kihívott az Ő csodálatos világosságára – hirdessék az Ő dicsőségét! A gyülekezet Krisztus kegyelme gazdagságának birtokosa, ezért nyilvánítsa ki »a mennyei fejede-*

lemségeknak és hatalmasságoknak» Isten szeretete végső és teljes megnyilatkozását.”

„Sokan úgy érzik, hogy szolgálatukat teljesen egyedül kell ellátniuk, ezért nem akarják, hogy mások javaslatokat tegyenek munkájukkal kapcsolatban. Azonban lehet, hogy nem ismerik munkájuk végzésének legjobb módszereit, mégis megsértődnek, ha valaki tanácsot ad nekik, és annál határozottabban követik saját elgondolásaikat. Előfordul, hogy némelyik munkás nem segíti és nem tanácsolja munkatársát. Mások, akik tapasztalatlanok, nem akarják, hogy tudatlanságuk kiderüljön. Sok idő- és anyagi veszteséggel járó hibát követnek el, mert túl büszkék ahhoz, hogy tanácsot kérjenek... Ezek a dolgok megszorítják a Szentlelket. Isten azt akarja, hogy tanuljunk egymástól. A megszenyeltlen függetlenség olyan lelkiállapotba hoz bennünket, amelyben Isten nem munkálkodhat együtt velünk. Mindez tetszik Sátánnak. A mennyben minden munkást megvizsgálják, hogy az Úr ügyének előmenetelét, vagy saját érdekeiket szolgálják-e. Aki büszke saját véleményére és önhitt, annak bűne majdnem reménytelen és gyógyíthatatlan. Ez megakadályoz minden növekedést. Ha az ember nem ismeri fel jellemhibáit önelégültsége miatt, hogyan tisztulhat meg? »Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek.« (Mt 9,12)” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 6. o.; *Bizonyságtételek*, VIII., 198–200. o.)

5 Hogyan munkálkodik a testvériség kialakulásában a Szentlélek?

1Kor 12,4–31 • „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkiben. Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése... Mert amiképpen a test egy és sok tagja van,

az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg...”

Efész 4,1–7. 11–16 • „Egy a test, és egy a Lélek, miképpen elhívástoknak egy reménységében hívattatok el is. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van, és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik. Mindenünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint.”

Zsolt 133 • „Ímé, mily jó és mily gyönyörűsége, amikor együtt lakoznak az atyafiak!... Csak oda küld áldást az Úr, és életet örökké!”

.....

.....

A Szentírás a test hasonlatával érzékelteti a jól működő testvéri közösséget. Mi jellemző az egészséges testre, emberi szervezetre? Az emberi testrészek, szervek nem képesek a testtől függetlenül működni, arról leválva elpusztulnak. Azonban ha a test részeként halnak el, akkor az egész test bénulását okozhatják. Minden szervre, testrésze szükség van a teljes élethez. Bár lehet bizonyos szervek nélkül élni, ez nem egészséges, nem az eredeti isteni elképzelés szerint való. Minden testrésznek más szerepe van, ahogyan Pál apostol írja, nincs meg az egyik a másik nélkül, és az egész szervezet sem. Mindemellett az egészséges test nem magáért, illetve a szerveiért él, hanem az agy által irányítva az illető személy akaratának megvalósításáért. Hasonlóképpen kell lennie Krisztus gyülekezetében. A Szentlélek jelöli ki a feladatokat, és irányítja a tagokat. Egymást kiegészítve, egymástól tanulva tölthetjük be küldetésünket a világban.

„Ha a Szentlélek uralja gyülekezeteink tagjainak szívét, akkor gyülekezeteinkben sokkal magasabb színvonalú beszédet, szolgál-

latot és lelkeséget látunk majd. A gyülekezetek tagjait fel fogja üdíteni az élet vize, és a munkások Krisztus vezetésével bemutatják Mesterüket lelkületükben, szavaikban és cselekedeteikben. Egymást bátorítva haladnak majd előre a nagy befejező munkában, amelyben tevékenykednek. Egészséges növekedés áll majd be az egységben és szeretetben, amely bizonyosságot tesz az embereknek, hogy Isten azért küldte el Fiát e világra, hogy meghaljon a bűnösök megváltásáért... Figyeld meg, hogy a Szentlélek azután áradt ki, miután a tanítványok már nem vetélkedtek egymással az első helyért, hanem eljutottak a tökéletes egységre. Egy akarat uralkodott közöttük. Minden nézeteltérést kiküszöböltek.

Krisztus gondoskodott róla, hogy gyülekezete átalakult közösség legyen, amelyet a menny fénye világít meg, és feltámad rajta Immánuel dicsősége. Célja az, hogy minden keresztényt a világosság és a békesség lelki légköre vegyen körül. Nincs határa az olyan személy használhatóságának, aki énjét félretéve megengedi, hogy a Szentlélek munkálkodjék szívében, és teljesen Istennek szentelt életet él. Pünkösdkor testvérében minden keresztény a szeretet és a jóakarát isteni hasonlóságát látta. Egy érdek uralkodott közöttük. Egy törekvés múlt felül minden mást. A hívők egyedi vágya az volt, hogy jellemükben megmutatkozzon Krisztus képmása, és munkálkodjanak országának kiterjesztéséért... Ez a Krisztus követőinek az egysége. Különböző feladatuk ellenére is egyetlen fővel rendelkeznek. Ugyanaz a Lélek munkálkodik általuk más-más módon. Ez összhangban történik, bár az ajándékok különbözőek. Kitűnik ebből, hogy aki valóban egy Krisztussal, sohasem viselkedik úgy, mintha egymagában teljes egész lenne. A gyülekezet tökéletesítése nem azt jelenti, hogy minden tag teljesen egyforma lesz. Isten valamennyit fölszólítja, hogy tölts be helyét, s végezze a rábízott feladatot a neki adott képességek szerint.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VIII., 211. o.; 19. levél, 1901)

A másik hasonlat, amelyet Pál apostol a keresztény gyülekezet jellemzésére használ, az épület, illetve a templom példája. Ahogy a kövek, a téglák egymásra épülnek, úgy teszi a közös-

ség együtt Isten egyházává a különböző emberek csoportját. Ahogyan egy kő önmagában nem épület, úgy nem lehet senki egyedül keresztény. Ahogy a templom funkciója az Úrral való találkozás, a Tőle való tanulás, a bűnrendezés, úgy a gyülekezet értelme, célja szintén ez. Mindkettőt Isten Lelkének jelenléte teszi megszenteltté, amellet, hogy a Lélek mindenkinek más-más ajándékot, képességet ad, a teljes közösség javára.

„A gyülekezet gyenge és hibás állapotában – bár szüksége van a figyelmeztetésre, dorgálásra és tanácsra – mégis az egyedüli közösség a földön, amelyre Krisztus legfőbb figyelmét fordítja. Ez a föld egy műhely, ahol az emberi és isteni eszközök együttműködésével Jézus munkálkodik az emberi szíveken, az Ő kegyelme és isteni irgalma által... Földi egyházát Isten a világosság csatornájává, világítótornyává tette, amely által tudatja céljait és akaratát. Ő nem ad egy szolgájának sem a gyülekezet tapasztalatától független és vele ellenkező tapasztalatot. Nem közli akaratát egy emberrel az egész gyülekezet számára úgy, hogy ugyanakkor a gyülekezetet, Krisztus testét sötétségben hagyja. Gondviselésében szolgálait szoros kapcsolatba hozza gyülekezetével azért, hogy kevésbé bízzanak önmagukban, s jobban bízzanak azokban az emberekben, akiket Ő vezet, hogy művét előrevigyék.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II., 361. o.; *Az apostolok története*, 163. o.)

6 Miért van különleges jelentősége a testvéri közösségnek az utolsó napokban?

Mt 10,22 • „És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevéért, de aki mindvégig megáll, az megtartatik.”

Mt 24,24 • „Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitesseék, ha lehet, a választottakat is.”

Jel 13,7–10 • „Az is adatott néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze. És adatott néki hatalom minden

nemzetségen, nyelven és népen. Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, akiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, amely a Bárányé, aki megöletett, e világ alapítása óta. Ha van füle valakinek, hallja! ...Itt van a szentek békességes tűrése és hite.”

1Thess 5,5–11 • „Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok. Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik részegek, éjjel részegednek meg. Mi azonban, akik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözvén a hit és a szeretet mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösségnek reménységébe. Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár aluszunk, együtt éljünk övele. Vigasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, amiképpen cselekszitek is.”

.....

.....

Ha igaz volt a kereszténység két évezredes történetében, hogy önmagában senki nem lehet hívő, akkor ez sokszorosan igaz az utolsó napokban. A sátáni csalásokat is könnyebb leleplezni, ha nem egyedül vagyunk a hitünkkel (érzelmi vallásosság, „új igazságok” felfedezése, farizeusi törvényeskedés stb.).

Ugyanakkor a súlyosabb megpróbáltatások között nagyobb szükségünk van egymás bátorítására, erősítésére, hogy mindvégig kitarthassunk. A vég idején különösen hangsúlyossá válik a nem hívők által is ismert igazság: „Egységben az erő.” Ezért Sátán egyik fő tevékenysége, amely ellen tudatosan küzdenünk kell mindannyiunknak – egyénileg és közösségileg is –: Isten népének megosztása, viszályok, ellenségeskedés, gyanakvás, ítélkezés szítása. Jézus jól látta ezt a veszélyt, főpapi

imájában ezért is könyörgött tanítványai igazi egységre jutásáért (Jn 17,18–21).

„Kemény, ítélkező lelkület ural sok keresztényt, akik már régen megismerték az igazságot. Élesek, kritizálók, hibakeresők. Beülnek az ítélőszékbe, hogy ítéletet mondjanak azok felett, akik nem alkalmazkodtak elgondolásaikhoz. Isten felszólítja őket, hogy szálljanak le az ítélőszékből, hajoljanak meg előtte, és vallják meg bűneiket. Így szól hozzájuk: »De az a mondanom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd. Ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.« (Jel 2,4–5) Krisztus felszólítja népét, hogy higgye és cselekedje az Ő igéjét.»

„Ha az üldözés vihara valóban ránk tör, a hűséges bárány meghallja a hűséges Pásztor hangját. Önmegtágadó erőfeszítéseket tesznek, hogy megvédjék az elveszettet, és akik elkóboroltak a nyájtól, visszajönnek, hogy kövessék a nagy Pásztort. Isten népe egységre jut, és az ellenséggel szemben egységes frontot képez. Az általános veszélyre való tekintettel megszűnik a hatalomért való küzdelem, és nem lesz vita, hogy kit tartsanak nagyobbak.»

„Amikor a munkások szívében Krisztus lakozik, és minden önzés kihalt, a versengés, az elsőbbségre való törekvés megszűnik, amikor egység és megszentelődés utáni vágy uralkodik bennük, és az egymás iránti szeretetük meglátszik, akkor a Szentlélek kegyelmi zápora olyan bizonyossággal fog rájuk áradni, mint ahogy Isten ígéreteiből egy »jóta vagy pontocska« sem veszhet el.» (Ellen G. White: Bizonyágtételek, VIII., 298. o.; VI., 401. o.; 24. kézirat, 1896)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja. – Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

A keresztény ember állampolgársága

Minden keresztény egyfajta „kettős állampolgárságban” él. Isten országának alapelvei mellett – amelyek a szívébe íródtak – az adott földi ország állampolgári kötelezettségeit is figyelembe kell vennie, az Ige szerint lelkiismereti alapon (Rm 13,5). Adott esetben azonban ellentétbe kerülhetnek egymással az Isten iránti engedelmesség kívánalma és az állam törvénye, elvárásai. Hol a határ, amikor az Isten iránti engedelmesség megengedi, illetve szükségszerűvé teszi az államhatalom iránti engedetlenséget?

I Mikor alapította Isten az államot, és a Biblia szerint milyen célból? Hogyan viszonyuljon egy keresztény az állami törvényekhez és az ország vezetőihez?

1Móz 9,6 • „Aki embervért ont, annak vére ember által ontassék ki, mert Isten a maga képére teremtette az embert.”

Rm 13,1. 3–4 • „Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak, mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől: és amely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak... Mert Isten szolgálja ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert nem

ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgálja, bosszúálló a haragra annak, aki gonoszt cselekszik.”

Mt 22,21 • „Akkor mondta nekik: Adjátok meg azért ami a császáré a császárnak, és ami az Istené, az Istennek.”

1Tim 2,1–4 • „Intelek azért mindenekelőtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért, királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk, teljes istenfellellemmel és tisztességgel. Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson.”

.....

.....

A bűneset utáni nemzedékek mintegy 17 évszázadon keresztül bebizonyították – az özönvízzel bezárólag –, hogy a rossz, a bűn, ha minden emberi kontroll és következmények nélkül „szabad utat” kap, félelmetes „munkát” képes végezni. A Noé előtti nemzedék gondolkodásáról és erkölcsiségéről a következőket olvashatjuk: „És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz.” (1Móz 6,5)

Isten az özönvíz után az államhatalmat a gonoszság megfékezésére, az alapvető emberi jogok védelmére, a béke, a fizikai és gazdasági élet folyamatos fenntartására rendelte. Természetesen mint ahogy mindent ezen a földön az Ellenség befolyása és torzítása utolér, ugyanezt láthatjuk emberi történelmünkben feljegyzett példákban is, amikor az államhatalom az emberek szolgálata helyett, a hatalommal visszaélve, a diktatúra és az elnyomás példáját gyakorolta. Ennek ellenére különös olvasni Pál apostol levelét, amelyet a római birodalom fővárosába címzett a keresztényüldöző Néro császár korában, az állami vezetők iránti helyes viszonyulásról: „Mert Isten szolgálja

ja ő a te javadra...” (Rm 13,4) Ez a kijelentés nyilván nem személy szerint Néróra vonatkozik, hanem magára az államra és annak vezetőire, általános érvennyel. Elmondhatjuk ugyanis, hogy amennyiben az állam legalább megközelíti eredeti funkcióját, nagymértékben csökkenti annak esélyét, hogy emberi világunkban elhatalmasodjék az erőszak és az anarchia.

„Láttam, hogy néhányan előítéletet táplálnak kormányzóink és törvényeink ellen, pedig törvények nélkül rémes lenne a világ állapota. Isten határt szab kormányzóink elé, mert minden ember szíve a kezében van. Határokat szab, amelyeket nem enged átlépni. Kormányzóink közül sokat ellenőriz Sátán, de láttam, hogy Istennek is vannak eszközei, még a kormányzók között is. Néhányan megtérnek majd. Jelenleg azt teszik, amit Isten akar. Sátán ügynökei javaslatokkal állnak elő, melyek Isten munkájának akadályai lennének, és nagy gonoszsgot eredményeznének. A jó angyalok ilyenkor arra indítják Istennek ügyvivőit, hogy erős érvekkel szálljanak szembe a javaslatokkal, amelyeknek Sátán eszközei nem állhatnak ellen. Isten néhány eszközének hatalma lesz arra, hogy gátat vessen az áradó gonoszsgnak. Így a munka tovább folyhat, míg a harmadik angyal üzenete betölti hivatását.

A harmadik angyal hangos kiáltásakor az ilyen ügyvivők számára lehetőség nyílik az igazság befogadására. Néhányan megtérnek majd, és kitaranak a szentekkel a nyomorúság idején. Amikor Jézus kilép a szentek szentjéből, Lelkét visszatartja a kormányoktól és az emberektől. Átengedi őket a gonosz angyalok ellenőrzésének. Akkor Sátán javaslatára és irányítása mellett olyan törvényeket hoznak, hogy ha azok a napok meg nem rövidítették, senki nem menekülne meg.”

„Isten hatni tud az államférfiak szívére. Mellékmederbe tudja terelni a dühöngők és hűtlenek haragját, Istennek, az Ő igazságának és népének gyűlölőit – mint ahogy a folyók medre is megváltozik, ha Ő úgy rendel. A hívők imája megmozdítja a Mindenható karját.” (Ellen G. White: Bizonyásgátételek, I., 195. o.; V., 453. o.)

2 Milyen állami kötelezettségeket tekint érvényesnek ma-
gára nézve a keresztény ember? Hogyan viszonyuljon
akár bizonyos igazságtalan anyagi elvárásokhoz?

Rm 13,5–7 • „Annakokáért szükség engedelmeskedni, nem-
csak a haragért, hanem a lelkiismeretért is. Mert azért fi-
zettek adót is, mivelhogy Istennek szolgái, akik ugyanab-
ban foglalatostokodnak. Adjátok meg azért mindenkinek,
amivel tartoztok: akinek az adóval, az adót; akinek a vám-
mal, a vámot; akinek a félelemmel, a félelmet; akinek a
tisztességgel, a tisztességet.”

Efész 6,5 • „Ti szolgák, engedelmesek legyetek a ti test sze-
rint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szívetek-
nek egyenességében, mint a Krisztusnak.”

2Thess 3,11–12 • „Mert halljuk, hogy némelyek rendetlenül
élnek közületek, akik semmit nem dolgoznak, hanem
nyughatatlanok. Az ilyeneknek azonban rendeljük
és kérjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusra, hogy csende-
sen munkálkodva, a magok kenyerét egyék.”

Mt 22,21; Jn 18,36

.....

.....

Vannak, akik egyszerűen figyelmen kívül hagynak valamilyen
törvényt – legyen az jogi, gazdasági, adóügyi vagy akár közleke-
dési szabály –, amely pedig minden állampolgárra kötelezően
érvényes. Ugy vélik, hogy ez az érdekeikkel vagy etikai érzé-
kenységükkel nem összeegyeztethető. Leginkább azzal szokták
megnyugtanni magukat ilyenkor, hogy Isten vagy a Biblia efféle
kötelezettségeket nem ró rájuk, sőt még (helytelenül értelme-
zett) igéssel is alá tudják támasztani „polgári engedetlenségü-
ket” (pl. Mt 15,9; Ap csel 5,29). *„Krisztus válasza (a császárnak
való adófizetéséről) nem kibúvó volt, hanem a kérdés elfogulatlan*

megválaszolása. Kezében tartotta a római érmét, melyre a császár nevét és képét nyomták, és kijelentette, hogy mivel a római hatalom védelme alatt élnek, kötelesek megadni ennek a hatalomnak a kért támogatást egészen addig, amíg az nem ütközik magasabb kötelezettségükkel. Az ország törvényeinek alá kell vetniük magukat, a béke kedvéért, de elsődlegesen mindenkor Istenhez kell hűségesnek lenniük.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Küzdelem c. fej.)

A keresztyén ember kötelessége Krisztus szerint az állami törvények és rendeletek tiszteletben tartása mindaddig, amíg az a lelkiismeret törvényével nem ütközik. „Viselkedjetez tisztességes és igaz módon ezen a gonosz világon. Némelyek csak akkor becsületesek, ha becsületességük nem veszélyezteti világi érdekeiket, de aki e szerint cselekszik, mind kitöröltetik az élet könyvéből. Ápolnunk és művelniünk kell magunkban a szigorúan vett becsületességet. Csak egyszer élhetjük le ezt az életet, nem jöhetünk vissza helyrehozni hibáinkat. Ezért minden lépésünket istenfélelem és gondos figyelem irányítsa. A becsületesség nem fér össze a számító viselkedéssel. Vagy a számító viselkedést győzzük le magunkban, s akkor az igazság és a becsületesség uralhat bennünket, vagy nem a becsületesség irányít többé. A kettő nem fér meg egymással, soha össze nem egyeztethető.” (Ellen G. White, *Szemle és Hírnök*, 1896. december 26.)

7 Mely esetekben mondhatunk nemet a világi hatalom elvárásainak? Mondjunk példákat jelen időnkre is, amikor vallási, lelkiismereti okok miatt bizonyos világi elvárásokkal szemben „engedetlennék” kell lennünk!

Ap csel 4,18–20; 5,29 • „Azért beszólítván őket, megparancsolták nékik, hogy teljességgel ne szóljanak és ne tanítsanak a Jézus nevében. Péter és János pedig felelvén, mondták nékik: Vajon igaz dolog-e Isten előtt rátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, ítéljétek meg! Mert nem

tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk. Felelvén pedig Péter és az apostolok, mondták: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.”

Gal 1,10 (vö. Dn 3,9–18) • „Mert most embereknek engedek-e, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekszem-e tetszeni? Bizonyára ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék.”

A fenti példákából láthatjuk, hogy sohasem valamilyen gazdasági vagy egyéni érdek motiválta az apostolokat és a prófétákat, hogy megtagadjanak valamilyen világi parancsot, hanem csak olyan követeléseknek álltak ellent, amelyek lelkiismereti meggyőződésüket, szabadságukat veszélyeztették. A ma egyre „divatosabb” sztrájkok és munkabeszüntetések vagy utcai tüntetések igen távol esnek a keresztény életszemlélettől. Ezek a társadalmi megmozdulások és szervezkedések evilági érdekek mentén szerveződnek, egyfajta nyomásgyakorlásként az adott kormányok intézkedései és politikája ellen. Sokszor már az ezektől való elhatárolódás is bizonyos ellenérzést válthat ki sokakban, hiszen a keresztény ember nem harcol ilyen eszközökkel, és nem harcol egy jobb és igazságosabb világért. Tudjuk, hogy a próféciák egy olyan, közvetlenül előttünk álló korszak eljövételét vetítik elénk, amikor a vallás a világi hatalommal karöltve olyan rendeleteket foganatosít, amelyek következtében a bibliai szombat megtartása nagyobb hitet igényel majd. Mondjunk el akár közelmúltbeli tapasztalatot is azzal kapcsolatban, ha a szombat megtartása jelenlegi (munkahelyi) körülményeink között esetleg nehézséget okozott, és hogy milyen hitbeli tapasztalatokat szereztünk!

„Fontos tanulságokat kell levonnunk abból, ami a héber ifjakal Dura mezején történt. Napjainkban Isten számos szolgája –

bár ártatlan – szenved majd olyan emberek kezétől megalázást és meggyalázást, akiket Sátán irigyekké és vallásukban vakbuzgók-ká tesz. Különösen azok ellen gerjednek haragra, akik megszen-
telik a negyedik parancsolatban foglalt szombatot. Végül pedig egyetemes rendelettel halálra méltónak ítélik őket.

Az Isten népe előtt álló gyötrelmes idő megingathatatlan hitet igényel. Meg kell mutatniuk, hogy egyedül Istent imádják, és még az életük árán sem lehet őket rábírní arra, hogy akár egy kicsit is kiegyezzenek a hamis imádattal. A hűséges szív számára az örök Isten Igéjével szemben a bűnös, halandó emberek parancsai elve-
szítik jelentőségüket. Az igaz emberek az igazságnak engedelmes-
kednek, legyen bár börtön, száműzetés vagy halál a következménye. Az Úr – mint Sidrák, Misák és Abednégó korában – a földi történelem záró szakaszában is hatalmas dolgokat tesz azokért, akik rendíthetetlenül kitartanak az igazság mellett. Aki e nemes héber ifjakkal a tüzes kemencében járt, hívei mellett áll, bárhol vannak is. Állandó jelenlétével vigasztalja és támogatja őket. A nyomorúság idején – amilyen nem volt, amióta nép létezik – választottai szilárdan megállnak.

Sátán a gonoszság minden seregével sem tudja elpusztítani Isten leggyengébb szentjét sem. Az angyalok, akiknek hatalmas erejük van, megoltalmazzák őket, és érdekükben Isten kinyilatkoztatja önmagát mint az »istenek Istene«, aki mindenképpen meg tudja menteni az Őbenne bízókat.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, A tüzes kemence c. fej.)

4 Hogyan viszonyuljon a keresztény ember a politikai kérdésekhez, avagy magához a politikához?

Jer 29,7/a • „Igyekeztek a város jólétén, amelybe fogságra küldtelek titeket, és könyörögjetez érette az Úrnak.”

Jn 18,36 (vö. Jn 17,14–16; Mt 13,31–33) • „Felelt Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való vol-

na az én országom, az én szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.”

„A *politika* kifejezés a ókori görög városállamok (poliszok) nevéből ered. A *politika* szó eredeti jelentése közélet, ebben az értelemben tehát mindenki, aki részt vesz a közéletben, politizál. A politika a csoporton belüli döntéshozási folyamat. Bár a kifejezést általában a kormányzás kapcsán használják, a politika jellemzően jelen van számos csoportos interakcióban, többek között üzleti, oktatási vagy vallási intézmények működése során. A politikatudomány a politikai viselkedést, a politikai hatalom megszerzésének és alkalmazásának módszereit vizsgálja.” (www.wikipedia.hu) A meghatározás szerint a politika fogalmát tágabban és szűkebben is értelmezhetjük. Ha tágabb fogalma szerint értjük, akkor egy keresztény ember számára elkerülhetetlen, hogy ne vegyen részt bizonyos közösségi alkalmakon, ne szenteljen figyelmet az őt közvetlenül körülvevő közösség (faluja, városa vagy munkahelye) jólétének, fejlődésének, hiszen ezzel nemcsak embertársai, hanem a maga és családjá boldogulását is munkálhatja. (Lásd pl. József vagy Dániel szolgálatát, amely társadalmi szerepüknek köszönhetően szélesebb körű lehetett másokénál.) A kereszténység közösségi vallás, amely nem zárja falak közé az Isten világoosságát. Csak így tehet bizonyosságot Isten szeretetéről.

Azonban bizonyos érdekérvényesítő szervezetek (pártok, szakszervezetek stb.) közösségi tevékenységébe nem folyik bele, nem vesz részt, hiszen ezek rendszerint azért alakulnak, hogy a maguk eszmeiségét terjesszék, gazdasági és egyéb evilági céljaikért szálljanak síkra, legtöbbször nem kizárólag nemes eszközökkel. A keresztény két okból is elhatárolódik

ezeiktől. Egyrészt azért, mert céljai nem egyeztethetők össze a mulandó földi boldogság elérésével, másrészt tudja, hogy e szándékai megvalósítása közben akarva-akaratlanul is letérne a krisztusi szeretet útjáról. Tisztában van azzal is, hogy politikai eszközökkel nem lehet ezen a világon Isten országát felépíteni, hiszen „Isten országa nem szemmel láthatóan jön el” (Lk 17,21). Ha a jó nem belülről, belső megváltozással kezdődik, amit csak Isten tud kimunkálni egy emberben, akkor minden emberi próbálkozás csak nagyon rövid távon hozhat gyümölcsöket. Amit az önző ember egyik kezével felépít, a másik kezével elpusztítja. Ezt láthatjuk napjainkban is.

„Akik még mindig ragaszkodnak az igazság lelkületével ellenkező politikai nézeteikhez, azok megszegik a menny elveit. Ezért ameddig megmaradnak ebben, nem lehet övék a szabadság és a megszentelődés lelkülete. Elveik és politikai állásfoglalásaik hatalmasan akadályozzák lelki fejlődésüket. E nézetek és elvek szüntelen csapdák számukra, hitünknek pedig szégyene. Akik ragaszkodnak ezekhez az elvekhez, végül olyan helyzetbe kerülnek, amilyenben az Ellenség szeretné látni őket, vagyis véglegesen el fognak különülni a szombattartó keresztényektől.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek, I., 495. o.)

5 Hogyan viszonyuljunk az országgyűlési választások, a szavazás kérdéséhez a Biblia szerint?

2Kor 3,17 • „Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.”

.....

.....

A fenti igei elvet tiszteletben tartva kimondhatjuk, hogy a Biblia kifejezetten nem tiltja, de nem is támogatja az ebben való

részvételt. Egy olyan állampolgári jogról és lehetőségről van szó, amelyet minden kereszténynek az adott körülményeknek megfelelően és a körütekintő tájékozódásra építve felelősen mérlegelnie kell, majd lelkiismerete és a bibliai próféciaák ismeretében kell döntést hoznia ebben a kérdésben, figyelembe véve a következőket:

„Feladatunk az, hogy vigyázzunk, várjunk és imádkozzunk. Kutassátok a Szentírást! Krisztus figyelmeztet, hogy ne keveredjete a világgal. Ki kell mennünk abból, és el kell szakadnunk tőle. »Tisztátalant ne illessetek, és én magamhoz fogadlak titeket, és leszek néktek atyátok, és ti lesztek nékem fiaimmá, leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.« (2Kor 6,17–18) Bármilyen véleményvel is vagytok a politikai kérdésekben történő szavazásról, azt se szóban, se írásban ne hangoztassátok! Népünk hallgasson olyan kérdésekről, amelyek nem kapcsolódnak a hármias angyali üzenethez. Ha van olyan nép, amelynek közel kell lennie Istenhez, akkor az a hetednapi adventista gyülekezet... Krisztus sok kérdést illetően hallgatott, de ez valóságos ékesszólás volt... Testvéreink! Ne felejtsetek el, hogy Isten egyikőtök vállára sem helyezte azt a terhet, hogy politikai meggyőződéséről számoljon be lapjainkban vagy a gyülekezetben, amikor a nép összegyűlik az Úr igéjének hallására.

Vigyázzanak magukra azok, akikre intézményeinket és iskoláinkat bízták, nehogy szavaik vagy érzelmeik hamis útra tereljék a tanulókat. Azoknak, akik gyülekezeteinkben vagy iskoláinkban Biblia-tanítással foglalkoznak, nem szabad államférfiak vagy politikai rendszabályok ellen nyilatkozniuk, mert hallgatóikat felkavarják, és arra befolyásolják, hogy kedvelt nézetüket védelmezzék. Még azok között is, akik azt állítják, hogy hiszik a jelenvaló igazságot, vannak egyesek, akik hagyják magukat rávenni arra, hogy érzelmeiket és politikai állásfoglalásukat hangoztassák, és ezáltal a gyülekezeteinkben szakadásokat idézzenek elő. Az Úr azt szeretné, hogy népe napirendre térjen a politikai kérdések felett. E dolgokban a hallgatás: ékesszólás... Mit tegyünk hát? Hagyjuk a politi-

kai kérdéseket! »Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában, mert mi szövetsége az igazságnak és a hamisságnak? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? Vagy mi köze hívónek hitetlenhez?« (2Kor 6,14–15) ...Felszólítom testvéreimet, akik a nevelésben foglalatoskodnak, hogy változtassák meg cselekedeteik természetét. Hibát követnek el, ha kapcsolatban állnak bármely politikai párttal, vagy szavazatukkal támogatják azt...

Népünknek nem szabad politikai kérdésekbe keverednie. Mindenki jól tenné, ha figyelmezne Isten ígéjére: Ne legyetek felemás igában a hitetlenekkel a politikai viszályok terén, és ne kössétek magatokat az ő dolgaikhoz. Nincs biztonságos út, melyen együtt járhatnátok és dolgozhatnátok. Nincs olyan talaj, melyre a hűség és a hűtlen együtt állhatna rá.

Fesztelen és érdekes összejövetelen voltam az este. Befejezés után a szavazás kérdésén gondolkodtunk. Először a férjem beszélt, majd Andrews testvér, és véleményük szerint jobb, ha befolyást tesznek a jó irányában, vagy a rossz ellen. Úgy gondolják, jobb a mértéktartó emberekre szavazni városunk hivatalait illetően, mintsem hogy hallgatásuk által esélyt adjanak a mértéktelen emberek bekerülésére. Hewitt testvér elmondta néhány nappal ezelőtti tapasztalatát, és azt, hogy arra a meggyőződésre jutott, helyesen teszi, ha szavaz. Hart testvér jól beszélt. Lyon testvér ellene szólt, mások nem ellenkeztek, és Kellogg testvér is kezdte úgy érezni, hogy helyes szavazni.

A testvérek között jó lelkület uralkodott. Bárcsak mindnyájan Isten félelmében járnának el. Mértéktelen emberek fejezték ki helyeslésüket az iránt, hogy a szombatünnepelők nem szavaznak. Azt remélik, hogy ragaszkodni fogunk ehhez a szokásunkhoz, és a kvékerekhez hasonlóan nem adjuk majd le a szavazatunkat. Sátán és gonosz angyalai erőteljesen munkálkodnak, és földi munkásai is tevékenykednek. Csalódjon Sátán – ez az én imám.”

(Ellen G. White: Az evangélium szolgálói, 242–244. o.; Szemelvények, II., 317–318. o.)

6 Milyen feladattal bízta meg Isten a végidő hívő egyházát? Mennyire vagyunk felkészültek a közvetlenül előttünk álló idők komoly kihívásaira, küzdelmeire?

Jel 14,6. 9–10 • „Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek... És harmadik angyal is követte azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába...”

„A lelkiismereti szabadság alapelveinek megóvásáért napjainkban is állandóan küzdenünk kell. Az igazság és a vallásszabadság zászlaját – amelyet az evangéliumi közösség alapítója és Isten tanúi a letűnt századok alatt fennen lobogtattak – ebben az utolsó küzdelemben az Isten a mi kezünkbe adta. Ezért a nagy adományért a felelősséget azok vállára helyezte, akiket Igéje ismeretével áldott meg. Az Igét a legnagyobb tekintélyként kell elfogadnunk. Isteni intézkedésnek kell elismernünk az emberi kormányzatot. Az iránta való engedelmség – jogos határain belül – szent kötelességünk. Azonban ha követelményei ütköznek vagy ellenkeznek Isten parancsával, akkor »inkább Istennek kell engedni, hógynem embereknek« (Ap csel 5,29). Az »így szól az Úr« nem állhat mögötte annak, hogy »így szól a gyülekezet«, vagy »így szól a földi hatalom«. Krisztus koronájának a földi uralkodók ékes koronái felett kell ragyognia.

Ez azonban korántsem jelenti azt, hogy a felsőbbiségekkel konfliktusba kerülünk. Mérlegeljük gondosan, mit írunk és mit beszélünk, hogy elkerüljük mindazt, ami azt a látszatot keltené,

hogy szembeszállunk a törvénnyel és a fennálló renddel. Ne tegyünk és ne mondjunk semmi olyat, amely fölöslegesen elzárja előttünk az utat. Krisztus nevében járjunk, és képviseljük az igazságokat.”

„A vasárnapmozgalom a sötétben egyengeti útját. A vezetők elrejtik annak valódi célját, és sokan, akik csatlakoznak a mozgalomhoz, maguk sem látják a rejtett áramlat irányát. Bevallott céljaik látszólag keresztényiek, de majd, ha e mozgalom megszólal, a sárkány lelkületét nyilvánítja ki. Kötelességünk megtenni minden tőlünk telhetőt, hogy elhárítsuk a fenyegető veszélyt. Igyekeznünk kell lefegyvereznünk az előítéleteket, hogy helyes képet alakíthassanak ki rólunk. Magyarázzuk el nekik a kérdés lényegét, így válthatjuk ki a leghatározottabb tiltakozást a lelkiismeret szabadságának korlátozása ellen...”

Népünk nem teljesítette az Isten által rábízott kötelességét. Nem készültünk fel a nehézségekre, amelyeket a vasárnapotörvény beiktatása zúdít majd ránk. Ha felismerjük a közelgő veszély jeleit, kötelességünk a tettek mezejére lépni. Senki ne üljön nyugodtan a rosszra várva, azzal csitítva magát, hogy a munkának ügyis haladnia kell, mert a jövődőlés előre megmondta, másrészt pedig, hogy az Úr majd ügyis megóvja népét. Nem teljesítjük Isten akaratát, ha csöndben ülünk, s ujjunkat sem mozdítjuk a lelkiismeret szabadságának megóvásáért. Szálljanak buzgó imák az ég felé, hogy késlekedjék a veszedelem, amíg befejezzük a munkát, amelyet sokáig elhanyagoltunk. Imádkozzunk a lehető legbuzgóbban, majd pedig dolgozzunk imánknak megfelelően...

A protestáns világ viselkedésével Rómának tesz engedményeket, mi azonban ébredjünk fel... Mutassuk meg az embereknek, hogy meddig jutottunk el a jövődőlés történelmében, s próbáljuk felrázni bennük az igaz protestantizmus lelkületét. Döbbszük rá a világot, hogy milyen becsesek a vallásszabadság régóta élvezett kiváltságai.”

„Sokan szándékosan nem látják meg a katolicizmus igazi arcát és a veszélyeket, amelyek főhatalmától várhatók. Nyerjük meg az

embereket, hogy gátolják meg ennek az ellenségnek az előrehaladását, amely mérhetetlenül veszélyezteti a polgári és vallásszabadságot.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A templom kapujában c. fejj.; *Bizonyságtételek*, V., 451–452., 507., 509. o.; *A nagy küzdelem*, 502–503. o.)

*Az e heti adomány a magnóosztályt támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok
készítéséhez és az osztály működtetéséhez.*

Az idő helyes felhasználása

I Milyen alapvető példát adott Teremtőnk az idő felhasználása tekintetében? Mi az idő?

1Móz 2,1–3 • „Elvégeztetett az ég és a föld, és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott, megszűnt a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott. És megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mivelhogy azon szűnt meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett Isten.”

2Móz 20,11 • „Mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.”

Jn 1,1–2 • „Kezdetben volt az Ige, és az Ige volt az Istennél, és Isten volt az Ige. Ez kezdetben az Istennél volt.”

.....
.....

A következő tanulmányokban részletesebben lesz szó a szombatünnepéről és a munkáról is, de a földi élet első hete olyan példával szolgál, amelyet ennél a leckénél is érdemes átgondolnunk. Az élet megteremtésével az időt és az élet ritmusát is megalkotta bolygónkon az Úr. A természetben ez a nappalok és az éjszakák, valamint az évszakok váltakozásában mutatko-

zik meg. Az emberi világban hasonlóképpen látható ez a rend. Leegyszerűsítve a munka, a feladatok, a kötelességek elvégzése, és a pihenés, megnyugvás, felüdülés rendszeres váltakozását jelenti, amelyben az előbbi van túlsúlyban. Igaz ez napi szinten (munka, család, alvás), heti szinten (hat napon keresztül feladatok végzése, egy nap pihenés), és éves szinten is. Az idő helyes és megfelelő felhasználása tehát rendet teremt és biztonságot ad életünkben. Ha ettől a rendtől eltérünk, akkor isteni törvényszerűségeket hagyunk figyelmen kívül, és a következő betegség, gyengeség, testi-lelki romlás.

Kezdetben a Szentírás tanítása szerint naplementétől naplementéig számítottak egy napot, és a percek, órák beosztását nem a ma megszokott módon végezték. Az idő múlásával, előrehaladásával tehát nem csupán a bűneset után számoltak, hiszen a szombatnapok az első héttől fogva megvoltak. Vagyis nem az élet végessége miatt vált fontossá csupán az idő kérdése. Az idő, a hétköznapi értelmezés szerint, a változás értelmezésére és mérésére kialakult fogalom. Keresztény emberként a Szentírást olvasva felmerülhetnek ugyan olyan kérdések is, mint az *öröktől fogva való* és *örökké létező* fogalmak, de ezeknek végére nem járhatunk, csak gondolati zsákutcákba torkollunk. Amiben megnyugodhatunk, azt Jézus elmondta: **„Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, aki van és aki volt és aki eljövendő, a Mindenható.”** (Jel 1,8) Istenünk áll a teremtés és létünk kezdeténél, ahogy annak végénél vagy folytatásánál is. A legfontosabb, hogy mi is ott álljunk előtte minden napon.

2 Hogyan gondolkodik a keresztény ember az időről?

Zsolt 31,16 • „Életem ideje kezdedben van.”

Siral 3,22–23 • „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen

végünk, mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága!
Minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged!”
Mt 25,21 (vö. 1Kor 10,31) • „Jól vagyon jó és hű szolgám,
kevésen voltál hű, sokra bízlak ezután, menj be a te urad-
nak örömébe.”

Bármit is teszünk időnkkel, a jó Istennek tartozunk vele elszá-
molással, mert Tőle kaptuk. Ez az egyetlen talentum, amelyből
minden ember ugyanannyit kapott: naponta 24 órát. (Csak az
életünk idejében lehet különbség.) A kérdés az, hogy miként
bánunk vele, hogyan osztjuk be, mire használjuk. Talán ennek
átgondolása segít leginkább meglátnunk, hogy mennyire vál-
tunk valóban Krisztus tanítványaivá. Ha kiértékeljük egy na-
pukat, azonnal szembesülhetünk azzal, hogy mi mindenre volt
időnk, mire szántuk a rendelkezésünkre álló percek, órákat –
ugyanakkor mire nem maradt idő. A következő bizonyágtéte-
lek segítenek abban, hogy megtanuljunk rangsorolni:

*„Időnk Istené. Minden pillanat az Ővé, és legünnepélyesebb
kötelességünk, hogy azt az Ő dicsőségére használjuk. Egyetlen tő-
le kapott talentumunkkal sem fog szigorúbban elszámoltatni,
mint az időnkkel. Az idő értéke felbecsülhetetlen. Krisztus min-
den pillanatot drágának tartott. Tartsuk mi is értékesnek a pil-
lanatokat. Az élet nagyon rövid ahhoz, hogy értelmetlenül el-
fecséreljük. A kegyelemidő nem tart már soká, és e rövid idő
alatt kell elkészülnünk az örökkévalóságra. Nincs vesztegetni va-
ló időnk. Nem tölthetjük az időt önző élvezetekkel, bűnös dol-
gokkal. Most kell jellemünket formálnunk az elkövetkezendő
életre, a halhatatlanságra. Most kell felkészülnünk a szigorú íté-
letre. Az ember alig hogy megszületik, máris elkezdődik haldok-
lása. És ha a világ nem szerez igazi fogalmat az örök életről, min-
den munkája semmivé válik. Az az ember alkalmas Isten orszá-*

gára és a halhatatlan életre, aki megbecsüli az időt, és munkára használja. Ennek az embernek érdemes volt megszületnie. Isten arra int, hogy használjuk ki az időt. Az elfecsérelt időt soha nem lehet bepótolni. Egyetlen pillanatot sem tudunk visszabozni. Csak úgy tehetjük jóvá azt, amit elmulasztottunk, ha ezentúl minden erőnkkel együttműködünk Istennel dicső tervében, a megváltási tervben. Ha ezt tesszük, jellemünk átformálódik. Isten fiai, a királyi család tagjai, a menny Királyának gyermekei leszünk. Alkalmassá válunk az angyalok társaságára.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 236. o.)

3 Milyen hibákat követhet el a hívő ember is az idővel kapcsolatban?

Préd 3,1–9 • „Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak. Ideje van a születésnek, és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, ideje annak kiszagatásának, ami ültettetett...”

2Tím 4,2 • „Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.”

Préd 11,4 • „Aki a szelet nézi, nem vet az; és aki sűrű fellegre néz, nem arat.”

Zsid 3,15 • „E mondás szerint: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket.”

.....

.....

Az egyik leggyakoribb hiba az, hogy a kötelességeinket nem a megfelelő időpontban végezzük el. Ennek oka lehet a türelmetlenség, figyelmetlenség, tapintatlanság, vagy az, hogy nem az Úrtól vesszük a feladatainkat, hanem magunk akarunk min-

denáron véghezvinni „jó” cselekedeteket. Hasonlóan általános probléma, amikor nem a jelen időre figyelünk, hanem a múlt vagy a jövő köti le figyelmünket. Esetleg arra gondolunk, hogy majd legközelebb megtesszük, amit a lelkiismeretünk szerint kellene, de nem most. A halogatás az egyik legnagyobb csapda keresztény életünkben. *„Minden pillanatban örök érvényű dolgok forognak kockán. Készen kell lennünk, az örökhöz hasonlóan. Az alkalom, amely most kínálkozik arra, hogy az élet igéjét szóljuk a reá szomjazónak, talán nem tér vissza többé. Lehet, hogy Isten »ez éjjel elkéri« lelkét (Lk 12,20), és talán a mi hanyagságunk miatt maradt készületlen. Hogyan számolunk el Istennek az ítélet napján?!”* (Ellen G. White: i. m., 236. o.)

Blaise Pascal, a neves francia matematikus-filozófus hívő emberként fogalmazta meg a következő sorokat: „Sohasem kötődünk a jelen időhöz. A jövőt képzeljük magunk elé, mert úgy érezzük, lassan közeledik, sürgetni akarjuk eljövételét; vagy ellenkezőleg: a múltat idézzük fel, hogy így fékezzük túlságosan gyors szökését; oktalanságunkban oly időkben barangolunk, amelyek nem a mi birtokunk, és megfeledkezünk arról az egyetlenről, amelyik a miénk; hívságunkban azokon az időkön jár az eszünk, amelyek immár semmivé lettek, miközben meggondolatlanul elszalasztjuk az egyetlen jelenvalót. A jelen ugyanis rendszerint kellemetlen. Eltakarjuk önmagunk elől, mert elszomorít; ha pedig kellemes, azon bánkódunk, hogy kisiklik a kezünkéből. A jövőt hívjuk segítségül elviseléséhez, s azt, ami felett semmi hatalmunk sincs, a jövőre akarjuk bízni, holott semmi biztosítékunk sincs rá, hogy ezt a jövőt megérjük. Vizsgáljuk csak meg gondolatainkat, s azt fogjuk látni, hogy egytől egyig vagy a múlt, vagy a jövő foglalkoztatja őket. A jelenre szinte nem is gondolunk; de ha mégis, csak azért, hogy ennek a világánál próbáljuk elrendezni jövőnket. A jelen sohasem a célunk; a múlt és a jelen csak eszköz: egyetlen célunk a jövő. Ezért sohasem élünk, hanem azt reméljük, hogy majd élünk; s mivel állandóan boldogságra készülünk, elkerül-

hetetlen sorsunk, hogy sohase legyünk boldogok.” (*Gondolatok*, 172. töredék, Pődör László fordítása)

Sajnos mindez érvényes lehet az Istennel való közösségre, és a keresztény életre nézve is. Nem hivatkozhatunk ugyanis a múltban szerzett tapasztalatokra, ahogyan Ezékiel próféta könyvében is olvashatjuk: „*És ha az igaz elhajol az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, minden utálatosság szerint, melyeket a hitetlen cselekedett, cselekszik, nemde éljen-e? Semmi igazságairól, amelyeket cselekedett, emlékezés nem lesz: gonoszságáért, melyet cselekedett, és az ő vétkéért, mellyel vétkezett, ezekért meg kell halnia.*” (18,24) Legyünk hálásak az Istentől nyert áldásokért, tanuljunk az elkövetett hibákból, de ne hivatkozzunk a múltra mint üdvösségünk alapjára, és ne bízunk előbbi hitünkben vagy tapasztalatainkban. De ne is gyötrődjünk múltunk miatt, hanem Isten ígéreteiben bízva tegyük elé terheinket, ahogy Pál apostol írja: „*De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dőlvén, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.*” (Fil 3,14) Hasonlóképpen a jövőnk miatt se aggódalmaskodjunk, hanem bízunk magunkat Istenre, hiszen a mai nap adatott számunkra: „*Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől, mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.*” (Mt 6,34)

4 Hogyan tudjuk tehát helyesen felhasználni az idő talentumát?

Gal 4,4 • „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát...”

Mk 1,15 • „Betölt az idő, és elközelített az Istennek országa. Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.”

Zsolt 90,10–17 • „A mi esztendeinknek napjai hetven esz-

tendő, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük nyomorúság és fáradság, amely gyorsan tovatűnik, mintha repülnénk... Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk... Jó reggel elégit meg minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vidgadjunk minden mi időnkben. Vidámíts meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, amelyekben gonoszt láttunk... És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mirajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!”

Ahhoz, hogy ténylegesen jól aknázzuk ki életünk perceit, nem vagyunk elég bölcsök magunkban. Ezért egyrészt szemlél-nünk kell az Úr terveit és azoknak pontos végrehajtását. Ezt leginkább a próféciák beteljesedésében és Jézus életében lát-hatjuk. Másrészt pedig könyörögnünk kell: tanítson meg ben-nünket arra, hogy ne nélküle tervezzünk és cselekedjünk, va-lamint hogy be tudjuk látni, időnk az Istené, nem bánhatunk azzal kedvünk szerint.

„Az élet sokkal ünnepélyesebb annál, mintsem hogy aggódva a mulandó, földi dolgok taposómalmában, az örökérvényű áldások-hoz képest atomnyi dolgokkal bajlódva töltjük el. Isten mégis arra szólít fel bennünket, hogy az élet mulandó dolgaiban is szolgáljunk neki. A munkában tanúsított szorgalom éppúgy hozzátartozik az igaz valláshoz, mint az imádság. A Biblia nem hagyja jóvá a tét-lenséget. A világunkat sújtó legnagyobb átok a semmittevés. Az őszintén megtért ember szorgalmas munkás... Nagyon meg kell becsülni a perceket, amelyeket hiábavaló beszélgetésre fecsérelnénk: a reggeli órákat, amelyeket oly sokszor elvesztegetünk az ágyban; a villamoson, vonaton vagy az állomáson várakozással töltött időt;

a perceket, amíg az étkezésre várunk, vagy azokra, akik elkésznek a megbeszélt találkozóról! Ha ilyenkor kéznél volna egy könyv, és ezeket az időtöredékeket tanulásra, olvasásra vagy elmélkedésre használnánk, mennyi mindent véghez tudnánk vinni!... Mindenki, aki akar, megszabadulhat a nehézségtől és az időrabló szokásoktól. Dolgozzunk határozott céllal! Állapítsuk meg, mennyi időre van szükség egy adott feladathoz! Azután feszítsük meg minden erőnket, hogy a megállapított időn belül elvégezzük a munkát! Meg lehet parancsolni a kéznek, hogy mozogjon fürgébben. Csak akarni kell. Krisztus élete zseni gyermekkorától kezdve szorgalmas munkával telt. Nem önmagának élt. A végtelen Isten Fia volt, mégis földi atyjával, Józseffel együtt dolgozott az ácsmesterségben. Mestersége jellemző volt rá. Jellemépítőként lépett ebbe a világba, és feladatát tökéletesen látta el. Minden köznapi munkáját olyan tökéletesen végezte, mint a jellemformálást, amelyhez isteni erő kellett. Ő a mi példaképünk.” (Ellen G. White: i. m., 237–238. o.) Az időnket tehát csak Krisztussal együtt tudjuk jól kihasználni, ha szüntelen kérjük ebben is a vezetését, tanácsait.

5 Mi mindenre van ideje egy kereszténynek? Milyen fontosságú sorrendet tükröz időbeosztásunk?

Zsolt 5,4 • „Uram, jó reggel hallgasd meg az én szómat, jó reggel készülök hozzád és vigyázok.”

Hós 10,12 • „Vessetek magatoknak igazságra, arassatok kegyelem szerint! Szántsatok magatoknak új szántást, mert ideje keresnetek az Urat, mígnem eljön, hogy igazság esőjét adjon néktek.”

Mt 28,19–20 • „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.”

1Thess 4,11 • „És becsületbeli dolognak tartásotok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utánalászatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, amiként rendeltük néktek.”

További tanulmányozásra ajánljuk: Dn 6,10; Lk 10,38–42; Siral 3,25–26; 1Tim 5,8.

.....

.....

A Krisztussal járó hívő embernek mindig van ideje az Istennel való közösség ápolására, az elmélyült imádkozásra és igekutatásra, mert számára ez a legfontosabb. Az ebből a közösségből fakadó áldásokat tovább kívánja adni, így az evangélium másokkal való megismertetésére is bőven futja idejéből. Ezenkívül becsületesen végzi munkáját, és időt szán a családjával való minőségi együttlétre, közös programokra.

Gondoljuk át, miben térünk el a bibliai hithősök időbeosztásától, és próbáljuk megfogalmazni, hogy mi lehet ennek az oka. Tudunk-e esetleg változtatni: munkahelyet, lakóhelyet váltani, kevésbé fontos (esetleg kifejezetten káros) időrabló elfoglaltságokat elhagyni, vagy rangsorolni, hogy a legfontosabbakra jusson az időnkéből?

„Most kell embertársaink üdvösségéért munkálkodnunk. Egyesek azt gondolják, hogy ha Krisztus ügyét pénzzel támogatják, mást nem is kell tenniük, és a drága idő, amelyben személyesen dolgozhatnak Krisztusért, kibaszhatatlanul múlik el. Pedig minden egészséges és munkaképes embernek kiváltsága és kötelessége, hogy Istent munkájával szolgálja. Mindenkinek fáradoznia kell lelkek megmentésén. Ehelyett nem lehet pénzt adni... Azok az emberek, akik nem határozzák el céltudatosan, hogy változtassanak munkamódszereiken, a megszokások rabjai lehetnek, mégpedig a rossz szokásoké. Képességeik fejlesztésével pedig a legjobb munkásokká, közkedvelt emberekké válhatnak, akiket önma-

gukért értékelnek. Sok gyermek, fiatal férfi és nő elfecsérli idejét, amely alatt – szülei iránti szeretetből – segíthetne a család terheinek hordozásában. A fiatalok sok olyan felelősséget vehetnének erős, fiatal vállukra, amelyet más visel helyettük... Világítsák fel a szülők gyermekeiket arról, hogy milyen értékes az idő, és hogyan kell helyesen kihasználni! Tanítsák meg őket arra, hogy küzdelem árán is érdemes olyat tenni, amely megdicsőíti Istent, és áldást áraszt az emberekre! Kiskorukban is lehetnek misszionáriusok. Ha a szülők hagyják, hogy gyermekeik semmittevésel töltsék el idejüket, olyan bünt követnek el, amelynél nincs nagyobb. A gyermekek már korán megszeretik a tétlenséget, és lusta, mihaszna felnőttek lesznek. Amikor pedig elég idősek lesznek ahhoz, hogy állást vállalva megkeressék kenyerüket, kényelmesen és kelletlenül dolgoznak, de elvárják a jó fizetést. Óriási különbség van e munkások és azok között, akik tudják, hogy hűséges sáfároknak kell lenniük.” (Ellen G. White: i. m., 236–239. o.)

6 Miért kell napjainkban Krisztus követőinek még komolyabban átgondolniuk az idő kihasználását?

2Pt 3,8–15 • „Egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap. Nem késik el az ígéréttel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják, hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok (pontosított fordítás szerint: siettetitek) az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új föl-

det várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik. Annakokáért szerettem, ezeket várván, igyekeztek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben. És a mi Urunknak hosszútűrését üdvösségnek tartjátok.”

Jel 14,7/a • „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája.”

Rm 13,11 • „Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk, mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett, ves-sük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit.”

(Keressük ki az idézett szövegekből azokat a kifejezéseket, melyek az időre vonatkoznak.)

.....

.....

Két tévtanítás létezik, amióta Krisztus beszélt visszajöveteléről. Az egyik mindenáron tudni akarja, vagy tudni véli annak pontos idejét, a másik állandóan halogatná és komolytalanul veszi azt. Az egyetlen helyes és hívő magatartás, ha úgy cselekszünk, ahogyan Jézus mondta: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen.”

„Nem kell tudnunk sem a Szentlélek kitéltetésének, sem Krisztus eljövételének pontos idejét... Miért nem adta Isten ezt tudomásunkra? Azért, mert ha ezt megtette volna, nem élnénk azzal helyesen. Ennek népünk közötti ismerete nagyban visszatartaná Isten művét az előkészületben, hogy megállhassunk az eljövendő nagy napon. Nem kell az idő feszültségében élnünk!... Képtelen lesz az azt mondani, hogy eljön egy, kettő vagy öt év múlva. Nem tudod elhalasztani jövetelét annak állításával, hogy az nem következik be tíz vagy húsz éven belül.”

„Közeledünk Isten nagy napjához. A jelek teljesednek, de még nincs üzenetünk Krisztus megjelenésének napjáról és órájáról. Az Úr bölcsen elrejtette ezt előlünk, hogy mindig a várakozás és az előkészület állapotában legyünk a mi Urunk, Jézus Krisztusnak a menny felhőiben való második eljövételére.”

„A szomorúság hosszú éjszakája megpróbál, de a reggel kegyelemből késlekedik, mert ha a Mester eljönne, sokan készületlenek lennének.”

„A hajdani Izráelt a hitetlenség, zúgolódás és lázadás negyven évre kizárta Kánaán földjéről. Ugyanezek a bűnök késleltetik a modern Izráel bemenetelét a mennyei Kánaánba. Egyik esetben sem Isten ígéretein múlt. A hitetlenség, a világiasság, a szentségtelen élet, viszály az Úr hitvalló népe között – ez tartott bennünket itt ilyen hosszú ideig, a bűn és bánat világában.”

„Tőlünk, illetve az evangélium hirdetésének hőfokától függ, hogy siettetjük-e Urunk visszatérését. Nekünk nemcsak várnunk kell, hanem sietve kell elé mennünk Isten napjának (vö. 2Pt 3,12).”

„Bárcsak az Úr ne hagyna nyugtot se nappal, se éjjel azoknak, akik Isten műve iránt gondatlanok és tétlenek. Az idő közel van. Ez az, amit Jézus valaha élénk tárt: az idő rövid.”

„Amikor Megváltónkkal az üvegtengernél állunk az arany hárfával, a dicsőség koronájával és előttünk a mérhetetlen örökkévalóság, akkor látjuk majd, milyen rövid volt a megpróbáltatás és a várakozás ideje.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1892. március 22.; 28. levél, 1897; *Bizonyságtételek*, II., 1984 (1868); *Az evangélium szolgálói*, 1883, 696. o.; *Jézus élete*, 538. o.; 97. levél, 1886.; 10. kézirat, 1886)

*Az e heti adomány a Comenius Általános Iskolát támogatja.
– A közösség által alapított szekszárdi általános iskola
működtetésére és támogatására szánt adomány.*

A szombat áldásai

I Milyen célra alapította Isten a teremtéskor a heti nyugalomnapot, a szombatot? Milyen áldást jelentett ez az első emberpár számára?

1Móz 2,2–3 • „Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott, megszűnt a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott. Megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mivelhogy azon szűnt meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett Isten.”

Mk 2,27 • „És mondta nékik: A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért.”

Jer 10,10. 12 • „De az Úr igaz Isten, élő Isten ő, és örökkévaló király... Ő teremtette a földet erejével, ő alkotta a világot bölcsességével, és ő terjesztette ki az eget értelmével.”

.....

.....

Miután Isten befejezte a teremtést, megáldotta és megszentelte a nyugalom napját. A szombatot együtt töltötte teremtményeivel, akiknek ez volt életük első teljes napja egymással és Alkotójukkal. Az édeni nyugalom és a teremtett világ csodáinak, nagyszerűségének szemlélése közben a Teremtő közelében kezdték meg közös életüket. A szombat békéjének áldása Isten egyik legelső ajándéka volt az ember számára. Ezért is

szentelte meg, különítette el, hogy tanítása és példaadása nyomán az ember örökre megérthesse: jellemfejlődése szempontjából nélkülözhetetlen a nyugalomnap. Javunkra, az emberiség áldására rendelte, megszabva vele az élet ritmusát, a tevékenység és a megújító pihenés egymást váltó, erősítő rendjét.

„Isten könyörületes. Követelményei méltányosak, összhangban állnak jellemének jóságával és bőkezűségével. A szombatnak az volt a célja, hogy az egész emberiség áldására legyen. Isten nem azért teremtette meg az embert, hogy legyen, aki megünnepelje a szombatot. Hanem az ember teremtése után iktatta be a szombatot, hogy betöltse az ember szükségleteit...

Isten az ember számára különítette el ezt a napot, hogy munkája után megpihenhessen. Hogy amikor a földre tekint vagy felnéz az égre, elgondolhassa: Isten mindezt hat nap alatt teremtette, a hetediken pedig megnyugodott. S amikor Isten végtelen bölcsességének kézzelfogható bizonyítékát látja, szíve megteljeik Alkotója iránti szeretettel és tisztelettel.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II., 582. o.)

2 Mire emlékeztet, illetve hogyan erősíti a hitünket a szombati megnyugvás?

2Móz 20,8. 11 • „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt... Mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.”

5Móz 5,14. 15 (vö. 2Móz 12,25–27) • „De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja... És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Egyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad.”

Ésa 66,22–23 • „Mert mint az új egek és az új föld, amelyeket én teremtek, megállnak énelőttem, szól az Úr, azonképpen megáll a ti magvatok és nevetek, és lesz, hogy hónapról hónapra és szombatról szombatra eljön minden test engem imádni, szól az Úr.”

„A szombat a teremtői és megváltói hatalom jele. Istenre mutat mint az élet és tudás forrására. Felidézi az ember eredeti dicsőségét, és ezzel bizonyosságot tesz arról, hogy Isten újjá akar teremteni bennünket saját képmására.” (Ellen G. White: *Nevelés*, 248. o.)

Jó okunk van rá, hogy hálás örömben töltsük el szombatjainkat. Először is mint Atyánk teremtményei, emlékezzünk Őrá, aki szeretetéből megalkotott minket az Ő képére és hasonlatosságára, és azóta is – a bűn miatt megváltozott körülmények közepette – gondoskodik rólunk. A szombat emellett a „megváltói hatalom jele” is. Hálát adhatunk az Ő megváltó kegyelméért, eszünkbe juthat fáradozása, ahogyan megkeresett és „kihozott” minket „a szolgaságból”, hogy éljünk Jézusban új életet. Egyedül Krisztus, a bárány vére, nem a mi alkalmasságunk miatt kegyelmez nekünk és „oltalmaz” meg minket. Mindez az Ő munkálkodása – a miénk pedig, hogy ne csak a negyedévenkénti úrvacsorák, hanem minden lezárt hét és minden szombat az Ő könyörülő szeretetéről szerzett tapasztalattá váljon. *„És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál... és kihozott.”*

A szombat jövő reménységünkre, a végső szabadulásra tereli figyelmünket. Felemeli tekintetünket földi életünk viszontagságairól, és a számunkra oly nehezen elképzelhető győzelmes élet békéjének, nyugalmanak előképe és előíze kíván lenni. Nem érdemes és nem szabad emberi rendelésekkel, törvényeskedő módon nehezíteni magunk és egymás számára

a szombat áldásainak elnyerését. Szombatünneplésünk lelkülete és tartalma Istennel való kapcsolatunk tükröire. Emlékezünk hát Teremtőnkre, Megváltóinkra, és kérjük hittel az Ő segítségét áldásainak elnyeréséhez. Ma kell megértenünk és megtanulnunk, hogy a nyugalomnap akkor tölti be Istentől rendelt célját, ha már itt e földön teljesedik az ígéret: „szombatról szombatra eljön minden test engem imádni”.

Z Milyen áldásokat tartogat Isten számunkra a pihenőnapon? Mire akarja felhasználni Isten a szombatot mint „jelet”?

2Móz 16,22–23 • „A hatodik napon pedig kétannyi kenyéret szedtek... Ez az, amit az Úr mondott: a holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat, amit sütni akartok, süssétek meg, és amit főzni akartok, főzzétek meg.”

Ap csel 16,13 • „És szombatnapon kimentek a városon kívül egy folyóvíz mellé, ahol az imádkozás szokott lenni, és leülve beszélgettek az egybegyűlt asszonyokkal.”

Mt 12,12 • „...Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.”

2Móz 31,13 • „Az én szombatjaimat bizony megtartsátok, mert jel az énközöttem és tiköztetek nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ki titeket megszentellek.”

.....
.....
„A szombat értéke – mint nevelési eszköz – felmérhetetlen. Isten mindenre igényt tart, ami a miénk, de dicsőséggel megáldva és átalakítva adja vissza.” (Ellen G. White: *Nevelés*, 248. o.)

Sokszor szavakba öntjük vágyakozásunkat az örök élet békéje, gondtalansága után, szombati beszélgetéseink mégis nem

ritkán azt mutatják, mintha e világ hétköznapi dolgait egyetlen napra sem tudnánk mellőzni. Ne egy mesterségesen fenntartott szombati áhítatosság megőrzéséért fáradozzunk, inkább vizsgáljuk meg életgyakorlatunkat és szívünket: miben kell megújulnia szokásainknak, végső soron gondolkodásunknak a szombatünnepléssel kapcsolatban? Elfáraszt, kimerít a szombat, vagy Isten áldásait élvezem az Ige, az emberi közösség, a természet közelsége által? Felkészülve vagy felkészületlenül fogadom a szombatot? Tapasztalom-e az Istennek való szolgálat és az egymás építésének áldásait, örömét?

Hogyan segíthetik az alábbi tanácsok a szombati nyugalom és béke megvalósulását életünkben?

„A szombati előkészületeket fejezzük be pénteken. Gondoskodjunk arról, hogy a ruhák készen legyenek, s időben fejezzük be a főzést is... tegyünk félre minden világi elfoglaltságot... A készülődés napján kell minden nézeteltérést elsimítani, mind a családban, mint a gyülekezetben. Engedjétek szívetekből eltávolítani a keserűséget és a haragot. Valljátok meg egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.”

„Naplemente előtt gyűljön össze a család, olvassanak fel Isten szavából, énekeljenek és imádkozzanak... Akik szeretik Istent, kövessenek el mindent, hogy örömtelivé, szentté és tiszteleltre méltóvá tegyék a szombatot!... Amikor a nap lenyugszik, ima és dicsérő ének jelezze a szent órák végét. Hívjátok Istent, hogy legyen veletek a munkahét gondjainak idején is.”

„Ételeink legyenek egyszerűek, de ízletesek. Olyan ételt készítsünk, ami ritka örömmel számít, valamit, amit nem mindennap eszik a család... Ne pazaroljuk el úgyban töltve a szombat drága óráit!... A családtagok ha későn kelnek, zavar és tülekedés támad a reggelihez és a szombatiskolához való készülődés során. Kapkodás, türelmetlenség lesz úrrá mindenkin... a szombat csak teherré válik. Ahelyett, hogy már előre örülnének jövetelének, tartani fognak tőle... Ne tanítsuk arra a gyermekeket, hogy szombaton nem lehetnek vidámak, s hogy nem szabad kimenniük a lakásból.

Nem! Jézus kivette tanítványait a tópartra szombaton, s ott tanította őket... Tanítsátok a gyermekeket arra, hogy felismerjék Krisztust a természetben! Vigyétek ki őket a szabadba, s mutassatok rá a természet minden szépségében a teremtő Isten végtelen szeretetére és bölcsességére.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 219. o.; *Gyermeknevelés*, 372–379. o.; *Bizonyságtételek*, VI., 357. o.)

„*Gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain...*” – ezek az ígéretek és áldások kapcsolódnak a szombat betöltéséhez. Cserébe Isten csak egyetlen dolgot kér: merjünk egy napot hetente a világ dolgai és kedvteléseink nélkül tölteni – csak Őt keresve! Szánjuk oda életünk hetedrészét osztatlanul az Ővele való közösségre. A szombat célja nem a társasági élet utáni igényünk kielégítése, valamilyen kedvenc kikapcsolódás, időtöltés vagy szórakozás keresése. „*Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván...*” (Ésa 58,13–14) „*Mert az Úr szája szól...*” – fejeződik be az idézett szakasz. A szombat tehát *jel*, de nem pusztán egy vallás azonosító jele, hanem a Teremtővel való hitbeli közösségnek, jellemformáló munkálkodásának a jele. A szombatünneplés legnagyobb áldása a megváltozott jellem, az Istennel megbékélt ember lelki gyümölcsein mérhető le, „*hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek*”.

4 Mit tanulhatunk Jézus szombatünnepléséből? Milyen végletes megközelítések jellemezhetik a szombattartásunkat?

Ésa 42,21 • „a törvényt nagyra teszi és dicsőségessé.”

3Móz 23,3 • „...a hetedik napon nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van.”

Lk 4,16 • „És ment Názáretbe, ahol felneveltetett: és bement szokása szerint szombatnapon a zsinagógába, és felállt olvasni.”

Jn 9,14 • „Mikor pedig Jézus a sarat csinálta, és felnyitotta ennek szemeit, szombat volt.”

Az Isten iránti igaz tisztelet mindig az embertársaink iránti könyörülettel és szolgálattal együtt van jelen Krisztus követői életében. Jézus úgy követte a törvény tanításait, hogy közben nem vált törvényeskedővé. A „gyülekezés napját”, a szombatot testvéri közösségben ünnepelte, de ha kellett, kiment a természetbe, hogy elérje az embereket, vagy sarat készített egy beteg gyógyításánál. Mindezt mégis úgy tette, hogy ne lazítsa fel a nyugalomnap Istentől elrendelt elveit. *Nem a maga kényelmére fordította a szombat nyugalmát*, de nem követte a farizeusok komor, merev szemléletét sem. Így tette Krisztus „nagyá és dicsőségessé” a változhatatlan isteni rendelkezéseket. Ő volt a szombat igazi „Ura”, aki „emberfiaként” (Mt 12,8) adott nekünk példát a hetedik nap betöltésére.

Mivel a szombatünneplés mint gyakorlati magatartás jól látható, komoly kísértést jelent az emberi természet számára egymás méregetése, megítélése. Önző énünk minden ilyen külsőleg is megmutatózó vallásos cselekedetnél két dolgot helyez előtérbe: hangsúlyozni, „kidomborítani” azt, ami *nekem* megy; és méltatlankodni – lehet, hogy csak belül – embertársam, testvéreim hiányosságain. Ez volt a farizeusi törvénytartás lényege is. Ugyanennek a gondolkodásnak egy másik megnyilvánulása, amikor a szombat igazságát fel nem ismerőkkel szemben érez a megszenvedetlen emberi szív önbizalmat vagy értetlenséget. Az igazság így válhat kárunkra, ahelyett, hogy jellemfejlődésünket szolgálná, példaként mások

számára is. „Ahogyan Isten „törvénye szent, igaz és jó” – a tökéletes Isten tükörképe –, úgy az a jellem, amelyet e törvénynek való engedelmség formált, szintén szent. Krisztus az ilyen jellem tökéletes példája. Ezt mondja: »Én megtartottam az én Atyám parancsolatait... Én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.« (Jn 15,10; 8,29) Krisztus követői hasonlóak lesznek Urukhoz, és Isten kegyelméből jellemük szent törvényének elveire igazodik. Ez a bibliai megszentelődés. Ez az átalakulás csak a Krisztusba vetett hit által, Isten bennünk lakozó Lelkének erejével lehetséges... A keresztyén is érzi a bűn csábítását, de állandóan harcol ellene. Itt van szükség Krisztus segítségére. Az emberi gyengeség egyesül a mennyei erővel, és a hívő így kiált: »Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által.« (1Kor 15,57)» (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 418–419. o.)

5 Hogyan ad tartalmat a „jézusi hit” és a „lélekben való imádás” a szombat megtartásának? Miért veszélyes és értelmetlen e nélkül bármely parancsolat betartása?

Jel 14,12 • „Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

Jn 4,21 • „...az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az ő imádóiul.”

.....

A törvény igazságának egyedül a hitben erős, krisztusi jellem adhat igazi tekintélyt. A törvény cselekvése e nélkül a hit nélkül „holt”, üres vallásosságot eredményez, míg a hit önmagában való hangsúlyozása – mint ami mindenre elegendő Isten előtt – engedetlenséget és önzést szül.

„Isten akaratának cselekvése létfontosságú, ha jobban meg akarjuk ismerni Őt. Ne hitessen el bennünket ez az oly gyakran ismételt kijelentés: »Csak hinned kell, ennyi az egész!« A hit és a cselekedetek két evező, amelyeket egyenlőképpen kell használnunk, ha előre akarunk haladni a hitetlenség áramában. A keresztény a gondolkodás és a gyakorlat embere. Hite erősen Krisztusban gyökerezik. Lelki életét hite és jó cselekedetei által tartja meg erősen és egészségesen... Az Úr mindenkit kér, aki azt hiszi magáról, tudja, mi a hit, hogy bizonyosodjon meg róla: vajon nem csak egy evezőt húz-e, s ezért kis hajója szemernyit sem halad előre, mert csak körbe-körbe forog. A hit értelmes cselekedetek nélkül halott. Az Isten gyógyító erejébe vetett hit nem fog megmenteni bennünket, ha ez nem párosul jó cselekedetekkel.”
(*Thoughts on faith from Ellen G. White, 35., 39. o.*)

Ragadjuk meg tehát „mindkét evezőt” és ne önmagunk körül forogjunk! A szombat emberi megítélés szerint hibátlan, formai megtartásához elég az emberi igyekezet (lásd Saulus „törvénybeli feddhetetlenségét”!), de krisztusi betöltéséhez őszinte önvizsgálat, alkalmatlanságunk és tehetetlenségünk belátása, valamint élő hit szükséges. „Az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóiu!” – és Lelkét ajánlja nekik segítőtül.

6 Mire készít fel minket mennyei Atyánk a szombat áldásai által? Miért különösen időszerű szombatünneplésünk lelki megújításán fáradoznunk?

Jel 14,7–10 • „Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája. És imádjátok azt, aki teremtetten a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait. És más angyal követte azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város, mert az ő parázñaságának haragborából adott inni minden pogány népnek. És harmadik angyal is követte azokat, mondván nagy szóval: Ha

valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából...”

Mt 24,20–22 • „Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon: Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidítették, egyetlen ember sem menekülhetne meg, de a választottakért megrövidítették majd azok a napok.”

.....

.....

„Az igazi szombat megtartása, ahogy az Isten törvénye megszabja, a Teremtő iránti hűség bizonyítéka. Míg az egyik csoport a földi hatalmaknak való engedelmesség jelét... veszi fel, a másik a menny tekintélyéhez való hűség jelét választva megkapja Isten pecsétjét. Mindaddig sokan rémhírterjesztőknek tartották a harmadik angyali üzenet igazságainak hirdetőit... De amikor a vásárnapünneplés kötelezővé tételének kérdése mindenütt vita tárgya lesz, kiderül, hogy közeledik ez a kétségbevont és el nem hitt esemény, és a harmadik üzenet még soha nem tapasztalt hatást vált ki.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 539. o.)

Az elmúlt 2008-as év élelmiszerválsága vagy továbbgyűrűző gazdasági krízise, az ökológiai válság félelmetes kibontakozása egyre hangosabbá teszi a „hogyan tovább?” kérdését. Bár a vallásszabadság korlátozása ma még nehezen megvalósítható, a válságkezelés gondolatához már most szorosán társul a vásárnap nyugalomnap jelentőségének megerősítése, ahogyan ezt a következő nyilatkozatok is jelzik: „A ritmikusan visszatérő hetedik napot Isten magának foglalta le: a nyugalom napjává tette, ami az ember biológiai ritmusához alkalmazkodik... A Biblia szerint ezen a napon semmiféle munkát sem szabad végezni, és másokkal sem végeztetni... Ezen a napon ki kell

küszöbölünk minden kényszerítő tényezőt, ki kell zárunk a hétköznapi gondjait, mindent, ami a napi munkához köti az embert... Korunkban a vasárnap veszélybe került... Csak olyan termelői, kereskedelmi és szolgáltatási egység működjön, amely a vasárnap eredeti célját és értelmét nem veszélyezteti, hanem ellenkezőleg: azt szolgálja. Mindnyájunk érdeke, hogy összefogjunk évezredes örökségünk megvédéséért!” (A Magyar Katolikus Püspöki Kar *Iustitia et Pax* bizottságának nyilatkozata, Bp., 2008. május 30.)

„A pénzügyi válság egy mélyebb lelki válság és elhibázott értékrendszer jele. Az emberi munka értékét és értelmét a földre döntötte a profitért való általános hajsza... A klímaváltozás az emberiség nagy része számára felveti az életben maradás kérdését; illetve erős politikai vezetés... szükséges ahhoz, hogy ne csak az állampolgárok értelmét, hanem szívéit is megnyerjék...

A *mértékletesség* mint központi érték kell hogy meghatározza ezt az életstílusváltást... Ugyanebben a szellemben a püspökök felszólítottak a vasárnapi nyugalom mint az európai társadalmi berendezkedés egyik alapkövének megszentelésére, amely a családi élet és a munka közötti egyensúlyteremtés lehetősége... A COMECE Püspöki Kara felhívást intézett az Európai Parlamenthez, hogy gyakorolják a kötelességeiket, és vegyék bele a vasárnap védelmét a Munkaidő Irányelvbe...”

(Az Európai Közösség Püspöki Konferenciájának Bizottsága – COMECE, Brüsszel, 2008. november 12–14.)

Az idők jelei különös időszerűséget adnak szombatünnepelésünk megújításának. Hitvallásnál többre van szükségünk ahhoz, hogy a nyugalomnaphoz társuló áldásokban részesüljünk. A szombat jellemformáló, megszentelő erejének meg tapasztalásához kérjük mennyei Atyánk segítségét! Amikor Jézus imára buzdít a szombatért, a gondviselésbe vetett mélyebb, őszintébb hitre akar tanítani minket – tekintettel arra, hogy a végső idők nehézségei is az Ő gyermekeiért „rövidít-

tetnek meg”. Addig is, legyenek szombatjaink a Teremtőnkkel való örömteli találkozás várva várt alkalmai, bízva ígéretében:

„Mert íme, új egeket és új földet teremtek, és a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak. Hanem örüljétek és örvendjétek azoknak mindörökké, amelyeket én teremtek, mert íme, Jeruzsálemet vígassággá teremtem, és az ő népét örömmé. És vigadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött, és nem hal-latszík többé abban siralomnak és kiáltásnak szava!” (Ésa 65,17–19)

Az e heti adomány a gyermekosztályt támogatja.

- Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.*

Munkás hétköznapijaink

I Hol találkozunk először a munkára való felszólítással a Bibliában, és milyen tanítás rejlik ebben? Hogyan változott meg a munka a bűneset után, és miért jelent még mindig áldást?

1Móz 2,15 • „Vette az Úr Isten az embert, és helyezte őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.”

1Móz 3,17–19 • „Az embernek pedig mondta: Mivelhogy hallgattál feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld temiattad, fáradságos munkával élj belőle életed minden napjaiban. Töviset és bogáncskórót teremjen néked, s egyed a mezőnek fűvét. Arcod verítékével egyed a te kenyeredet, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te, s ismét porrá leszel.”

.....

.....

A munka édeni eredetű, még az „igen jó” (1Móz 1,31) világból származik. Ez alapvetően ellentmond a munkáról napjainkban uralkodó szinte általános felfogásnak. Sokan nem jónak, hanem tehernek tartják a munkát, szükséges rossznak, pusztán kenyérkeresetnek. Az igaz, hogy a munka a bűneset után nagy változásán ment át, de ez is miattunk, a mi érdekünkben történt. „Átkozott legyen a föld temiattad!” (1Móz 3,17) Az, hogy

a munka fáradsággal jár, hogy erőfeszítést, figyelmet és koncentrációt kíván tőlünk, lényünk jóra erőtlen, bűnre hajló volta miatt védelmet és áldást jelent számunkra. *„Minden tiérettek van.”* (2Kor 4,15)

„Isten az Éden lakóira bízta a kert gondozását, hogy »műveljék és őrizzék azt«. Foglalkozásuk nem volt fárasztó, inkább kellemes és felüdítő. Isten a munkát áldásnak szánta az ember számára, hogy értelmét foglalkoztassa, testét erősítse és képességeit fejlessze. A szellemi és testi tevékenységben lelte Ádám szent életének egyik legfőbb örömét. Amikor pedig engedetlensége miatt Isten kiűzte szép otthonából, és meg kellett küzdenie a mindennapi kenyérért, még ez a munka is – bár nagyon különbözött édeni, kellemes foglalatosságától – védelmet nyújtott a kísértéssel szemben, és boldogsága forrása volt.

Akik a munkát átoknak tartják – még ha fáradságos és fájdalmas is –, nagyon tévednek. A gazdagok gyakran fölényes megvetéssel nézik le a dolgozó embereket, de az ilyen magatartás éles ellentétben áll az ember teremtésére vonatkozó isteni tervvel. Ugyan mit érnek még a leggazdagabbak kincsei is ahhoz az örökséghez képest, amelyet Isten Ádámnak adott? Pedig Ádám nem volt tétlen: bölcs Teremtőnk – aki tudja, mi boldogítja az embert – adott munkát számára. Igazi életörömben csak munkaszerető férfiaknak és nőknek van részük. Az angyalok is szorgalmas munkások: Isten szolgálói az emberiség javára. A Teremtőnél nincs helye a semmittevésnek és a lustaságnak.”

„A teremtéskor Isten a munkát áldásnak szánta az ember számára. Fejlődést, erőt, boldogságot jelentett. A bűn átka következtében azonban megváltozott a föld állapota, és ez a munkára is kihat. Igaz, hogy ma a munka fáradsággal, gonddal, fájdalommal jár, de még most is a boldogság, az előrehaladás forrása. Védelem a kísértésekkel szemben. A munka fegyelme mérsékli az önszeretetet, szorgalomra, erkölcsi tisztaságra és állhatatosságra nevel. Része Isten nagy tervének, amellyel gyógyítani akarja az elesett embert... Amiképpen életre hívta Isten a Földet a káoszból a ma-

ga szépségében, úgy mi is rendet és szépséget tudunk életre hívni a dolgok összekuszáltságából. Noha a bűn által minden megromlott, mégis örömről telik jól végzett munkánkban, amely hasonló Isten öröméhez, amikor végigtekintett művén a Föld teremtése után, és mindent »igen jónak« talált.» (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 26. o.; Nevelés / Előtted az élet, 214–215. o.)

Az első emberpár már az Édenben is dolgozott. Az Atya és a Fiú szüntelen munkálkodik (Jn 5,17), és a mennyei angyalok is szorgalmas munkások (Zsid 1,14). Az újjáteremtett Földön pedig szintén lesznek feladatok, megbízatások (Mt 25,21). A Biblia szerint ahol élet van, ott munka is van.

2 Milyen rendelkezések vonatkoznak munkánk végzésére az egyetemes erkölcsi alaptörvényben, a Tízparancsolatban?

2Móz 20,2–3 • „Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid énelőttem!”

2Móz 20,9 • „Hat napon át munkálkodj, és végezd minden dolgodat...”

2Móz 20,13 • „Ne ölj!”

2Móz 20,15 • „Ne lopj!”

.....
.....

I. parancsolat – *„Mindaz, amibez jobban ragaszkodunk, ami csökkentheti Isten iránti szeretetünket és tiszteletünket, Isten helyét foglalja el szívünkben, s abból istent alkotunk magunknak.”*

(Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 260. o.) Mindannyian megvizsgálhatjuk önmagunkat az I. parancsolat és a fenti gondolat fényében. Nem került az első helyre az életünkben a munkánk,

ha észrevétlenül is? Nem alkottunk belőle „idegen istent” magunknak? A világban nyitott szemmel járva láthatjuk ennek a nagyon is reális veszélyét.

IV. parancsolat – „A parancsolat második része erkölcsi kötelességgé teszi a megbízható, becsületes munkát. Méghozzá »minden dologban«. Az ember munkára teremtetett. »*Ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.*« (2Thess 3,10/b) Az igazi munka az isteni teremtés mása. »Nemes harc« a képességek kicsiszolásáért, az emberi személyiség fejlődéséért. Aki a munkát veti meg, az életet veti meg. A parancsolat minden tevékenységünkben a legmesszebbmenő tisztességet kívánja – a pályaválasztástól, a tanulás és fölkészülés komolyságától, a munkavégzésen át a pénzkeresetig.” (Reisinger János: *A Tízparancsolat*, Jó Hír, 1991/3. 212. o.)

„A munka a hétnek hat napján éppoly fontos az ember testi és szellemi fejlődése szempontjából, mint a nyugalom a hetedik napon.” (J. H. Hertz-kommentár, Exodus, 218. o.)

VI. parancsolat – Nem szükséges különösebben bizonygatni azt, hogy az egészséget veszélyeztető, mértéktelen munka, a túlhajszolt életvitel milyen mértékben pusztítja az életet, s hogyan járul hozzá e parancsolat megsértéséhez.

„A parancsolat »betöltése« ezek után már könnyen kikövetkeztethető. Az ember feladata és kiváltsága, hogy építse az életet, növekedjék a szeretetben, s komolyan vegye az egészséges életmódra vonatkozó isteni törvényeket éppúgy, mint a másik ember szolgálatára készítő isteni felhívásokat. Kerülje a rosszat, de a jóval is mértékletesen és megfontoltan éljen. A parancsolat betöltéséhez a nagy és átfogó bibliai tanítást: a mértékletességről szóló tanításokat kell magunk elé idéznünk.” (Reisinger János: *A Tízparancsolat*, Jó Hír, 1992/1., 22. o.)

VIII. parancsolat – „Ez a rövid parancsolat is mindnyájunkat megítél, ha nem futólag tekintünk rá és nem felszínesen értelmezzük... Meg lehet lopni a másik embert a tisztességtelen kereskedéssel, munkabérrel, méghozzá mindkét oldalról,

akár a vásárló, akár az eladó, akár a munkaadó, akár a munkavégző oldaláról. Meg lehet lopni a közt is, rongálással, adócsalással, tiltott haszonszerzéssel. S lám, akkor már nemcsak az államok felelős vezetői, de a közember szájából is kikíváncozik: »Rablás az egész világ.« A 8. parancsolat a legáltalánosabban megsértett parancsolatok egyike... A munkabérek megállapításában is bekövetkezhet a lopás. Keresztény ember számára elfogadhatatlan kategória a »konjunktúra« [= viszonyok kedvező alakulása, a körülmények kedvező találkozása; gazdasági fellendülés]. Ezt kihasználva alakulnak ki ma is a »sikeres« és túlzottan jövedelmező gazdasági ágazatok, melyekben az igazságosan járó rész többszörösét keresik meg az ott dolgozók. De mi lesz majd velük néhány év múlva? Ha sok ház épül, és keresett a kőműves, s már nem tudja, mennyit kérjen el, de mi lesz vele a recesszió [= visszaesés, hanyatlás] időszakában, amikor javításokra is alig futja majd az embereknek? A nyelvtanár ki tudja hány ezer forint óradíjnál jár, de mit tesznek majd a többiek, akiknek ennyi pénzt kell kiadniuk érte? Ők nem azon ügyeskednek majd, hogy hasonlóképpen »megszedjék magukat«? És kifizethetik sokan a »nagy pénzt« kocsijavításra, taxira, ügyvédi megbízásokra, de közben nem forr bennük a méreg az aránytalanságok miatt, és valamilyen úton-módon nem próbálják meg »visszarabolni« az elrablottat? Így a társadalom lassanként »rablók barlangjává« lesz (Mt 21,13), és a történelem végén „tele lesz a Föld zsaroló tanyákkal« (Zsolt 74,20). Ezek a törvényszerűségek elvitathatatlanok, és mindig érvényesülnek, hiszen »a zsarolás megbolondítja a bölcs embert is, és az elmét elveszti az ajándék« (Préd 7,7).» (Reisinger János: *A Tízparancsolat*, Jó Hír, 1992/4., 262–263. o.)

Z Hogyan végezzük a munkánkat a Biblia további kijelentéseinek fényében? Miért folytassanak a szellemi munkát végzők – ha lehetőségük van rá – fizikai munkát is?

1Thess 4,11–12 • „Becsületbeli dolognak tartjátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utánalászatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, amiként rendeltük néktek. Hogy a kívülvalók iránt tisztességesen viselkedjétek, és semmi szükségét ne érezzetek.”

Kol 3,23–24 • „Valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek; tudva, hogy ti az Úrtól veszitek az örökség jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.”

Mt 25,21 • „Az ő ura pedig mondta néki: Jól van, jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután, menj be a te uradnak örömébe.”

Péld 12,26 • „Drága kincse az embernek az ő szorgalma.”
(Pontosított fordítás szerint.)

Péld 31,13. 25. 27 • „Keres gyapjat vagy lent, és megkészíti azokat kezeivel, kedvvel... Erő és ékesség az ő ruhája; és nevet a következő napnak... Vigyáz a háza népe dolgára, és a restségnek étkét nem eszi.”

.....
.....
„Az arányos emberi jellem szépsége a személyes kötelességek lelkiismeretes végzéséből fejlődik ki. Ezért életünket hűség kell hogy jellemezze a legnagyobb és a legjelentéktelenebb dolgokban is. A kicsiny dolgokban való becsületesség, a hűség és szívélyesség szerény keretei között gyakorolva napfénnel hinti be utunkat, és ha munkánkat a földön bevégeztük, akkor kitűnik majd, hogy minden hűséggel végzett, kicsiny feladat valahol jó hatást váltott ki, és hogy ez nem évül el soha többé!...

Minden kereszténynek kötelessége, hogy rendszerességre, alaposságra és gyorsaságra szoktassa magát. A lassú és kontár munkásnak nincs mentsége. Ha valaki mindig dolgozik, de soha nem készül el, ennek az az oka, hogy nem viszi bele szívét-lelkét

a munkába. A lassú, rossz határfokkal dolgozó embernek be kell látnia, hogy e hibáján változtatni kell. Fordítson nagy gondot az időbeosztásra, hogy idejét a legeredményesebben használhassa fel. Egyesek ügyes és módszeres munkával öt óra alatt elvégzik azt, amit mások csak tíz óra elteltével. Egyesek állandóan dolgoznak a háztartásukban..., mert nem jól osztják be az idejüket. Lassan, pepecselve, sok munkával keveset végeznek.

Mindenki, aki akar, megszabadulhat nehézkességétől és időt rabló, rossz szokásaitól. Dolgozzunk határozott céllal! Állapítsuk meg, hogy mennyi időre van szükség egy adott feladathoz. Azután feszítsük meg minden erőnket, hogy a megállapított időn belül elvégezzük a munkát! Parancsolni lehet a kéznek, hogy mozogjon fürgébben... Azok az emberek, akik nem határozzák el céltudatosan, hogy változtatnak a munkamódszereiken, a megszokások rabjai lehetnek, mégpedig a rossz szokásoké. Képességeik fejlesztésével pedig a legjobb munkásokká válhatnak.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 519. o.; Krisztus példázatai, 237–238. o.)

Világosan láthatjuk e sorokból, hogy a szorgalom távolról sem csupán a kezek, vagy megváltoztathatatlan, velünk született adottságok dolga. A szív, a lélek elszántságával – mondhatjuk így is: hit által – a kedvezőtlen állapot és szokások gyökeresen megváltozhatnak. Végül is jellem kérdése tehát, hogy milyenekké válunk. A szorgalmas embernek az esze és a szíve éppúgy dolgozik, mint a keze, mégpedig teljesítőképesége legmagasabb szintjén.

„A fizikai munka gyakorlása nélkülözhetetlenül fontos az egészséghez és a testi fejlődéshez. Másrészt pedig a kétkezi munkavégzés során az ügyesség, gondosság és gyorsaság elsajátítása az egészséges szellemi és jellembeli fejlődés pótolhatatlan eszköze...

A csupán könyvekből származó műveltség felületes gondolkodást eredményez. A gyakorlati munka pontos megfigyelést igényel, és megköveteli az önálló gondolkodást...

A fizikai munkát általában hanyagul, meggondolatlanul és kifogásolható módon végzik... rendszerint kénytelenségből, és nem

saját választásból. A munkás nem szívvel-lélekkel dolgozik, s ennek következtében nem tudja kivívni a megbecsülést sem ön maga, sem mások előtt. A fizikai munkára való nevelés célja az, hogy ezt a helytelenséget megszüntessük... Ne csak a helyes munkamódszereket sajátíttassuk el a gyermekekkel és a fiatalokkal, hanem azt az igyekezetet is fel kell kelteni bennük, hogy mindenben tökéletesítsék magukat. Legyen céljuk, hogy munkájukat annyira tökéletesítsék, amennyire csak az emberi értelem és a kéz erre képes. Az ilyen nevelés az ifjúságot a munka urává, nem pedig annak rabszolgáivá teszi... Akik a legegyszerűbb munkában is tudományt látnak, azok annak nemes és szép oldalát is felfedezik, és örömet találnak pontos és hűséges elvégzésében.”

(Ellen G. White: *Nevelés / Előtted az élet*, 237–238. o.)

4 Hogyan óv bennünket a Biblia a lustaságtól és a kényelemszeretettől?

Péld 6,9–11 • „Ó, te rest, meddig fekszel? Mikor kelsz fel a te álmodból? Még egy kis álom, még egy kis szunnyadás, még egy kis kézösszefonás, hogy pihenjek, és így jön el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te szűkölködésed, mint a pajzsos férfiú!”

Péld 18,9 • „Aki lágyan viseli magát az ő dolgában, testvére annak, aki tönkre tesz.”

Péld 20,4 • „A hideg miatt nem szánt a rest; aratni akar majd, de nem lesz mit.”

2Thess 3,10–12 • „Amikor nálatok voltunk is, azt rendeltük néktek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék. Mert halljuk, hogy némelyek rendetlenül élnek közületek, akik semmit nem dolgoznak, hanem nyughatatlanokodnak. Az ilyeneknek azonban rendeljük és kérjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusra, hogy csendesen munkálkodva, a magok kenyerét egyék.”

1Tim 5,14/b • „... semminemű alkalmat se adjanak az ellenségnek a szidalmazásra.”

Itt található az igei alapja a közmondássá lett kijelentésnek, hogy „aki nem dolgozik, ne is egyék”. Azonban figyeljük meg, pontosan hogyan is hangzik: „*aki nem akar dolgozni...*” Ha tehát valakit súlyos betegség, idős kor vagy más egyéb elfogadható körülmény nem gátol, egészsége, ereje van, csak egyszerűen nem akar dolgozni, azokra vonatkozik a határozott apostoli kijelentés.

„Szegény ez a testvér, és mindig is a társadalom terhe marad, hacsak el nem fogadja Istentől kapott kiváltságát, és férfiúvá nem válik. Bárki találhat munkát, aki igazán keres, de ha figyelmetlen és nemtörődöm, azok kapkodják el orra elől az állásokat, akik tevékenyebbek. Istennek nem az a szándéka, testvérem, hogy nyomorban élj... Sokan nyernének veled, ha elcserélhetnék gazdagságukat testi erőddel. Ha cserélhetnének veled, akkor szellemi és testi erejük serény felhasználásával rövidesen ki is verekednék magukat az ínségből, és nem tartoznának semmivel senkinek. A körülmények nem azért látszanak ellened lenni, mert Isten nehezten rád valamiért, hanem mert nem használod az erőt, amit adott. Nem szándéka az, hogy tétlenségtől rozsdásodjanak képességeid, hanem hogy a használatban erősödjenek meg.

A vallás, amely követőjének tartod magad, ugyanúgy megköveteli, hogy hat napot munkára fordíts, mint azt, hogy szombatonként gyülekezetbe járj... Órákat, napokat, sőt heteket hagysz elfolyni anélkül, hogy bármit is elvégeznél... Isten ügyére hozol szegényt, ha megengeded magadnak a semmittevést, és adósságok halmozásával tartod el családot... Ha kell, kelj fel még napfelkelte előtt. Tégy eleget minden ígéretednek, hacsak betegség nem sújt. Jobb, ha megtagadod magadtól a betevő falatot és az alvást,

minthogy másoknak adós maradj... A szorgosak és igyekvők nemcsak magukat boldogítják, de nagyban hozzájárulnak mások boldogságához is. A rendezett anyagi helyzetet és kényelmet rendszerint csak szorgos munka árán érjük el. Cselekvő igyekezetre van szükséged. Ezt jelzi arcod minden vonása, elméd minden képessége... Nem akarod kenyeredet arcod veritékével megkeresni, pedig ez Isten utasítása. Ne hagyd félbe, amihez hozzáfogtál. Neveld magad rendszeretővé. Rend a lelke mindennek. Ne fogj egyszerre több munkába, hanem amit megkezdted, jól végezd, és fejezd be, mielőtt másba fognál... Aki csak kicsit is istenfélőnek tartja magát, annak ékesítenie kell e hitet, nem pedig arra adni alkalmat, hogy meggondolatlan tettei miatt káromolják azt. »Ne tartozzatok senkinek semmivel« – mondja az apostol. Fivérem, most kellene megragadnod az alkalmat, és lustaságodat lerázva jóvátenned az elmúltakat. Hadd lássa a világ, hogy az igazság új életet lehel beléd... A kényelemszerető lelkeket el fogja nyelni az általános romlás.» (Ellen G. White: Bizonyásgátételek, V., 131–133. o.)

5 Hogyan óv bennünket a Szentírás a másik véglettől, a munkánk túlhajszolásától és erőnk kimerítésétől? Milyen okai lehetnek ennek?

Préd 4,6 • „Jobb egy teljes marok nyugalommal, mint mind a két marok teljessége nagy munkával és lelki gyötrellemel.”

Zsolt 127,2 • „Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ad eleget.”

Mt 6,25. 31–33 • „Azért mondom néktek: ne aggodalmaskodjatok a ti életetek felől, mit egyetek és mit igyatok, sem a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. Avagy nem több-e az élet, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet?... Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjá-

tok: mit együnk, mit igyunk vagy mivel ruházkodjunk? Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Isten országát és az Ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek.”

1Tim 6,9–10 • „Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, tőrbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magukat általszegeztek sok fájdalommal.”

Lk 12,15 • „Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget, mert nem a vagyonnal való bővelkedésben van az embernek az ő élete.”

.....

.....

„Sokan valóságos munkalázbán töltik el egész életüket. Nem hagynak semmi helyet a lelki nyugalomnak, más irányú szellemi-lelki tevékenységnek és a családi, felebaráti kapcsolatok ápolásának, sőt Isten dolgainak – a személyes igekutatásnak, áhítatnak és szeretetszolgálatnak – sem. A hétköznapiakban szinte semmit sem tudnak tenni rengeteg munkájukon kívül, és szinte elájulnak a fáradtságtól, amikor végre leteszik munkájukat. Szombaton, noha ekkor nem dolgoznak, mégis fáradtak, mert a túlfeszített munka feszültségének megszüntével kitör rajtuk a kimerültség. Ezért sokszor (vagy éppen rendszeresen) még az istentiszteleteket is átalusszák. Így egész életüket el-égetik egy önmagáért való, s így a valóságban értelmetlen, végsőkéig hajszolt munka oltárán. Sokan mintha a gondolkodástól és mindennemű lelki erőfeszítéstől is a munkába menekülnének. Családtagjaikkal is alig váltanak szót, elsekélyesedik velük való kapcsolatuk is. Majdnem úgy robotolnak nap mint nap,

mint a néma igazállatok, és így koptatják el egész életüket. Nemcsak nagyon sivár és értelmetlen az ilyen élet, hanem bűnös is. Isten nem erre teremtett minket. Még rosszabb, amikor örökös aggodalmaskodásból, az anyagiak emberi biztosítása céljából hajszolja magát valaki szüntelenül, s emiatt nem nyugszik sohasem. Ez hitetlenség, Jézus megállapítása szerint pedig egyenesen »pogány« magatartás. Úgy fél az élet gondjaitól az ilyen ember, mintha soha nem is hallott volna a Teremtő, Fenntartó, rólunk szeretettel gondot viselő Istenről, akinek könnyű és egyszerű ellátni minket minden szükségessel, bármilyen körülmények között is, ha bízunk benne és igényt tartunk a segítségére.” (Vankó Zsuzsa: *Reformáció gyakorlati életünkben*, Időszerű Biblia-tanulmányok, 1999, 132–133. o.)

„A Biblia senkit sem ítél el a gazdagságáért, ha becsületesen juttott ahhoz. Nem a pénz, hanem a pénz szeretete minden rossznak a gyökere. Isten ad az embernek erőt a gazdagság megszerzéséhez, és annak a kezében, aki Isten sáfáraként cselekedve anyagi javait önzetlenül használja, a gazdagság áldás mind a gazdagnak, mind a világnak. De sokan, akiket a földi kincsek iránti érdeklődésük annyira leköt, hogy érzéketlenné válnak Isten követelményeivel és embertársaik szükségleteivel szemben, gazdagságukat saját felmagasztalásuk eszközének tartják. Házhoz házat, földhöz földet halmoznak, otthonukat megtöltik luxustárgyakkal, miközben körülöttük emberek nyomorognak és vétkeznek, betegeskednek és meghalnak. Akik így önző módon csak önmaguknak szolgálnak, nem Isten tulajdonságait fejlesztik ki magukban, hanem a gonoszét. Ezeknek az embereknek szükségük van az evangéliumra. Tekintetüket az anyagi dolgok hiábavalóságáról az el nem múló gazdagság értékei felé kell irányítani. Meg kell tanulniuk az adakozás örömét, és hogy milyen áldás Isten munkatársának lenni...

A pénz csak akkor ér többet a homoknál, ha életszükségletek megteremtésére, mások áldására és Krisztus ügye előbbrevitelére használjuk fel. A felhalmozott vagyon nem csak haszontalan, de átok is: lélek számára állított csapda, amely kiöli az emberből a

mennyei kincsekhez való ragaszkodást. Az ilyen vagy az, amely felhasználatlan talentumokról és elmulasztott alkalmakról tanúskodik majd az ítélet napján, és elmarasztalja tulajdonosát.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, 144–145. o.; Krisztus példázatai, 243. o.)

6 „Micsoda marad meg az embernek minden munkájából és elméjének nyughatatlan fáradozásából, mellyel munkálkodott a nap alatt?” (Préd 2,23)

Dn 2,34–35 • „Nézted, amíg egy kő leszakadt kéz érintése nélkül, és ledöntötte azt a szobrot vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzta azokat. Akkor egyé zúzódott a vas, cserép, réz, ezüst és arany, és olyanok lettek, mint a nyári szérűn a polyva, és felkapta azokat a szél, és helyüket sem találták azoknak. Az a kő pedig, amely leütötte a szobrot, nagy hegygé lett, és betöltötte az egész földet.”

Hab 2,13–14 • „Avagy íme nem a Seregek Urától van-e ez, hogy a népek tűznek építenek, és a nemzetek a hiábavalóságnak fáradoznak? Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, amiképpen a folyamok megtöltik a tengert.”

Zsolt 90,17/b • „A mi kezünk munkáját tedd állandóvá nekünk, a mi kezünk munkáját tedd állandóvá!”

Jn 6,27 • „Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre...”

Ésa 13,12 • „Drágábbá teszem az embert a színaranyánál, és a férfit Ofir kincsaranyánál.”

Zak 9,16 • „Megsegíti őket az Úr, az ő Istenük ama napon, mint az Ő népének nyáját, és mint koronakövek ragyognak az ő földjén.”

.....
.....

Láthattuk az előző kérdéseknél, hogy a Biblia egyértelműen felszólít a gondos, szorgalmas és lelkiismeretes munkavégzésre mint erkölcsi kötelességünkre, a jellemfejlődésünk fontos eszközére, illetve a keresztény bizonyágtételünk elengedhetetlen hátterére. Ugyanakkor nem hallgatja el azt sem, hogy mi lesz a végső sorsa mindannak, amit itt, ezen a világon létrehozunk. A bibliai próféciaik határozott választ adnak Salamon kérdésére: az ember munkájából „...semmi, de semmi nem marad fenn. Vajon miért nem? Miért nem maradnak fenn a történelem impozáns építményei, a kultúra legjelesebb alkotásai és a civilizáció nagy teljesítményei? Azért, mert mindegyik a bűn szennyétől fertőzött. Azért, mert itt a földön mindent áthatott a rossz jelenléte. Azért, mert a legszebb építményből is »a kő kiált a falból« (Hab 2,11). Ha az elemek, szerkezetek, papírlapok, szobrok és festmények beszélni tudnának, valamennyi számot adhatna történelmének sok-sok viszontagságáról, a létrejöttét végigkísérő hazugságok, csalások, vétkek folyamatáról. A földet »tűzőzön« (2Pt 3,7. 12) kell hogy megtisztítsa, helyet készítve majd az olyan világnak, melyben »igazság lakozik« (uo. 13. vers).” (Reisinger János: *A Biblia első vázlatprófeciája – Merre tart a történelem? IV.*, Jó Hír, 1990/4., 295. o.)

Mózes nevezetes imádsága végén azt kéri, hogy legyen állandó, maradandó a keze munkája, az, amiért fáradozik. Milyen munka tehát az, aminek az eredménye, gyümölcse a tűzőzönt is túléli?

„A Biblia szerint világunkban egyetlen maradandó érték létezik: az önzéséből kigyógyult, szeretetteljes emberi jellem. Ez azért maradandó, mert Isten az ilyen embereket támasztja fel az örök életre. A földi élet erényeiből, teljesítményeiből sok minden »megég«, ami »fa, széna, pozdorja« (1Kor 3,12–13). Csupán az »arany, ezüst, drágakő« marad meg, azaz a hit által végrehajtott jó cselekedetek, melyek az igaz jellemhez vezetnek... A legnagyobb, az egyedül maradandó érték Isten és a

zsoltáríró szemében: a kegyelem által megváltozott, önzőből önzetlenné vált ember.” (Reisinger János: Életösszegzés kérésekkel – A 90. zsoltár. In *Zsoltárok világa*, 94. o.)

Mindezek ismeretében áll előttünk az igazán nagy feladat: megtalálni az érzékeny határvonalat nemcsak a restség és a munkamánia, de a „tűznek építő” világi munka és „kezünk állandó munkája” – a jellemünk megváltozásáért és a mások életének megjobbításáért, és ezáltal megtartásáért tett erőfeszítéseink – között is...

„Jézus vidáman és tapintatosan végezte munkáját. Sok türelemre és lelkiségre van szükségünk ahhoz, hogy a Biblia vallását behozzuk az otthoni életbe és a munkahelyre, hogy elviseljük a világi ügyek okozta megterhelést, és szemünket mégis egyedül Isten dicsőségére szegezzük. Krisztus ezen a ponton segít. Sohasem volt annyira elfoglalva a világi gondokkal, hogy ne lett volna arra ideje, hogy törődjön a mennyei dolgokkal... Jézus igyekezett megtörni azt az ámító varázst, mely az embert a földi dolgokhoz láncolja. Az evilági dolgokat igazi helyükre tette, s alárendelte az örök érdekeknek, de nem becsülte le fontosságukat. Azt tanította, hogy a menny és a föld együvé tartozik, és az isteni igazság ismerete felkészíti az embert a mindennapi élet kötelességeinek jobb teljesítésére.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 52–53., 202. o.)

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi
vagy természetbeni támogatásban részesíti a szükségleteknek
megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

Sáfárkodás anyagi javainkkal

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét, hogy mindenben mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek.” (2Kor 9,8)

¶ Hogyan tekintsünk anyagi javainkra a Biblia szerint?

Zsolt 24,1 • „Az Úré a föld s annak teljessége, a föld kerekessége s annak lakosai.”

Zsolt 50,10–12 • „Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát, és a mező állatai tudva vannak nálam. Ha megéhezném, nem mondanám meg néked, mert enyém e világ és ennek mindene.”

5Móz 8,18 • „Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, aki erőt ad néked a gazdagságnak megszerzésére.”

.....
.....
„Ő alkotta a Napot és a Holdat. Nincs olyan eget ékesítő csillag, melyet ne Ő formált volna. Nincs olyan táplálék asztalunkon, amelyről ne Ő gondoskodott volna fönntartásunkra. Mindenben

Isten pecsétje és kézjegye áll. Az Úr bőségesen gondoskodott az emberről egyetlen legfőbb ajándékával, egyszülött Fiával. Azért szegezték Jézust a kereszthez, hogy mindezek a jó ajándékok eljuthassanak Isten keze munkájához, az emberhez.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 86. o.)

Újra és újra rendezni kell életünk során értelmünkben a tulajdonviszonyokat. Az, hogy mi minden van a nevünkön – autó, ingatlan, cég stb. –, megtévesztő lehet számunkra. Különösen akkor, ha földi szemmel mérjük magunkat korábbi helyzetünkhöz vagy másokhoz. „Gyarapodtunk?” „Nem, több van ránk bízva” – javíthatjuk ki magunkat. „De mégis csak én szereztem, én gyűjtöttem össze” – mondjuk földies gondolkodásunkkal. Isten azonban máshogyan látja: „*ne monddjad ezt a te szívedben: Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerezte nékem e gazdagságot!*” (5Móz 8,17)

„*A pénz nem a miénk. A ház, a föld, a kép, a bútor, a ruha és a fényűzési cikk nem a mi tulajdonunk. Zarándokok és jövevények vagyunk.*” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 311. o.)

2 Miért fontos kérdés Isten-hitünk szempontjából az anyagiakhoz való viszonyulásunk? Mitől óv minket az Ige? Milyen gyakorlati tanácsot ad Isten a benne bízóknak hitük megtartása és erősítése érdekében?

Péld 11,28 • „Aki bízik az ő gazdagságában, elesik.”

Lk 12,15 • „Mondta azért nékik: Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget, mert nem a vagyonnal való bővelkedésben van az embernek az ő élete.”

1Tim 6,17–19 • „Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent, a mi tápláltságunkra, hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, le-

gyenek szíves adakozók, közlők, kincset gyűjtván maguknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet.”

Péld 10,22 • „Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal semmi nem szerez bántást.”

3Móz 27,30–31 • „A földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré; szentség az az Úrnak. És ha valaki meg akar valamit váltani az ő tizedéből: adja hozzá annak ötödrészét.”

Malak 3,8. 10–11 • „Avagy az ember csalhatja-é az Istent? Ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldoznivalóval. Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen. És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszi el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtők meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura.”

Istenbe vetett hitünk a hétköznapi taposómalmában szinte észrevétlenül csúszik át a teljesítményünkben, javainkban való bizakodássá. Ennek a visszarendeződésnek mindig megvan a veszélye, amíg csak e földön élünk. Megrendítőbb példa erre talán nincs is, mint Bálám vagy Júdás esete. Isten prófétájaként, illetve Krisztus tanítványaként estek el, csak azért, mert nem vették komolyan ezt a kísértést.

Krisztus eljövetelének közeledtével drámai inflációs folyamatnak lehetünk tanúi. Érdemes elgondolkodnunk és mérleget vonnunk javainkról és kötődéseinkről. Azonban felelőtlen és elkapkodott döntések helyett egyenkénti, személyre szabott vezetését igényeljük, hogy Isten akaratával összhangban

tudjuk „kamatoztatni” ránk bízott javait. Krisztus visszatérése a földi értékek teljes lenullázásával zárja le a történelmet, hogy ezt követően megvizsgálja: ki mennyi mennyei kincset gyűjtött.

„Ama napon odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait, amelyeket magának csinált... Hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme elől... mikor felkél, hogy megrettentse a földet... Ó, szünjetekek meg hát az emberben bízni, akinek egy lehelet van orrában, mert hát ugyan mire becsülhető ő? (Ésa 2,20–22) Ha mindenekefelett szeretjük Istent, akkor érzelmeinkben a mulandó dolgok is a helyükre kerülnek... Amikor a szív a saját előnyeire és hajlamaira támaszkodik, amikor azt a gondolatot dédelgeti, hogy a pénz Isten jóindulata nélkül boldogíthat, akkor a pénz zsarnok lesz, amely uralja az embert. A pénz megnyeri bizalmát és megbecsülését, s azt istenként imádja...” (Ellen G. White: Boldog otthon, 315. o.)

Miért vezette be Isten a tizedrendszert? A tized – arányait tekintve – igen kis része a bevételeinknek, tehát önmagában nem okoz megélhetési problémát, ahhoz azonban már elegendő, hogy az evangélium terjesztésének alapjait biztosítsa.

Ezt a szabályt hitünk megerősítésére adta Atyánk, hogy rendszeresen számot vessünk és észrevegyük az Ő gondoskodását. *„Próbáljatok meg engem”* – biztat minket mindezekon felül Igéjében. Ugyanakkor hűségünk bizonyítéka is, hiszen az, hogy gyakoroljuk, vagy nem, jól tükrözi bizalmunkat iránta. Természetesen formailag is odaadhatjuk, sőt másokhoz képest még precízebbnek, sőt jobbnak is gondolhatjuk magunkat – Isten óvjon minket ettől a fajta vakságtól!

„Az Úr nemcsak igényt tart a tizedre mint sajátjára, hanem meg is kell őriznünk azt számára. Így szól: »Tiszteld az Urat a te vagyondból, egész jövedelmed zsengejéből.« (Péld 3,9) Nem azt tanítja, hogy javainkból előbb elégtűnk ki a magunk szükségleteit, és a maradékot hozzuk el Istennek, még ha az becsületes tized is lenne. Először tegyük félre az Úr részét.”

„...Semmiképp nem jó visszatartani a tizedet és az áldozatokat, csak mert nem mindenben értetek egyet testvéreitek tetteivel. A tized és az áldozatok egyetlen embernek sem a tulajdonai, hanem az Istenért végzett munkára fordítandók. A bebozott összegek egy részét méltatlan igehirdetők kaphatják meg, de emiatt senki ne tartsa vissza tizedét a kincstártól... Én nem merném ezt tenni. Örömmel és bőkezűen fizetem a tizedemet, Dáviddal szölv: A tiédből adjuk vissza ezeket.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 328. o.; *Igehirdetések és beszédek*, II., 74–75)

3 Hogyan értsük azt, hogy Isten vagyongazdái vagyunk? Mi mindenre nevel minket Atyánk az anyagiakon keresztül?

Mt 25,14. 16. 19. 21 • „Mert éppen úgy van ez, mint az az ember, aki útra akarván kelni, előhívatta az ő szolgáit, és amije volt, átadta nekik. Elmentén pedig aki az öt talentumot kapta, kereskedett azokkal, és szerzett más öt talentumot. Sok idő múlva pedig megjött ama szolgáknak ura, és számot vetett velük. Az ő ura pedig mondta neki: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután, menj be a te uradnak örömébe.”

.....

.....

Földi tulajdonainkkal kapcsolatos papírjaink az igei értelmezés szerint legfeljebb vagyongazdái jogot biztosítanak nekünk – Istennel szembeni elszámolási kötelezettséggel. Lehet, hogy mindez nehezen feldolgozható első hallásra, de ha megértjük Isten célját mindezzel, hallatlan békét és reményt kapunk ajándékul. A hívő embert nem érhetik veszteségek – ahogy Jób is megértette ezt, amikor egész életműve, roppant gazdagsága napok alatt semmivé vált: „Mezítelen jöttem ki az én anyámnak

méhéből, és mezítelen térek oda vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve! (Jób 1,21) A pénz nem szükségszerűen átok. Nagy érték, ha helyesen használják fel... Szeretetünk állandó próbája a pénz. Bárki, aki többet keres, mint amennyi elegendő valós szükségletére, keresse a bölcsességet és a kegyelmet, hogy megismerje szívét, és gondosan őrizze azt, nehogy képzeletbeli kívánsága legyen, és hűtlen sáfárrá váljon, elpazarolva Urának reá bízott vagyonát... Az ideig való áldásokat letétként kaptuk, hogy bebizonyítsuk, vajon az örök gazdagsággal megbízhatnak-e.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 311., 315. o.)

Olyan világ vesz körül bennünket, amelyben mindent a könnyű pénzszerzés elve és vágya mozgat. A munka, a szorgalom vagy a tudás – nem beszélve az emberi kapcsolatokról – értéküket veszítik. Senki nem akar fárasztó befektetést, csak gyors és könnyű nyereséget. Ezt a gondolkodásmódot érthető módon az élet bizonytalansága táplálja. A halálnak reménytelenül kiszolgáltatott ember itt és most akarja birtokolni, élvezni a javakat, ezért biztonságot keres bennük, feláldozva értük, ha kell, a szeretetet, hitet, békét, azaz belső értékeit is. Így az élet az önzés és a reménytelenség cél nélküli versenyfutása. Igazi öröm az anyagiakban csak Isten segítségével tapasztalható: amikor a világegyetem Urától tanuljuk a kamatoztatás törvényszerűségeit. Különböző mértékben, de mindenkire bízott valamennyit a tulajdonából, hogy tanácsai alapján megtanuljunk önzetlenül és boldogan gazdálkodni, élni.

„A jószívűség, mely az önmegtágadás gyümölcse, csodálatos segítség az adakozónak. Ez olyan nevelést nyújt számunkra, mely jobban megérteti velünk az Urért végzett munkát, aki széjjeljárva jót cselekedett, hogy enyhítse a szenvedést és gondoskodjék a nélkülözők szükségleteiről. Az állandó önmegtágadó segítőkészség Isten gyógyszere az önzés és a kapzsiság bűne ellen. Az Úr rendelte el a rendszeres segítőkészséget műve fenntartására és a szenvedők és nyomorúságban élők enyhítésére. A folyamatos adakozókészség halálra éhezeti az anyagiasságot.” (Ellen G. White: i. m., 313. o.)

4 Milyen gyakorlati tanácsokat érdemes megfontolnunk az anyagiakhoz való viszonyulásunkban?

a) Lk 15,13 • „Nem sok nap múlva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözött, és ott eltékozolta vagyonát, mivelhogy dobzódva élt.”

.....

.....

„A beosztás hiánya a pénzkezelésben állandó lyukas zsákot eredményez. Így kétszer annyit költöhetünk a család fenntartására, mint amennyi szükséges. Meg kell tanulnunk, hogy a jövedelmünk határain belül éljünk. Ápolnunk kell gyermekeinkben az önmegtartóztatást, amelyet szavunkkal és példánkkal tanítunk meg. Igényeinket szűkítsük és egyszerűsítsük le, hogy legyen időnk a szellemi fejlődésre és a lelki növekedésre.” (Ellen G. White: i. m., 317. o.)

b) Péld 12,9 • „Jobb, akit kevésre tartanak, és szolgálja van, mint aki magát felmagasztalja, és szűk kenyerű.”

.....

.....

„Nem jó, ha gazdagnak mutatjuk magunkat, vagy többnek, mint amik vagyunk – a szelíd, alázatos Megváltó egyszerű követői!” (Ellen G. White: i. m., 324. o.)

c) Péld 22,7 • „Szolgálja a kölcsönvevő a kölcsönadónak.”

.....

.....

„A pénz felhasználása valamilyen célra, mielőtt még megkerestük

volna, csapda az ember számára... Határozd el, hogy többé nem keveredsz adósságba! Tagadj meg magadtól inkább ezer dolgot, mint hogy adósságba kerülj!” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 76. o.)

d) Péld 11,1 • „Az álnok font utálatos az Úrnál, az igaz mérték pedig kedves néki.”

.....

.....

„Ne kövessünk el semmi becstelenséget... Inkább veszítsünk anyagiilag, mintsem becstelenül pénzre tegyünk szert. Isten törvényének megfelelően kell élnünk. Hívókkal és hitetlenekkel egyaránt egyenesen, igazságos elvek alapján kell intéznünk anyagi ügyeinket... csalás és ravaszkodás nélkül.” (Ellen G. White: i. m., 76. o.)

e) 1Tim 6,7 • „Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit. De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.”

.....

.....

„Amikor az a kísértés környékez, hogy hiábavaló dolgokra költsd el a pénzedet, gondoldj arra az önmegtágadásra és önfeláldozásra, amit Krisztus állt ki az elbukott emberiség megmentéséért.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 323. o.)

5 Mi a jelentősége indítékainknak adományaink felajánlásaikor?

2Kor 9,6–7 • „Azt mondom pedig: aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat. Ki-ki amint eltökélte

szívében, nem szomorúságból vagy kénytelenségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.”

Zsolt 50,14 • „Hálával áldozál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásaidat!”

.....

Míg bevételeink tizede Atyánkkal való szövetségünk alapján eleve az Övé, adományainkat változó mértékben, döntéseink alapján adjuk. Méltó, hogy az evangélium ügyéről a személyes pénzügyeinkhez hasonlóan gondolkozzunk és imádkozzunk – így lehet értelmes, hasznos az adakozásunk, a szokásszerű, „összekotrom az aprót” gyakorlat helyett. Készüljünk lelkileg is az adományaink odaszánására, hiszen ez is az istentisztelet része, sőt felajánló ima kíséri! Hogyan lehetünk „jókedvű adakozók”? A vidám, készséges, örvendező (mindezt jelenti az igében szereplő *hilaros* görög szó) felajánlásnak egyedüli alapja az Isten iránti hála. A bűnei nyomorúságából megszabadított ember érzése és indítéka ez. Elmúlt hetünk szabadulásai, gyógyulásai, győzelmei segítenek abban, hogy ne „kénytelenségből” (nehogy „kinézzenek”) vagy megszokásból („ezt is megteszem”) adakozzunk, hanem Istent tisztelve, szeretve. A mennyei nyilvántartásban nem az összeg nagysága kap hangsúlyt, hanem a szív indítéka. Jó, ha ezzel mindig szembesítjük magunkat. „*Isten észrevesz minden fillért, amit az Ő ügyére szánunk. Észreveszi az adakozó készséget vagy kelleltlenséget. Az adakozás indítékát is feljegyzik.*” (Ellen G. White: i. m., 312. o.)

6 Miben több az áldozatkész lelkület a rendszeres, megszokott szolgálatnál vagy adakozásnál?

Lk 21,1–4 • „És mikor feltekintett, látta, hogy a gazdagok hányják az ő ajándékaikat a perselybe. Látott pedig egy szegény özvegy asszonyt is, hogy abba két fillért vetett. És

mondta: Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vetett. Mert mindezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz, ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, amije volt, odavetette.”

„Az önmegtágadás és önfeláldozás már-már elfelejtett lelkületét kevesen gyakorolják. Jézus igazi követőjét azonban egyedül ez a lelkület mozgathatja. A Mester példát adott nekünk... Azoknak, akik a Mester követőinek vallják magukat... azzal a pontossággal, szaktudással, tapintattal és bölcsességgel kell dolgozniuk, mint amelyet a tökéletesség Istene a földi szenthely építéskor előírt... Az Istennek való odaszentelődést és az áldozatkész lelkületet kell az elfogadható szolgálat legelső feltételeinek tekinteni. Isten azt akarja, hogy az önzés egyetlen szála se szövődjék bele művébe.”
(Ellen G. White: Szemelvények, II., 163–164. o.)

Nagyon szemléletes az evangéliumi történet a kétféle adakozásról. Károlyi Gáspár a tanulság kidomborítása érdekében két különböző szóval adja vissza ugyanazt kifejezést (a görögben „balló”, azaz „dobni, elhelyezni”): „a gazdagok *hányják*” ajándékaikat, a szegény asszony „két fillért *vetett*”.

Ám a gazdagok az ajándékaikat a fölöslegükből, a maradékból ajánlják fel. Akik adják, meg sem érzik a hiányát, de úgy adakoznak, hogy mások is lássák: nem kis összegről van szó. Ugyanakkor Istennek szánt felajánlásuk milyen ellentmondásos, hiszen maradékból, feleslegből még barátainknak sem rendezünk vendégséget!

Lemondás és áldozat nélkül szolgálni, adni annyi, mintha csak szívességet tennénk Istennek. A mennyei nyilvántartásoknak – e példázat szerint – az indíték feljegyzése mellett létezik egy másik megjegyzés rovata is. Míhez képest adott? Mennyiből él ő – Isten kegyelméből –, és mennyire van érzé-

kenysége, szeme, szíve Isten akaratát cselekedni javaival. Felajánlásaink megnyugtathatják a lelkiismeretünket, és – kellő alázat hiányában – tekintélyt vívhatnak ki számunkra embertársaink előtt, de mi egy végső, nagy elszámolásra készülünk Jézus előtt, és lehet, hogy csak egyetlen kérdése lesz: „Én érted haltam meg... Én mindent érted hagytam el... A súlyos keresztet már vittem helyetted... *Te mit adsz..., mit hagysz el..., mit tűrsz el értem?*” (*Hitünk énekei*, 190.)

Mennyire más képet láthatunk az özvegy esetében! A Jézus korában a zsidók által használt legkisebb pénzérmét (vö. mai érmék – mekkora szegénységben élhetett!) adta Istennek. „*Mindenkinél többet adott*” – minősítette a jelenetet Krisztus, mert szívből való áldozatot adott, „*szegénységéből minden vagyonát, amije volt, odavetette*”.

Különbözőek vagyunk, különbözőek az adottságaink és a lehetőségeink, ezért Atyánk személyre szabott üdvtervet készített mindannyiunk számára. Azonban a lecke, amit meg kell tanulnunk, mindannyiunk számára ugyanaz. Végső győzelmünk – Jézus tanítása szerint – csupán *az áldozat isteni eszméjének megértésén és megélésén* múlik.

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja. – Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

A beszéd mint Isten ajándéka

I Mit mond a Biblia a nyelv jelentőségéről? Beszédünknek mely törvényszerűségeit emeli ki a Szentírás? Írjuk ki a kulcskifejezéseket!

Péld 18,20–21 • „A férfi szájának hasznával elégedik meg az ő belseje, az ő beszédének jövedelmével lakik jól. Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van, és amiképpen ki-ki szeret azzal élni, úgy eszi annak gyümölcsét.”

Mt 12,36–37 • „A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember a szíve gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat. De mondom néktek: Minden hi Valkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a te beszédeidből ismertettel igaznak, és a te beszédeidből ismertettel hamisnak.”

Jak 3,2–10

Péld 12,17 • „Van olyan, aki beszél hasonlót a törszúrá-sokhoz, de a bölcseknek nyelve orvosság.”

Péld 13,3 • „Aki megőrzi az ő száját, megtartja önmagát; aki felnyitja száját, romlása az annak.”

.....

A beszéd nem más, mint gondolataink és érzéseink szavakba öntése. „Amiképpen *gondolkodik az ember magában, olyan ő*” – mondja Példabeszédek könyve (23,7, helyes fordításban).

A kontrollálatlan szavak is emberi természetünk hű tükrei, kifejezik, milyen érzésekkel, gondolatokkal azonosultunk az adott pillanatban. Ugyanakkor a tiszta, igaz, szép beszéd sem pusztán nyelvi igényességünk eredménye, hanem a bennünk munkálkodó Lélek gyümölcse. Tehát a helyes gondolkodásból és tiszta érzésekből származó beszéd gyógyító hatású, míg a helytelen gondolkodásból, a tisztátalan, zavaros, haragos érzésekből származó beszéd a „törszúrásokhoz” hasonló. Ezzel nemcsak a környezetünkre gyakorolunk befolyást, hanem visszahat tetteinkre és saját érzelmi állapotunkra is. A beszédünkben valóban hatalom rejlik: azt is megmutatja, hol állunk a jellemfejlődésben. Sokszor a panaszkodó, csüggesztő szavak még mélyebbre taszítanak, ugyanakkor a bátorító, biztató szavak felemelnek, erőt közvetítenek mind a hallgató, mind a beszélő számára (Ésa 52,7). A tartalom nélküli üres beszéd, fecsegés is árulkodik szólójának belső világáról.

„A szavak megmutatják, mi van a szívben. »A szív teljességéből szól a száj.« A szavak többet jelentenek a jellem kinyilvánításánál – vissza is tudnak hatni a jellemre. Az embereket befolyásolják a saját szavaik. Sokszor pillanatnyi, Sátán által keltett indíttatásból irigység vagy gonosz vélekedés jut kifejezésre, olyasmi, amiben nem is igazán hisznek, de a kimondás visszahat a gondolkodásra. Saját beszédük csapja be őket, azt kezdik hinni, hogy amit sátáni ösztönzésre mondtak, igaz. Miután egyszer már kimondtak egy véleményt vagy döntést, gyakran túl büszkék ahhoz, hogy visszavonják, s addig bizonygatják igazukat saját maguknak, míg végül elhiszik.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Kik az én testvéreim? c. fejezet)

2 Melyik a leggyakoribb vétek, amelyet beszédünkben elkövetünk? Hogyan védekezhetünk ellene?

2Móz 20,16 • „Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot.”

3Móz 19,16,17 • „Ne járj rágalalmazóként a te néped között; ne támadj fel felebarátod vére ellen. Én vagyok az Úr. Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; fedd meg a te felebarátodat nyilván, hogy ne viseld az ő bűnének terhét.”
Vö. Zsolt 15,2–3; Péld 16,28; Zak 7,10; 8,16–17.

A rágalmazást gyakran valami szándékosan elkövetett „feketítésnek” véljük. Holott ha csak negatív színben tüntetjük fel a felebarátunkat, vagy hibáit, gyengeségeit elemezgetjük másokkal, mások előtt – már az ítélkezés csapdájába estünk, amit Jézus a legélesebben ítélt el (Mt 7,1–5). Ez persze nem azt jelenti, hogy a problémákról nem szólhatunk, hanem elsősorban az érintettel beszéljünk, és ha nem hallgat ránk, vigyük Isten elé, majd az érintett személy érdekében egy keresztény közösség tegyen meg mindent Jézus tanácsának szellemében (Mt 18,15–17).

„Irtózáttal gondolunk az emberevőre, aki áldozatának még vonagló, meleg húsából lakmározik. De vajon ennél a barbár szokásnál nem rettenetesebb-e az a gyötrellem és romlás, amelyet embertársaink indítékainak félreismerése, jó hírnevük befeketítése és jellemük kritizálása okoz? A gyerekek és a fiatalok tanulják meg azt, amit Isten mond erről: »Élet és halál van a nyelv hatalmában...« (Péld 18,21) A Szentírás a rágalalmazókat, a pletykálkodókat egy osztályba sorolja azokkal, akik »...istengyűlölők... rosszban mesterkedők... szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok... irigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal...« teltek (Rm 1,30–31. 29. 32). Az, akit Isten Sion polgárai közé sorol, »...igazat szól az ő szívében. Nem rágalmaz nyelvével... nem szerez gyalázatot rokonainak« (Zsolt 15,2–3).”

„Gyakran a pletyka terjesztői okozzák a bajokat. Elsuttogott célzásaik és sugalmaik megmérgezik a gyanútlanok elméjét, és

éket vernek még a legmeghittebb barátok közé is. A bajkeverőket segítik rombolásukban sokan, akik gonosz szívvel hallgatják és továbbadják a pletykát. Krisztus követői körében nem kellene megtűrnünk ezt a bűnt. Egyetlen keresztény szülő se tűrje meg a pletyka elismétlését, vagy az egyház tagjait befeketítő megjegyzéseket családi körben... Az ördög örökké tartó bizalmatlanságot, elidegenedést és rosszakaratot igyekszik támasztani Isten népe körében...

Bárki, aki megrágalmaz vagy nevetség tárgyává tesz valakit, Jézust sérti meg. Jézus megjegyzi minden gonoszságot, amelyet követői ellen követünk el...

*Akik szeretnek rágalmazni és hamis tanúságot tenni, ne feledjék, hogy Isten a tanúja cselekedeteiknek... A kéz, amely Belsacár falára róttá az írásjeleket, ma is pontosan feljegyezi az igazságtalanság és elnyomás minden tettét, melyet bárki elkövet Isten népe ellen...” (Ellen G. White: *Válaszd az életet!*, Tanítási módszerek c. fejj.; *Bizonyágtételek*, V., 241–242., 244–245. o.)*

3 Melyik az a másféle, különösen sok kárral járó beszédmód, amelyetől szintén óvakodnunk kell?

Péld 29,20 • „Láttál-é beszédeiben hirtelenkedő embert? A bolond felől több reménység van, hogynem afelől!”

Péld 14,29 • „A haragra késedelmes bővelkedik értelemmel; aki pedig elméjében hirtelenkedő, bolondságot szerez az.”

Éfész 4,29–31 • „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatónak. És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtettetek a teljes váltság napjára. Minden mérgezés, fölgerjedés, harag, lárma és káromkodás kivetessék közületek minden gonoszsággal együtt.”

További tanulmányozásra: Péld 18,13; 12,22; 25,28; 16,27.

Az igazságot sem helyes szenvedélyesen, indulatosan kimondani. Nemcsak hogy nem ér célba, inkább az ellenkező hatást váltja ki: az igazsággal szemben is ellenállóbbá teheti a hallgatóját. Pedig milyen sokszor gondoljuk, hogy szavainknak akkor adunk nagyobb nyomatékot, ha felemeljük a hangunkat, vagy indulatainkkal, negatív érzelmeinkkel kívánjuk „felerősíteni” mondandónkat. Legjobb gyakorlati tanácsként Jakab apostol szavait érdemes megfontolni: „...*legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja.*” (Jak 1,19–20)

„Az elhamarkodott, felületes, szenvedélyes beszéd olyan károkat okozhat, melyeket egy egész élet bűnbánata sem tehet meg nem törtéنتté. Milyen sok szív tört meg, milyen sok barát idegenedett el, mily sok élet szenvedett hajótörést azoknak az éles, elhamarkodott szavai által, akiknek segítséget és gyógyulást kellett volna hozniuk!”

„Egyedül a végtelen Isten tudja felmérni azt a kárt, amelyet a meggondolatlan szavak okoznak. Ezek a szavak csak úgy lepe-regnek az ajkunkról, és talán nem is akarunk megsebezni velük senkit, mégis tanúskodnak benső gondolatainkról, és a Gonosz oldalán munkálkodnak. Mennyi boldogtalanság származott a gondolkodás nélkül kimondott, barátságtalan szavakból a családi körben! Hányszor nyomják kemény szavak valakinek a lelkét, amelyek talán évekkel ezelőtt hangzottak el, de sohasem vesztették el fullánkjukat. Mint hitvalló keresztényeknek, meg kell fontolnunk azt a befolyást, amelyet szavaink gyakorolnak azokra, akikkel kapcsolatba kerülünk, akár hívők, akár nem. Szavainkat figyelik, és számba veszik a kárt, melyet meggondolat-

lan kijelentéseink okoznak. Utólagosan – akár hívőkkel, akár nem hívőkkel volt kapcsolatunk – nem lehet teljes mértékben közömbösíteni a könnyelmű, balga szavak kedvezőtlen következményeit. Szavaink megmutatják, milyen eledellel táplálkozik a lelkünk.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, Tanítási módszerek c. fejj.; *Youth Instructor*, 1895. jún. 27.)

4 Mit tanulhatunk Jézus Krisztus beszédének lelkületéből, tartalmából?

Ésa 50,4 • „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott énnékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok.”

Zsolt 45,3 • „Szebb, szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajkaidon, azért áldott meg az Isten örökké.”

Péld 15,4; Ésa 52,7; 1Pt 2. fejj.

.....

.....

Mi jellemezte Jézus beszédét? „Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de mindig szeretettel beszélt. Napi kapcsolatban volt az emberekkel, és mindig tapintatosan, figyelmesen és szeretetteljesen viselkedett. Sohasem volt udvariatlan vagy barátságtalan, sohasem ejtett ki ok nélkül kemény szót, és senki örömét nem rontotta el hiába. Megmondta az igazságot, de mindig szeretetteljesen. Sohasem ítélte el emberi gyengeségeket, de a legkeményebben megróttá és elítélte a képmutatást, a hitetlenséget és igazságtalanságot – azonban ezt is könnyes szemmel tette, és hangján érződött a fájdalom.”

„Krisztus eljött, hogy megmutassa: a felülről kapott erővel az ember tiszta életet élhet. Lankadatlan türelemmel, megértéssel és

segítőkésszeggel segített az embereken. Szelídsége és kedvessége kiűzte a lélekből a nyugtalanságot és a kételyt, a kétkedés szerte-foszlott, a gyűlölködést felváltotta a szeretet, a hitetlenséget a bizalom... Megtört a világ varázsa. Szavai hallatán eltűnt a szívből a kapzsiság és a becsvágy, és az emberek felszabadultan követték a Megváltót...

Jézus nem mellőzött egyetlen embert sem, mindenkiben értéket látott. Gyógyítását mindenkinek felkínálta. Bármilyen embercsoportban találta magát, időhöz és körülményekhez szabott oktatást adott... Sokszor találkozott Sátán foglyaiként vergődő emberekkel, akiknek nem volt erejük e csapdából kitörni. Ezekhez a csüggedt, beteg, megkísértett, elbukott emberekhez Jézus a legnagyobb tapintattal és részvétellel szólt; azt mondta, amire szükségük volt, és amit megértettek. Akik közelharcot vívtak a lelkek ellenségével, azokat kintartásra bátorította, arról biztosítva őket, hogy győzni fognak, mert Isten angyalai mellettük állnak, és győzelemhez segítik őket.

Jézus nagyra becsült vendégként ült a vámszedők asztalánál, megértő magatartásával és közvetlen kedvességével tanúsítva, hogy elismeri emberi méltóságukat. Az emberek vágytak arra, hogy méltók legyenek bizalmára. Áldást és életet adó erővel hullottak szavai szomjas szívébe. Új érzések ébredtek bennük, és a társadalom kitalált tagjai előtt feltárult egy új élet lehetősége."

„A lágú, kedves szavak úgy hatnak a lélekre, mint a harmat és a csendes záporosó a kiszáradt földre. Krisztusról azt mondja a Szentírás, hogy »kedvesség ömlött ajkairól«, tudta, hogyan kell »erősíteni a megfáradtat beszéddel« (Ésa 50,4). Az Úr megparancsolja mindnyájunknak: »A ti beszédeitek mindenkor kellemes (kedves) legyen, hogy áldásos legyen a hallgatónak.« (Kol 4,6) Ha követjük Krisztus példáját a jó cselekvésében, az emberek szíve ugyanúgy megnyílik előttünk, mint Őelőtte."

„Ha nincs ajkadon a kedvesség törvénye, és szívvedből nem árad ki a szeretet édes illata, akkor még semmit sem tudsz úgy tenni, ahogyan kellene... Vannak szomorú történetek, amelyeket

beírtak a menny könyveibe, de megőrizték őket a kíváncsi szemektől. A küzdelmeket a próbára tevő, nehéz körülmények ellen, amelyek abban az otthonban támadnak, amely naponta felémészti a bátorságot, a hitet és a bizalmat... Az ilyen ember úgy fogadja a kedves, szeretetteljes szavakat, mint az angyalok mosolyát.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretete az ember iránt c. fej.; *A nagy Orvos lábnymán*, Példaképünk c. fej.; *Krisztus példázatai*, *A talentumok* c. fej.; 37. levél, 1891)

5 **Hogyan ügyeljünk beszédünk tisztaságára? Mi segíthet nyelvünk megtisztulásához?**

Fil 4,8 • „Atyámfiak, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek, ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.”

Péld 16,32 • „Jobb a hosszútűró az erősnél, és aki uralkodik a maga indulatán, annál, aki várost vesz meg.”

Péld 15,28 • „Az igaznak elméje meggondolja, mit szóljon; az istentelenek szája pedig ontja a gonoszt.”

Gal 2,20

.....

.....

„Sokan nőnek fel az önuralom gyakorlása nélkül. Nem zabolázták meg sem indulataikat, sem nyelvüket. Egyesek Krisztus követőinek vallják magukat, de nem azok. Ha az Üdvözítő szelídsége és alázata lenne bennük, nem adnának szabad utat a természetes szív késztetéseinek cselekedeteikben. Némelyek idegesek, és ha szavaikban, kedélyállapotukban kezdik elveszíteni önuralmukat valamely provokáció hatására, olyan mérgezést kapnak a haragtól, mint az iszákos a szeszes italtól. Nem józanok. Sátán

teljes mértékben uralkodik rajtuk ebben az időszakban. Minden haragkitörés gyengíti idegrendszerüket és erkölcsi erejüket, nehezebbé téve, hogy a következő alkalomkor megtartóztassák magukat a felháborodástól.

Ennek az embercsoportnak csak egy gyógyszere van: önuralom minden körülmények között. Az az erőfeszítés, hogy olyan kedvező helyzetet teremtsenek maguknak, amelyben énjüket nem éri bosszantás, legfeljebb egy ideig sikerülhet. Sátán ismeri ezeknek a szegény lelkeknek az érzékeny pontjait, és ott fogja támadni őket újra és újra... Mégis van reménység számukra! Adják át önként az uralmat Krisztusnak földi életük felett, amely tele van küzdelmekkel és aggodalmakkal.”

„Lényünk törvénye az, hogy gondolataink és érzéseink elmélyülnek és nagyobb súlyt kapnak, ha kifejezzük őket. Míg a szavak gondolatokat fejeznek ki, a gondolatokat szavak követik. Ha többet beszélnének hitükről, ha jobban örülnének a nyilvánvalóan minket érintő áldásoknak – Isten nagy kegyelmének és szeretetének –, akkor mélyebben hinnének és boldogabbak lennének. Emberi nyelv képtelen kifejezni, véges elme nem tudja felfogni, milyen áldások származnak Isten jóságának és szeretetének értékeléséből. Már ebben a világban is soha ki nem apadó forráshoz hasonlíthatna örömünk, mert az a folyam táplálja, amely Isten trónjától árad...”

Amikor valaki a hogyléted felől érdeklődik, ne próbáld valami szomorú dologgal sajnáltatni magadat! Ne beszélj hited kicsinységéről, fájdalomaidról és szenvedéseidről! A kísértő gyönyörködik az ilyen szavakban, a lehangoló dolgok említésével őt dicsőíted. Ne mondogassuk, hogy Sátán nagy hatalmával le fog győzni minket! Sokszor kiszolgáltattuk neki magunkat azzal, hogy hatalmát hangoztatjuk. Inkább Isten nagy hatalmáról beszéljünk, hogy érdekeink összefonódhassanak az Ő érdekeivel. Hirdessük Krisztus páratlan hatalmát, és beszéljünk dicsőségéről!” (Ellen G. White, *Youth Instructor*, 1886. nov. 10.; *A nagy orvos lábnymán*, Test és lélek kölcsönhatása c. feje.)

6 A végidő hívő egyházának erkölcsi színvonala hogyan tükröződik tagjai beszédének tisztaságában is?

Sof 3,9. 13 • „Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Úr nevét, hogy egy akarattal szolgálják őt... Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem taláztatik szájában álnokságnak nyelve, hanem legelésznek és lenyugosznak, és nem lesz, aki felrettentse őket.”

Jel 14,5 • „Szájukban nem taláztatott álnokság, mert az Isten királyiszéke előtt feddhetetlenek.”

.....

.....

Mindkét igeszakasz a „maradék” feddhetetlenségéről, erkölcsi tisztaságáról szól. Szájuk azért mentes az álnokságtól, mert szívükben is tiszták (lásd: Péld 4,23). Az ige szerint a beszédük teszi egyértelművé, hogy Krisztus lakik-e a szívükben, milyen gondolatok és érzések uralják egész lényüket. Életükben végül beteljesedik a tökéletességnek az a mértéke, amelyet Jakab apostol fogalmaz meg: *„Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét megzabolázni.”* (3,2) A fenti kijelentések és törvényszerűségek miatt figyeljünk jobban beszédünk tisztaságára, de mindenekelőtt örködjünk gondolataink és érzéseink felett. Fogadjuk meg Pál apostol tanácsát: *„Lerontván okoskodásokat és minden magaslattal, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.”* (2Kor 10,5)

*Az e heti adomány a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Április

1. szerda	Eféz 1,18	
2. csütörtök	1Kor 2,10	
3. péntek	Jn 10,27	Napnyugta: 19.15
4. szombat	Zsolt 119,130	
5. vasárnap	1Kor 2,14	
6. hétfő	Mt 13,44	
7. kedd	Jn 5,39	
8. szerda	1Kor 2,11	
9. csütörtök	Ap csel 17,11	
10. péntek	Ésa 57,15	Napnyugta: 19.25
11. szombat	Jer 6,16	
12. vasárnap	2Kor 4,7	
13. hétfő	Zsolt 119,18	
14. kedd	Zsolt 119,34	
15. szerda	1Kor 2,5–7	
16. csütörtök	Zsolt 119,97	
17. péntek	Jer 15,16	Napnyugta: 19.34
18. szombat	Jn 17,17	
19. vasárnap	Ésa 8,20	
20. hétfő	Mt 24,24–25	
21. kedd	1Kor 2,4	
22. szerda	Zsolt 119,105	
23. csütörtök	Zsolt 119,15–16	
24. péntek	Ésa 30,21	Napnyugta: 19.45
25. szombat	1Pt 3,15	
26. vasárnap	Júd 3	
27. hétfő	2Kor 11,13–14	
28. kedd	2Tim 4,3–4	
29. szerda	Eféz 4,14	
30. csütörtök	Mt 7,24	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Május

1. péntek	Jn 14,18	Napnyugta: 19.54
2. szombat	Zsid 4,15	
3. vasárnap	Zsolt 50,15	
4. hétfő	Mt 7,7–8	
5. kedd	1Jn 2,1	
6. szerda	2Kor 12,9	
7. csütörtök	Zsolt 51,13–15	
8. péntek	1Sám 1,27–28	Napnyugta: 20.04
9. szombat	5Móz 6,6–7	
10. vasárnap	Péld 22,6	
11. hétfő	Mk 10,13–16	
12. kedd	Mt 18,2–6	
13. szerda	Préd 12,3	
14. csütörtök	Préd 12,1	
15. péntek	Dn 3,17–18	Napnyugta: 20.12
16. szombat	Rm 8,11	
17. vasárnap	2Kir 2,15	
18. hétfő	Lk 9,1–4	
19. kedd	Ésa 52,7	
20. szerda	Ésa 60,3	
21. csütörtök	Ésa 6,8	
22. péntek	Ap csel 13,2–4	Napnyugta: 20.20
23. szombat	Ésa 60,1–2	
24. vasárnap	2Kor 3,5–6	
25. hétfő	1Kor 1,25	
26. kedd	1Kor 1,26–27	
27. szerda	Lk 10,33–34	
28. csütörtök	Lk 10,36–37	
29. péntek	Jel 18,1	Napnyugta: 20.27
30. szombat	Jel 22,17	
31. vasárnap	Jel 22,11	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Június

1. hétfő	Lk 19,10	
2. kedd	Mt 5,14	
3. szerda	Mt 5,13	
4. csütörtök	2Kor 5,20	
5. péntek	Lk 24,48–49	Napnyugta: 20.36
6. szombat	Ap csel 1,8	
7. vasárnap	1Kor 3,9	
8. hétfő	Rm 10,13–14	
9. kedd	1Kor 3,6–7	
10. szerda	1Kor 1,27–29	
11. csütörtök	1Pt 2,9	Napnyugta: 20.40
12. péntek	Jer 9,23–24	
13. szombat	Jn 17,18–20	
14. vasárnap	Mt 21,15–16	
15. hétfő	Mt 24,14	
16. kedd	Jn 4,35	
17. szerda	Lk 8,39	
18. csütörtök	Ap csel 13,52	
19. péntek	Lk 3,16	Napnyugta: 20.45
20. szombat	Mt 10,20	
21. vasárnap	2Móz 4,15	
22. hétfő	Jn 13,35	
23. kedd	2Kor 12,10	
24. szerda	Lk 11,13	
25. csütörtök	1Kor 2,1–3	
26. péntek	2Tim 2,3–4	Napnyugta: 20.45
27. szombat	Rm 13,11	
28. vasárnap	2Kor 5,19	
29. hétfő	Rm 10,9–10	
30. kedd	Jer 8,20	

